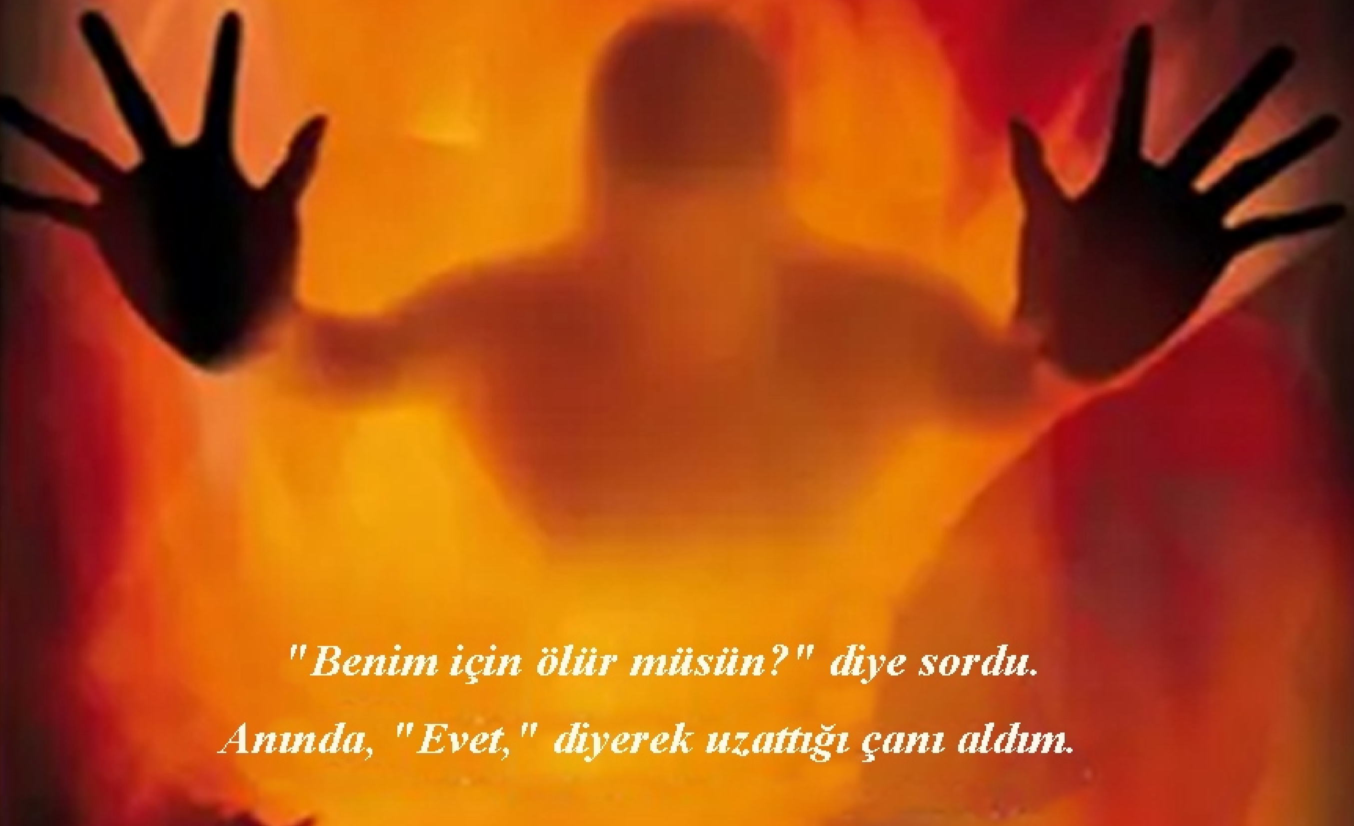
ULUSLARARASI ÇOKSATAR

DEAN KOONTZ

Odd Thomas ile başlayan heyecan dördüncü kitapla sürüyor...

"Benim için ölür müsün?" diye sordu.

Anında, "Evet," diyerek uzattığı canı aldım.

ODD'UN RÜYASI

İNKILÂP

DEAN KOONTZ

ODD'UN RÜYASI

İNKILÂP KİTABEVİ
YAYIN SAN. ve TİC. A.Ş.
Ankara Caddesi No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL

Sayfa tasarım Şirin Kazındır
Kapak tasarım Okan Koç
Yayıma hazırlayan Çiğdem Aldatmaz

Sertifika No: 10614

ISBN: 978-975-10-3043-6

12 13 14 15 987 6 543 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212)496 11 11 (Pbx)
Fax: (0212)496 11 12
posta@inkilap.com

www.inkilap.com

DEAN KOONTZ

ODD'UN RÜYASI

roman

İngilizceden çeviren
Tanju Anapa

1945'te Pennsylvania'da doğdu. Yazı serüveninin başladığı üniversite yıllarında kazandığı *Atlantic Monthly Roman Ödülü*'nden bu yana, on bir romanı *New York Times*'ın çok satanlar listesinde bir numaraya yükselen Amerikalı yazarın kitapları şimdiye dek otuz sekiz dile çevrildi. Dünyanın en çok okunan yazarları arasındaki yerini koruyan Koontz, eşi Gerda ile birlikte kanserden kaybettiği sevgili köpeği Trixie'nin anısıyla Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Tanju Anapa

Ankara Deneme Lisesi'nden sonra Ankara Tıp Fakültesi ve ODTÜ İdari Bilimler Fakültesi'nde okudu. Özel sektörde yirmi altı yıl çalışıp emekli olduktan sonra kitap çevirmenliği yapmaya başladı. 1998 yılının başından 2007 yılının sonuna kadar yayıncılık sektöründe yayın yönetmeni ve genel yayın yönetmeni olarak görev yaptı.

Bu dördüncü Odd serüveni Bruce, Carolyn ve Michael
Rouleau'ya ithaf edilmiştir.
Anne babasını gururlandırdığı için Michael'a;
Bruce'u mutlu ettiği için Carolyn'e;
sevilmenin değerini bilen iyi bir
köpek olduğu için Bruce'a...

Kaderimin beni korkutamayacak olanda gizli
olduğunu hissediyorum.
Gitmek zorunda olduğum yere giderek öğreniyorum.

Theodore Roethke, *"Uyanış"*

DEAN

KOONTZ

OOD'UN RÜYASI

İNKILÂP

BÖLÜM 1

Hayat işte. Hepimiz geçiyoruz bu sınavdan. Ancak hepimiz yolculuğu aynı koşullarda tamamlamıyoruz. Yol boyunca bazıları kazalar ya da çekişmeler sırasında bacaklarını veya gözlerini kaybederken, diğerleri için arada bir saçlarının berbat göründüğü bir güne katlanmak dışında kötü bir şey olmadan geçip gidiyor yıllar.

Ocak ayının sonunda, o çarşamba günü yataktan kalktığımda saçlarımda bir sorun olmadığı gibi iki bacağımla iki gözüm de hâlâ yerindeydi. Eğer on altı saat sonra saçlarımın tümünü kaybetmiş olmaktan başka derdim olmasaydı o günü zafer kabul edecektim; hatta birkaç dişim eksilse bile bunu zafer kabul ederdim.

Yatak odamın perdelerini açtığımda, gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplıydı, hava kapalıydı. Ohio'da bir uçak düşmüş, yüzlerce kişi ölmüştü. Kurtulan tek kişi, kavrulup parçalanmış enkazın bulunduğu alandaki kırık dökük uçak koltuğunun içinde dimdik duran, burnu bile kanamadan kurtulan on aylık bir bebekti.

Uyuşuk dalgalar umutla bekleyen gökyüzünün altında, tembel tembel sahile vurup durmuştu bütün sabah. Pasifik kül rengiydi ve sanki su yüzeyinin hemen altında, yılan gibi hareket eden fantastik görünüşlü deniz canavarları yüzüyormuş gibi mürekkep lekesine benzer gölgeler vardı.

Gece iki kez, suların kıpkırmızı aktığı ve denizin korkunç bir ışıkla nabız gibi attığı bir kâbustan uyanmıştım.

Kâbus derken, eminim siz daha da kötülerini görmüşsünüzdür. Ancak sorun şu ki, benim rüyalarımın birkaçı gerçekleşti ve insanlar öldü.

Patronum için kahvaltı hazırlarken mutfak radyosu, önceki gün Akdeniz'de bir yolcu gemisini ele geçiren cihat yanlılarının yolcuların kafasını uçurmakta olduğu haberini veriyordu.

Yıllardır televizyon haberlerini izlemiyorum. Kullandıkları kelimeleri ve aktardıkları bilgiyi kaldırabiliyorum ama görüntüler beni mahvediyor.

Hutch uykusuzluk çektiği ve ancak sabaha karşı yatağa girdiği için, öğle saatinde kahvaltı ediyordu. Nazik bir adamdı ve bana iyi para ödüyordu; ben de yemek hazırlarken şikâyet etmeden onun programına ayak uyduruyordum.

Hutch yemeğini perdelerin her zaman kapalı olduğu yemek odasında yiyordu. Hiçbir pencerenin camı çizgi halinde bile açık değildi bu odada.

Hutch genellikle yemek yerken film seyreder, jeneriğin son kısmı akana kadar kahveyle oyalanırdı. O gün kablolu televizyondaki haberleri değil, Carole Lombard ile John Barrymore'un oynadığı *Twentieth Century*[1] filmini seyretmişti.

Lillian Gish ile Rudolph Valentino'nun yıldız olduğu sessiz filmler döneminde doğan ve daha sonra kendisi de başarılı bir aktör olan Hutch seksen sekiz yaşındaydı; kelimelerden çok hayallerle düşünüyor, fantezi dünyasında yaşıyordu.

Tabağının yanında bir şişe dezenfektan jel duruyordu. Bunu sadece yemeklerden önce ve sonra sürmüyordu ellerine, yemek boyunca da en az iki kez kullanıyordu.

Yeni yüzyılın ilk on yılı içinde, Hutch da çoğu Amerikalı gibi korkmaması gereken her şeyden korkar olmuştu.

[1] *Yirminci Yüzyıl, (çev.)*

Televizyon programcılarının elinde sarhoş, uyuşturucu kullanmaktan şaşkaloza dönmüş, tehlikeli ya da kafayı yemiş ünlülerle ilgili hikâye kalmadığı zamanlar -ki yılda bir iki kez olabilir- o kısacık arayı, çok ender görülen et yiyen bakteriler hakkında ürkütücü bir kısa filmle kapatırlar.

Hutch'ın bu nedenle, o doymak bilmeyen mikrobun kendisine bulaşmasından ödü patlıyordu. Zaman zaman Poe'nun öykülerindeki asık yüzlü bir karakter gibi, lamba ışığıyla aydınlanan çalışma odasına sığınır; teninin hassasiyetiyle mikrobik düşmanının dinmek bilmeyen iştahını düşünürdü derin derin.

En çok da burnunu yiyebileceklerini düşününce dehşete düşüyordu.

Eskiden çok ünlüydü. Zaman görünümünü epeyce değiştirmiş olsa da hâlâ görünüşüyle gurur duyuyordu.

1940'larda çekilmiş Lawrence Hutchison filmlerinden birkaçını görmüştüm. Hoşuma gitmişti. Hutch sahneye hâkimdi.

Hutch elli yıldır perdede görünmediği için, oyunculuğundan çok Nibbles adındaki afili kabadayı tavşanın maceralarını anlattığı çocuk kitaplarıyla tanınıyordu. Yaratıcısının tersine Nibbles hiçbir şeyden kokmazdı.

Filmlerden gelen parayı, kitap teliflerini ve yatırım fırsatlarını paranoyakça bir kuşkuyla değerlendirme alışkanlığı, Hutch'a yaşlılığında mali güvence sağlamıştı. Yine de petrol fiyatlarının fırlayarak aşırı yükselmesinden ya da tümüyle yere yapışarak kendisini meteliksiz bırakacak bir mali küresel kriz yaratmasından endişe ediyordu.

Hutch'ın evi gezinti yolunun kaldırımlarına, kumsala ve okyanusa bakıyordu. Dalgaların sahile vurduğu kumsal, evinin ön kapısına bir dakika yürüyüş mesafesindeydi.

Yıllar içinde denizden de korkar olmuştu. Evin batı tarafında, kıyıya çarpan dalgaların sesini duyabileceği yatak odasında yatmaya dayanamıyordu.

Bu nedenle evin ön tarafındaki, okyanusa bakan büyük yatak odasına ben yerleşmiştim. Hutch arkadaki misafir odasında yatıyordu.

Magic Beach'e geldiğim gün, Kızıldeniz rüyasından bir ay kadar önce, Hutch'ın aşçısı olarak işe alınmıştım. Pek seyrek de olsa, dışarı çıkmak istediğinde şoförlüğünü de yapacaktım.

Pico Mundo'daki deneyimlerim çok işime yaramıştı. Tükürük bezlerini harekete geçirecek kadar lezzetli kavrulmuş kıymalı patates pişirebilirseniz domuz pastırmasını yakmadan kıtır kıtır kızartabilir ve puding kadar besleyici ama tabaktan uçabilecek kadar hafif ve kabarık bir *krep* yapabilirseniz her zaman iş bulursunuz.

O ocak sonu öğleden sonra, saat dört buçuk gibi köpeğim Boo ile salona girdiğimde Hutch en sevdiği koltuğunda oturmuş, kaşlarını çatarak sesini kıstığı televizyona bakıyordu.

"Haberler kötü mü efendim?" dedim.

Derin ve dolgun sesi her heceyi uğursuz bir notayla telaffuz ederek, "Mars ısınıyor," dedi.

"Biz Mars'ta yaşamıyoruz ki."

"Dünyayla aynı hızda ısınıyor."

"Küresel ısınmadan kaçmak için Mars'a taşınmayı mı düşünüyordunuz?"

Sesini kıstığı televizyondaki sunucuyu işaret etti. "Demek ki her ikisinin de nedeni Güneş ve bu konuda hiçbir şey yapılamıyor. Hiçbir şey."

"E, her zaman Jüpiter ya da Mars'ın ardındaki gezegen var, efendim. "

Hutch, zor bir davada mücadele veren savcıları ya da kahraman subayları oynadığı zamanlar amansız bir kararlılık sergilemek üzere kullandığı ışıl ışıl gri bakışlarını bana dikti.

"Delikanlı, bazen senin Mars'ın ardından gelmiş olabileceğini düşünüyorum," dedi.

“Hiçbir yer Kaliforniya’nın Pico Mundo’sundan daha egzotik değildir. Eğer bir süre bana ihtiyacınız olmayacaksa biraz yürüyüşe çıkmayı düşünüyorum efendim. ”

Hutch ayağa kalktı. Uzun boylu, ince bir adamdı. Çenesini kaldırıyor, daha iyi görmek için gözlerini kısan bir adam gibi boynunu ileri doğru uzatıyordu. Bu duruş katarakt ameliyatı olmadan önceki yıllarından kalma bir alışkanlıktı.

“Dışarı mı çıkacaksın?” Yanıma yaklaşırken kaşlarını çatmıştı. “Bu kıyafetle mi?”

Ayağımda spor ayakkabılar, üzerimde jean pantolonla tişört vardı.

Romatizması yoktu ve yaşına göre zarif bir adamdı. Yine de bir tarafını kırmaktan korkar gibi, dikkatli ve tedbirli yürüyordu.

Bana kıyıdaki su birikintilerinde dolaşan mavi balıkçılı hatırlattı, bu ilk kez olmuyordu.

“Üzerine bir ceket giymeliydin. Zatürree olacaksın.”

“Bugün o kadar serin değil,” diye yatıştırdım onu.

“Ah gençler, size hiçbir şey olmaz sanıyorsunuz.”

“Bu genç hiç öyle sanmıyor efendim. Şu anda sonsuza kadar yatay pozisyona geçmediğime şaşıyorum.”

Tişörtümdeki *Gizem Treni* kelimelerini kastederek, “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Bilmem. İkinci el giysiler satan bir dükkânda buldum.”

“Hiç ikinci el mal satan bir dükkâna gitmedim.”

“Pek bir şey kaçırmış sayılmazsınız.”

“Oraya sadece çok fakir insanlar mı gidiyor, yoksa mesele tutumlu davranmak mı?”

“Her sınıftan insana açıktır, efendim.”

“O zaman bir ara oraya gitmeliyim. Benim için macera olur.” Hutch’ın oynadığı *Antikacı Dükkânı* filmine gönderme yaparak, “Orada içinde cin saklı bir şişe bulamazsınız,” dedim.

"Senin cinlere ve ona benzer şeylere inanmayacak kadar modern olduğuna kuşku yok. İnanacak hiçbir şeyin olmazsa hayatını nasıl geçireceksin?"

"A, inançlarım var."

Lawrence Hutchison benim inançlarımdan çok, iyi eğitilmiş sesinin tınısıyla ilgiliydi. "Zihnim, doğaüstü her şeye açık," dedi.

Hep kendisiyle ilgilenmesi, kendine dönük olması bana çok sevimli geliyordu. Ayrıca eğer beni merak etmeye başlarsa, bütün sırlarımı saklamakta çok zorlanırdım.

"Arkadaşım Adrian White, kendine Portentia adını veren bir falcıyla evliydi," dedi.

Ben de ona bir anekdot aktardım: "Tanıdığım bir kızla, Stormy Llewellyn ile karnavalda, 'Çingene anne' denen fal makinesinden bir kart çekmiştik."

"Portentia kristal bir küre kullanırdı ve bir sürü çocukça hokus pokus gevezeliği yapardı, ama gerçekten esaslı biriydi. Adrian ona tapardı."

"Kartta Stormy ile benim sonsuza kadar birlikte olacağımız yazılıydı. Ama doğru çıkmadı."

"Portentia insanın öleceği günü ve saati bilebilirdi."

"Sizinkini bildi mi efendim?"

"Benimkini söylemedi, ama Adrian'ınkini söyledi ve Portentia iki gün sonra, öngördüğü saatte vurdu onu."

"İnanılır gibi değil."

"Ama emin ol doğru." Deniz tarafına bakmadığı için bakışlarını perdeleri açık bir pencereye çevirdi. "Sana tsunami mevsimi gibi geliyor mu, oğlum?"

"Tsunaminin mevsimle ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Ben hissediyorum. Yürürken bir gözünü okyanustan ayırma."

Leylek gibi, doğallıktan yoksun hareketlerle salondan çıkıp koridordan evin arka tarafındaki mutfağa doğru yürüdü.

Ben ön kapıdan çıktım, Boo kapının içinden geçerek dışarı çıkmıştı bile. Beni parmaklıkla çevrili arka bahçede bekliyordu.

Bahçe kapısı kavisli bir pergolayla çevrilmişti. Beyaz parmaklıklara kışın bile az da olsa çiçek veren mor begonviller dolanmıştı.

Kapıyı kapadım ve ben durup taptaze tuzlu havayı ciğerlerime çekerken Boo kapının içinden geçti.

Sierra'nın tepelerindeki St. Bartholomew's Manastırı'nda, kayıplarım ve garip hayatımla uzlaşmaya çalışarak birkaç ay geçirdikten sonra, Pico Mundo'ya evime dönmeyi ummuştum. Oysa bunun yerine, nedenini bilmeksizin buraya çağrılmıştım ve hâlâ da nedenini bilmiyordum.

Yeteneğim ve ödülüm -ya da lanetim- ender bir kehanet rüyasından daha fazlasını kapsar. Bunlardan biri, dayanılmaz bir sezginin beni bazen kendi tercihimle gitmeyeceğim yerlere çekmesidir. Oraya gider ve neden gittiğimi keşfetmek için beklerim. Boo ile kuzeye doğru yürümeye başladık. Magic Beach'in üç milden uzun kaldırımları ahşap değil betondan olduğu halde, kasabalılar yine de buraya "tahta kaldırım" diyorlardı.

Bugünlerde kelimeler plastikten. Umutsuz insanlara fahiş faizlerle verilen ödünç paralara, "maaş avansı" deniyor. Pejmürde bir kumarhaneyle kıytırık bir otel bir araya gelince tatil yeri adını alıyor. Bir araya getirilmiş her türlü çılgın görüntü, kötü müzik ve tutarsız konu büyük film oluyor.

Boo ile tahta kaldırımda -aslında beton- yürüdük. Boo, bembeyaz bir Alman çoban köpeği kırmasıydı. Ufuktan ufuğa yolculuk yapan ay bile Boo kadar sessiz hareket edemezdi.

Onun farkında olan tek kişi bendim, çünkü Boo bir hayalet köpekti.

Ben bu dünyadan ayrılmaya isteksiz, ölmüş insanların ruhlarını görürüm. Ancak deneyimlerime göre, hayvanlar her zaman bir sonraki duruma geçmeye heveslidirler. Boo'nun eşi benzeri yoktu.

Bu dünyadan ayrılmaktaki başarısızlığının nedeni tam bir sırdı. Ölüler konuşmaz, köpekler de konuşmaz; bu yüzden benim köpek yoldaşım iki sessizlik yeminine de itaat ediyordu.

Bu dünyada kalmasının nedeni belki de benim bir kriz halinde ona ihtiyaç duyacağımı biliyor olmasıydı. Kendimi sık sık boğazıma kadar belaya batmış bulduğum için, buralarda pek fazla oyalanmak zorunda kalmayabilirdi.

Sağımızda, kumsala bakan dört büyük binadan sonra dükkânlar, restoranlar ve beyaz duvarları, yeşil çizgili tenteleriyle üç katlı Magic Beach Hotel geliyordu.

Solumuzda kalan kumsal bir parka doğru uzanıyordu. Yeşilliklerin üzerine, öğleden sonranın güneşsiz gökyüzü altındaki palmiye ağaçlarının gölgesi düşmemişti.

Alçalan gökyüzüyle serin hava plaja gidenlerin cesaretini kırmıştı. Parkın banklarında oturan kimse yoktu.

Yine de sezgilerim bana o kadının burada olacağını söylüyordu; parkta değil lama çok daha uzakta denizin üzerinde oturduğunu... O da benim kızıl rüyamdaydı.

Tembel dalgaların kıyıya vururken çıkardığı ses dışında ortama sessizlik hâkimdi. Palmiye yapraklarının şelale gibi aşağıya dökülen yaprakları, meltemin fısıltılarını bekliyordu.

Geniş basamaklar rıhtıma doğru çıkıyordu. Boo hayalet olmanın erdemiyle yıpranmış tahtalar üzerinde yürürken hiç ses çıkarmıyordu. Malzeme olarak hayalete benzeyen ben de spor ayakkabılarımla çok sessizdim.

Rıhtımın ucundaki alan genişleyerek bir gözetleme platformuna dönüşüyordu. Bozuk parayla çalışan teleskoplar sayesinde geçen gemileri, kıyı boyunu ve iki mil kuzeyde, limandaki marinayı seyretmek mümkündü.

Çanlı Kız, karanlık gökyüzüyle kurşuni denizin belirsiz bir birleşme halinde buluştuğu ufka bakan, en son bankta oturuyordu.

Korkuluğa yaslanarak dalgaların ebedi marşıyla meditasyon yapıyormuş gibi davrandım. Yan gözle baktığımda, geldiğimin farkında olmadığını gördüm; bu durum onun profilini incelememi sağlıyordu.

Güzel de değildi çirkin de, ama sade de değildi. Yüz hatları olağanüstü olmasa da cildi duru ama çok renksizdi ve her şeye rağmen etkileyiciydi.

Onunla romantik anlamda ilgilenmiyordum. Bir gizemle örtülüydü ve ben onun sırlarının olağanüstü olduğundan kuşkulanıyordum. Beni ona çeken şey, arkadaşa ihtiyacı olabileceğini hissetmemin yanında, meraktı.

Kızıl dalgalar rüyamda ortaya çıkmıştı, ama belki de bu bir kehanet rüyası değildi. Ölmeyebilirdi.

Onu çeşitli vesilelerle birçok kez görmüştüm. Çoğu zaman havayla ilgili üç beş kelime konuşmuşluğumuz da vardı.

Konuştuğu için ölmediğini biliyordum. Bazen birinin hayalet olduğunu ancak bir anda ortadan kaybolduğunda ya da bir duvarın içinden geçtiğinde anlayabilirim.

Bazen de kendilerini öldüren katili adalete teslim etmemi istediklerinde, bana aldıkları yarayla görünürler. Yüzü bir mermiyle dağıtılmış bir adam ya da bedeninden ayrılmış başını taşımakta olan bir kadınla yüz yüze geldiğimde, bir hayaletle karşılaştığımı herkes gibi ben de hemen anlarım.

Son rüyamda, bir kumsalda duruyordum, kumun üzerinde kıyamet ışığının yılanları kıpır kıpırdı. Deniz, derinliklerinden doğrulan kocaman, parlak bir deniz canavarı gibi başını kaldırıp yukarıya doğru yükseliyormuş gibi görünüyordu; gökyüzü alev alev kırmızı ve turuncu bulutlara boğulmuştu.

Batıda, denizin üzerinde, havada asılı duran Çanlı Kız bana doğru süzülüyordu; kollarını göğsünün üzerinde kavuştur-

muştu ve gözleri kapalıydı. Yanıma yaklaşınca gözleri açılmış ve ben o gözlerin içinde bir an, arkamda uzananların yansımasını görmüştüm.

Gözlerinin içinde gördüklerim karşısında iki kez irkilerek geri çekilmiş ve her seferinde hiçbir şey hatırlamadan uyanmıştım.

Rıhtımın korkuluğundan uzaklaşarak yanına oturdum. Bank dört kişilikti ve biz iki ucunda oturuyorduk.

Boo yere kıvrılıp çenesini ayakkabılarıma dayadı. Ayaklarımın üzerinde başının ağırlığını hissedemiyordum.

İnsan olsun hayvan olsun bir hayalete dokunduğum zaman, sertliğini ve sıcaklığını hissederim. Ölümün soğukluğu, kokusu üzerlerine sinmemiştir.

Hâlâ denizi seyretmekte olan Çanlı Kız bir şey söylemedi.

Beyaz jimnastik ayakkabıları vardı, koyu gri pantolon ve bol bir pembe kazak giymişti; kazağın kolları ellerini örtecek kadar uzundu.

Ufak tefek olduğu için, durumu daha iri bir kadından daha fazla anlaşılıyordu. Bol kazağı bile aşağı yukarı yedi aylık hamile olduğunu gizleyemiyordu.

Şimdiye kadar onun yanında hiç kimseyi görmemiştim.

Boynundan ona Çanlı Kız adını vermeme neden olan gümüş zincire takılmış, yüzük büyüklüğünde, cilalı gümüşten çan şeklinde bir kolye sarkıyordu. O güneşsiz günde parlayan tek nesne bu basit takıydı.

On sekiz yaşında, yani benden üç yaş küçük olabilirdi. İnceliği kadından çok genç kız gibi görünmesine neden oluyordu.

Yine de ona *Çanlı Kız* demeyi hiç düşünmemiştim. Kendini taşıma biçimi ve tavırları leydi demeyi gerektiriyordu.

“Hiç böylesine bir sessizlik duymuş muydunuz?” diye sordum.

“Fırtına geliyor. ” Sesi, yazın soluğunun karahindiba tohumlarını havaya üflemesi kadar yumuşak bir tonla kelimeleri havaya salıvermişti. “Basınç önce rüzgârı bastırıp dalgaları eziyor.”

“Meteorolog musunuz?”

Yargılamadan ve yapmacıklıktan uzak gülümsemesi çok tatlıydı. “Sadece fazla düşünen bir kızım.”

“Benim adım Odd Thomas.”

“Evet,” dedi.

Daha önce defalarca yaptığım gibi, işe yaramaz ailemin böyle bir ad almama yol açan saçma sapanlığını açıklamaya hazırlanırken, her zaman sorulan soruların hiçbirini sormadığı için şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştım.

“Adımı biliyor musunuz?” dedim.

“Siz nasıl benimkini biliyorsanız...”

“Ama ben bilmiyorum.”

“Adım Annamaria,” dedi. “Tek kelime olarak yazılıyor. Hatırlayacaksınız. ”

Kafam karışmıştı. “Daha önce konuşmuştuk, ama hiç adlarımızı söylememiştik. ”

Sadece gülümsedi ve başını salladı.

Kasvetli gökyüzünden beyaz bir parıltı, yay çizerek geçti. Akşam yaklaşırken bir martı karaya sığınıyordu.

Annamaria kazağının uzun kollarını sıvayınca zarif elleri ortaya çıktı. Sağ elinde iri bir üzüm büyüklüğünde, yarı saydam, yeşil bir taş tutuyordu.

“Bu bir mücevher mi?” diye sordum.

“Deniz camı. Dünyayı dolaşırken keskinliği kayboluncaya kadar aşınıp yıkandıktan sonra geri gelen bir şişe parçası.” Taşı narin parmaklarının arasında çevirdi.

“Bunun anlamı ne sizce?”

“Bir anlamı olması mı gerekiyor?”

“Dalgalar kumu yıkayarak bir bebeğin cildi kadar pürüzsüz bıraktıktan sonra sular çekildiğinde, açılıp bakılıverecek yeşil bir göz gibi, orada duruyordu bu cam.”

Kuşların çığlıkları sessizliği yırttı ve yukarı baktığımda üç telaşlı martının karaya doğru yelken açtığını gördüm.

Çığlıkları gelenler olduğunu söylüyordu; arkamızda, rıhtımdan gelen ayak sesleri vardı.

Yirmilerinin sonunda üç adam gözetleme platformunun kuzey ucuna doğru yürüdü. Gözlerini kıyıya, uzaktaki limana ve marinaya diktiler.

Hakiler ve kapitone ceketler giymiş olan ikisi kardeşe benziyordu. Kızıl saçlı ve çilliydiler. Kulakları bira kupalarının sapları gibi çıkıntılıydı.

Kızılkafalar bize baktı. Yüzleri öyle katı, gözleri o kadar soğuktu ki ayak seslerini duymamış olsam, kötü ruhlar olduklarını düşünebilirdim.

Aralarından biri jilet gibi bir gülümsemeyle Annamaria'yı beğendiğini belli etti. Dişleri, ağır bir metanfetamin kullanıcısının kararmış ve kırık dökük dişleri gibiydi.

Bu çilli çift beni huzursuz etmişti ama gruptaki en sinir bozucu tip üçüncü adamdı. Bir doksan boyuyla diğerlerinin tepesinden bakıyordu ve ancak steroid iğnelerinin eseri olabilecek bir kas kitlesine sahipti.

Serin hava onu hiç etkilememiş gibi, çorapsız ayaklarında jimnastik ayakkabıları vardı; üzerine beyaz bir şort ve sarı mavi orkide desenli Hawai gömleği giymişti.

İki kardeş adama bir şey söyledi ve dev dönüp bize baktı. Mağara adamı tarzı bir yakışıklılığı olduğu söylenebilirdi belki, ama gözleri çenesindeki küçük sakalı kadar sarıymış gibi görünüyordu.

Onun tarafından o kadar dikkatle incelenmeyi hak etmemiştik. Annamaria sıradan görünüşlü, hamile bir kadındı; ben de bir bacağını, bir gözünü ya da saçlarını kaybetmeden yirmi bir yaşına gelebilecek kadar şanslı bir tava aşçısıydım sadece.

Çarpık bir zihinde kötü niyetle paranoya birlikte yaşar. Kötü adamlar kendilerinin ne hainlikler yapabileceğini bildikleri için kimseye itimat etmezler.

Dev de işbirlikçileri gibi, bizi uzun uzun, şüpheli bakışlarla süzdükten sonra, ilgisini tekrar kuzey kıyısına ve marinaya çevirdi, ama bizimle işinin bittiğini hiç zannetmiyordum.

Gün ışığının yarım saati kalmıştı. Gökyüzü bulutlarla kaplı olduğu için alacakaranlık çökmüş gibiydi. Rıhtımın etrafındaki elektrik lambaları otomatik olarak yanmıştı, ama nereden çıktığı belli olmayan ve akşam karanlığını derinleştiren, ince bir sis tabakası yükseliyordu.

Boo'nun davranışları benim sezgimi destekliyordu. Ayağa kalkmıştı; tüyleri diken diken olmuş, kulakları başına yapışmış, bütün dikkati devin üzerine odaklanmıştı.

Annamaria'ya, "Gitsek iyi olacak galiba," dedim.

"Onları tanıyor musun?"

"Benzerlerini daha önce görmüştüm."

Banktan kalkarken yeşil küreyi tuttuğu sağ avucunu kapadı. İki eli de kazağının kollarının içinde kayboldu.

Onun gücünü hissetmiştim ama aynı zamanda masum bir havası, kimsesiz çocuklara özgü bir kırılganlığı vardı. Bu üç adam kırılganlığın kokusunu, kurtların yüksek otlar arasında gizlenen tavşanın kokusunu fark etmesi kadar kolay algılayanlardandı.

Kötü adamlar birbirlerini yaralayıp yok edebilseler de hedef olarak bu dünyanın izin verdiği oranda masum ve saf olanları tercih ederler. Şiddetten beslenirler ama iyi olanı yağmalayarak ziyafet çekerler kendilerine.

Annamaria ile birlikte gözetleme platformundan kıyıya doğru giderken, kumsala gelen kimse olmadığı için kaygılanıyordum. O saatlerde genellikle balığa çıkacak balıkçılar oltaları ve takım çantalarıyla gelmiş olurlardı.

Arkaya baktım ve Boo'nun, kendisinin farkında olmayan üç adama yaklaştığını gördüm. Çenesi sakallı insan azmanı diğer ikisinin tepesinden yine Annamaria ile bana bakıyordu.

Kıyı hâlâ uzaktaydı. Üzeri örtülü güneş, bin kulaçlık bulutların ardında, boğulan ufka doğru ağır ağır batıyordu; yükselen sis sokak lambalarını nemlendirmişti.

Tekrar arkaya baktığımda, çilli çiftin canlı bir yürüyüşle yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Annamaria'ya, "Yürümeye devam et," dedim. "Rıhtımdan çıkıp insanların arasına karış."

Sakin görünüyordu. "Seninle kalacağım," dedi.

"Hayır. Ben bununla başa çıkabilirim."

Yürümeye devam etmesini sağlamak için, onu hafifçe öne doğru ittim; sonra da kızıl saçlılara doğru döndüm. Olduğum yerde durmak ya da gerilemek yerine, gülümseyerek onlara doğru yürüdüm. Bu onları bir an durduracak kadar şaşırttı.

Dişleri berbat olan Annamaria'ya baktı, iki numara elini fermuarsız ceketinin içine soktu. "Tsunami uyarısını duydunuz mu?" diye sordum.

İki numara elini ceketinin içinde tuttu, diş reklamı yapabilecek poster çocuğu bana dönüp, "Tsunami mi?" dedi.

"Yedi metre ile on metre arasında olacağını tahmin ediyorlar."

"Kim tahmin ediyor?"

"On metre bile olsa, rıhtımı aşıp geçmez. Kızcağız korktu, kalmak istemedi ama ben görmek istiyorum. Biz suyun ne kadar üstündeyiz? On beş metre kadar mı? Seyretmek çok hoş olabilir."

Ben bunları söylerken, iri adam bize doğru yaklaşıyordu. Yanımıza geldiğinde iki numara ona dönüp "Tsunami'yi duydun mu?" diye sordu.

Biraz heyecanla, “Burada dalgaları frenleyecek kıyı rampası yedi metre, ama üç metrelik bir dalga daha olursa binaların ilk sırasını silip süpürür,” dedim.

Yıkım olasılığını hesaplamak istermiş gibi arkama göz attığımda, Annamaria’nın rıhtıma ulaştığını görüp rahatladım.

“Ama rıhtımın altında derine çakılmış temel kazıkları var,” dedim. “Rıhtım dayanır buna eminim; çünkü çok sağlam. Sizce de dayanamaz mı?”

İriyarı adamın annesi büyük olasılıkla ona gözlerinin ela olduğunu söylemişti. Ela açık altın kahverengisi olur. Adamın gözleri ela değildi. Altın sarısına daha yakındı, kahverengiden Çok sarıydı.

Eğer gözbebekleri yuvarlak değil de elips şeklinde olsaydı onun insana benzer bir robot olduğuna ve boş göz çukurlarından, kafatasında kıvrılıp yatmış zeki bir mutant kedinin bana bakmakta olduğuna inanabilirdim. Kötü yürekli, zeki bir mutant kedinin.

Adamın sesi kedi imajını dağıtıverdi, çünkü sesinin tınısı bir ayıya daha uygundu. “Sen de kimsin?”

Cevap vermek yerine, gelen tsunami yüzünden heyecanlanmış gibi yaparak saatime baktım. “Birkaç dakika içinde kıyıya vurabilir. Geldiğinde gözetleme platformunda olmalıyım,” dedim.

Dev, “Kimsin sen?” diye tekrarlarken kocaman sağ pençesini sol omzuma koydu.

Bana dokunduğu anda, gerçeklik ıskartaya çıkartılmış bellek kartı gibi gözden kaybolup gitti. Kendimi rıhtım yerine kıyıda, yangının kıvrılan alevlerinin yansıması karşısında kumsalda dururken buldum. Kıyamet gibi bir gökyüzünün altında, cehennemi bir ışıkla parlayan denizin içinden korkunç, tiksinti verici bir şey yükseliyordu.

Kâbusum.

Birden gerçeğe geri döndüm.

Dev, elini omzumdan çekmişti. Gerilmiş parmaklarına odaklanan fal taşı gibi açılmış gözleriyle sanki elini bir şey sokmuş -ya da rüyamdaki kızıl dalgaları görmüş- gibiydi.

Daha önce, hiç, birine dokunarak bir rüya, bir hayal, bir düşünce yani nezleden başka herhangi bir şey aktardığım olmamıştı. Aslında bu tip sürprizler beni can sıkıcı bir hayat yaşamaktan kurtarıyordu.

O sarı gözler, taş bir tapınak tanrısının soğuk mücevher bakışlarıyla bana dikilmişti yine. Dev, “Sen nasıl bir Allahın belasısın?” dedi.

Sesinin tonu kızıl saçlıların sıra dışı bir şeyler olduğunu fark etmelerine yol açtı. Eli ceketinin içinde olan adam bir tabanca çekiverdi, dişleri berbat olan da elini ceketinin içine soktu; herhalde diş ipliği çıkaracak değildi.

Rıhtımın kıyısına doğru üç adım koştum, korkuluğun üzerinden atlayarak sisin ve giderek hafifleyen ışığın içinden bir tava aşçısı gibi aşağıya düştüm.

Karanlık. Altın rengi Pasifik beni yuttu; suyun altında yüzerken gözlerim tuzdan yanıyordu. Tuzlu suyun batmamayı sağlayan özelliğiyle mücadele ederken, denizin beni kurşunlarla delik deşik olmuş bir alacakaranlığa tükürmemesini sağlamaya kararlıydım.

Bölüm İki

İğne batmış gibi acıyan, fal taşı gibi açılmış gözlerim deniz suyuna gözyaşlarıyla tuz katıyordu.

Tekmelenip göğsümden vurgun yemiş gibi olduğum için, önce bana denizin kasveti içinde zerre kadar ışık yokmuş gibi gelmişti. Daha sonra her yere dağılan, içinde belirsiz ve şekilsiz gölgelerin kımıldadığı, donuk yeşil bir yakamozun varlığını fark ettim; dipten kalkan kum bulutları ya da deniz yosunlarının uzun kıvrımlı uçları olabilirdi.

Yeşil bulanıklık birden karanlığa dönüştü. Rıhtımın altında, üzerlerinde destek kalaslarının durduğu pek çok beton sütundan ikisinin arasında yüzüyordum.

Bir anlık körlükten sonra deniz kabuklularıyla kaplanmış başka bir sütunla karşılaştım ve onu takip ederek su yüzüne çıktım.

Tuzlu ve kireç taşı tadındaki iyot ve zift kokan havayı içime çekmeye çalışarak pürüzlü betona yapıştım. Elimin altında midyelerin keskinliğini ve kayganlığını hissedince, tişörtümün kollarını mümkün olduğunca çekip uzatarak ellerimin kesilmesini önlemeye çalıştım.

Enerjinin düşük olduğu o anda, okyanus, şiddet taşımayan ritmik hareketlerle kirişler arasından kıyıya doğru yuvarlanıyordu. Ancak uysal olsa da beni sütundan koparmaya meyilliydi.

Tutunmaya çalıştıkça gücüm azalıyordu; suyu emen tişörtüm demir gibi ağırlaşmıştı.

Denizin akıcı iç sesi, şimdi benim tavanım olan rıhtımın zemini boyunca mırıltı ve fısıltılar halinde yankılanıyordu. Yukarıdan ne bağırtı ne de koşuşan ayak seslerinin gümbürtüsü geliyordu.

Bulutlarla kapanmış gün ışığı, bu korunaklı yere damlayan sintine suyu kadar kurşuniydi. Tepemdeki kalın dikey kazıklı, yatay bağlantı kirişleri ve desteklerden oluşan mimari, sade gölgelerden oluşmuştu sanki.

Üzerinde kazıklardan birinin durduğu zeminin en üst katmanı bir metre kadar tepemdeydi. Ayak parmaklarımı ve dizlerimi kullanarak yukarı tırmanmaya çalışıyor, sürekli aşağıya kayıyor ama inatla kaybettiğimden fazla mesafe kazanıyordum.

Kabuklu deniz canlıları betona sımsıkı yapışmışlardı. Kendimi yukarı çekerek santim santim sudan çıkarken, hayvanların kalkerli kabukları kırılıp parçalandığı için suda her zamankinden daha çok kireçtaşı tadı ve kokusu vardı.

Bu durum kabuklular topluluğu için bir felaketti hiç kuşkusuz. Yol açtığım yıkıma biraz üzüldüm, ama ıslak giysilerim ağırlığı beni aşağıya çeker de dibe çöküp yosunların tuzağına düşerek boğulursam daha fazla üzülürdüm.

Yetmiş beş santim çapındaki beton temelin üzerine oturan kırk beş santim çapındaki ahşap sütun, gölgelere doğru yükseliyordu. İnşaat sırasında, tutamak görevi yapsın, güvenlik açısından çapa olarak kullanılsın diye, ahşaba kalın paslanmaz çelik mıhlar çakılmıştı.

Bu mıhları kullanarak kendimi kazığın etrafını saran on beş santimlik çıkıntının üzerine çektim.

Sırılsıklam ve titreyerek ayak parmaklarımın üzerinde durdum. İçinde bulunduğum durumun aydınlık noktasını bulmaya çalıştım.

Hızlı araba kullanan, sıkı içki içen, profesyonel bir poker oyuncusu olan ve artık hayatta olmayan, annemin annesi Bü-

yükanne Sugars, beni her aksiliğin aydınlık noktasını bulmaya teşvik ederdi her zaman.

“Eğer o piçlerin senin kaygılanıp korktuğunu görmelerine izin verirsen,” derdi, “seni sarsar, kırarlar ve ertesi gün senin ayakkabılarınla ortalıkta dolaşmaya başlarlar.”

Büyükannem, ülkenin her yerinde, çoğu hiç de iyi adamlar olmayan hatta bazıları bayağı tehlikeli erkek oyuncularla yüksek paralar karşılığı özel poker oyunları oynardı. Büyükannemin ne demek istediğini anlıyordum, ama onun bu ciddi öğüdü aklıma büyükannemin topuklu ayakkabılarıyla geçit töreni yapan çatık kaşlı sert adamların görüntüsünü canlandırıyordu.

Kalbimin çarpıntısı azalıp da soluğumu kontrol edebilecek hale geldiğimde, görebildiğim tek aydınlık nokta şuydu: Eğer yaşlı bir adam olana kadar yaşayabilirsem -tek gözlü, tek kollu, tek bacaklı, kel bir yaşlı adam-en azından hayatımda maceranın eksikliğinden şikâyet edemeyecektim.

Sis ve karanlık sular büyük olasılıkla, çenesi sakallı devle iki silahlı adamın, rıhtımın altına sığındığımı görmelerini engellemişti. Onlar benim kıyıya yüzmemi bekleyeceklerdi ve çoktan kumsalda sıralanmış, alçak dalgalarda yüzen birini arıyor olmalıydılar.

Denize, rıhtımın ucuna yakın bir yerden atlamıştım, ama görünmemeye çalışarak yüzerken kabaran deniz beni karaya taşıdığı halde, rıhtımın orta kısmında, deniz tarafında kalmıştım.

Tünediğim yerden kıyıyı boydan boya görebiliyordum. Ancak gittikçe kararan havada kumsalda yürüyen birinin beni görebileceğinden kuşkuluydum.

Rıhtımlardan sıçrayıp tepe üstü belaya daldığım zamanların haricinde ihtiyatlı bir genç adamımdır. Ahşap kirişlerle kolonlardan oluşan ağın içinde yukarı doğru çıkmanın daha akıllıca olacağını düşündüm.

O haydutlar boğulduğuma karar verene kadar o tünekte kalmaya devam edecektim. Onlar ölümümü kutlamak üzere, pis bir bara ya da müdavimi oldukları bir afyon tekkesine gidince de, sağ salim kıyıya çıkıp Hutch'ın tsunami bekleyerek yüzünü dezenfektan jelle yıkadığı eve dönecektim.

Mıhlara tutuna tutuna direğe tırmandım.

İlk üç metrede bu iri delikli tutamaçlar sağlamdı. Suya yakın olmaktan kaynaklanan aşırı nem çakıldıkları tahtayı şişirerek çivileri sıkıştırmış olabilirdi.

Tırmanmaya devam ederken bazı mıhların elimin altında kımıldadığını fark ettim; eskimiş ahşabın daha kuru yerlerine yakın mıhlar gevşemişti. Yine de ağırlığımı taşıyıp yerlerinden çıkmadılar.

Sonra sağ ayağımın altındaki bir mıh direkten çıkıverdi. Çivinin aşağıdaki betonun üzerinde zıplayarak denize düşerken çıkardığı sesi bile duydum.

Beni kısıtlayan bir yükseklik ya da karanlık korkum yoktu. Doğmadan önce bize bakan, bizi besleyen bir karanlığın içinde dokuz ay geçirdik ve öldüğümüz zaman da her yerden yükseğe çıkmaya talibiz.

Ben rıhtımın alt kısmından yukarı doğru tırmanırken gün ışığı soldu ve çoğalıp koyulaşan gölgeler, kazanın etrafında toplanan Macbeth'in cadılarının dalgalanan pelerinleri gibi bir araya geldiler.

Hutch'da çalışmaya başladığımdan beri, kütüphanesindeki Shakespeare'in bazı ciltlerini okuyordum. Ünlü polisiye yazar ve benim akıl hocam, Pico Mundo'daki sevgili dostum Ozzie Boone, eğitimime böyle devam ettiğimi bilse mesut olurdu.

Lisedeyken ilgisiz bir öğrenciydim. Akademik başarımın eksik kalması kısmen, öteki çocuklar evlerinde özen ve dikkatle Macbeth ödevlerini yaparken, benim ölmüş iki adama zincirle bağlanmış olarak Malo Suerte Gölü'nün ortasına atılmama bağlanabilir. Ya da yanımda sürekli gülümseyen Japon

kiropraktik* uzmanına iple bağlanıp bir donmuş et deposunun rafına asılarak dört mantıksız adamın geri dönüp söz verdikleri gibi bize işkence etmelerini bekleyerek zaman harcamamdan da kaynaklanıyor olabilir.

Veya her an geri gelebilecek gezgin bir seri katilin karavanına girdiğim anda, dışarıya çıkmama izin vermemeye kararlı, iki saldırgan vahşi köpekle karşılaşmam yüzündendir; üstelik elimde pembe tüylü bir toz fırçası, çalkalanınca köpükler fışkırtarak öldürücü köpeklerin ödünü koparan altı kutu sıcak koladan başka silah yokken.

Bir ergen olarak her zaman ev ödevimi yapmak isterdim, sıcak adalet için yalvaran ölüler size başvurduğunda, eğer arasırada kehanet rüyaları da görüyorsanız, hayat öne çıkar ve okuldaki çalışmalarınıza engel olmaya başlar.

Artık denizin altı metre kadar üzerindeydim; etrafım cadımsı gölgelerle öylesine sarılmıştı ki tepemdeki çiviyi göremiyordum. Karanlıkta güvenle yukarı çıkabilir miyim, yoksa aşağıdaki dar beton çıkıntıya geri mi dönmeliyim, diye düşünerek bir an durdum. Ahşap kiriş ve kolonları korumak için sürülmüş yoğun krejot kokusu, tırmandıkça yoğunlaşmıştı. Artık okyanusun, ıslak beton kirişlerinin hatta kendi terimin kokusunu bile alamıyordum - sadece ahşaba sürülmüş koruyucu maddenin buruk kokuları geliyordu.

Büyük bir ihtiyatla -ki bildiğiniz gibi benim en güvenilir karakteristik özelliklerimden biridir- aşağıdaki beton çıkıntıya dönmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki rıhtımın altından ışıklar göz kırpmaya başladı.

* *Kiropraktik- Kayropraktik: Sinir sistemini düzenlemek amacıyla omurga, kemik ve kaslara müdahale etmeyi kapsayan alternatif tıp yöntemidir. Genel hedef omurgada var olduğu düşünülen oynamaları ortadan kaldırmaktır. Kiropraktik genellikle sözdebilim olarak sınıflandırılmaktadır.*

Rıhtımın altında bir uçtan bir uca uzanan direklerin birçoğunun üzerine, benim durduğum noktanın bir buçuk metre kadar aşağısında kalan, denize doğrultulmuş projektörler takılmıştı.

Rıhtımın alt kısmının başka akşamlar da aydınlatılıp aydınlatılmadığını hatırlayamıyordum. Bu ışıklar her akşam karanlık bastıktan sonra otomatik olarak devreye giriyor olabilirlerdi.

Eğer projektörler sadece rıhtımdan birinin düşmesi gibi acil durumlar içinse belki de sorumluluk duygusu gelişmiş bir vatandaş, benim korkuluğa gittiğimi görüp yetkilileri uyarmıştı.

Ancak daha yüksek bir olasılıkla, dev adamla kızıl saçlı silahlı adamlar, bu projektörleri devreye sokacak anahtarın yerini biliyorlardı. Bu durumda, beni suyun altında saklanmaya çalışırken görmüşler ve kıyıya vuracak bir yüzücüyü getirecek dalgayı yakalamak için beklemekle vakit kaybetmemişlerdi.

Şaşkınlık içinde oraya asılmış, yukarıya mı tırmanmalıyım yoksa suya mı dönmeliyim, diye karar vermeye çalışırken, biraz uzaktan bir testere sesi duyar gibi oldum. Sonra bunun kıçtan takma motor sesi olduğunu fark ettim.

On on beş dakika sonra, motor gaz kesti. Pat pat pat diye duyulan egzoz sesi takma motordan başka bir şeye ait olamazdı.

Başımı dimdik tutup sağa sola çevirerek üzerine yapıştığım kalın desteğin etrafındaki sesleri dinlemeye çalıştım. Sesler sıra sıra kazıklarla kirişlerden yanıltıcı bir şekilde yansıyıp dalgalar üzerinde sekerek uzaklaşıyordu, ama yarım dakika sonra botun rıhtımın okyanus tarafından ağır ağır kıyıya doğru yaklaşmakta olduğundan emin oldum.

Batı tarafına baktıysam da alttan yaklaşan botu göremedim. Kullanan kişi rıhtıma paralel olarak açıktan geçiyor olmalıydı ya da daha iyi bir arama yapmak için temel kazıklarının arasından dolaşarak geliyordu.

Projektörler durduğum yerin altındaydı ve aşağıyı aydınlatıyorlardı, ama dalgalanan su ışığı yansıtıyordu. Titrek hayaletler bir çırpıda direklere, yatay kalasların üzerine tırmanıyor ve boydan boya rıhtım güvertesinin altında dalgalanıyordu.

Bu titrek yansımaların ortasında apaçık ortadaydım. Kolay bir hedeftim.

Artık aşağıya inersem, ölüme giderdim.

Son birkaç yılda olanları düşününce, zamanım geldiğinde ölmeye hazırdım ve ölümden korkmuyordum. Ancak eğer intihar ruhun lanetlenmesine yol açıyorsa, kaybettiğim sevgilimi bir daha asla göremezdim. Huzur, bu karşılaşmayı engelleyecek ufak bir riske değmezdi.

Ayrıca, Annamaria'nın başının dertte olduğundan ve Magic Beach'e kısmen bu nedenle çekilmiş olduğumdan şüpheleniyordum.

Sadece suyun yüzeyinden yansıyan projektör ışıklarından değil, aramaya gelenlerin fenerlerinin -eğer varsa- ışığından saklanabileceğim, kirişlerin birleştiği bir nokta ya da destek kazıklarının arasında kalan köşeli bir sığınak arayarak daha öncekinden daha hızlı yukarı tırmandım.

Yükseklik korkum yoktu, ama kurtlardan korkup ağaca tırmanmış bir kedi gibiydim ve orada olmaktansa bir rıhtım kazığının tepesinde olmayı tercih edeceğim yerlerin upuzun bir listesini yapabilirdim. Yine de aşağıda bekleyen, korkunç saldırı köpekleri olmadığı için şükretmem gerektiğini düşünerek teselli oldum. Öte yandan elimde, kendimi korumak için kullanabileceğim pembe tüylü bir toz fırçası ya da altı kutu sıcak Coca-Cola bile yoktu.

Bölüm Üç

Maymun hızıyla ama umutsuzluk içinde beceriksizce kazığın üstüne doğru tırmandım. Ellerimin bıraktığı yere ayaklarımı basıyordum.

Ayağımın altındaki gevşek bir beton çivisi aşağıya, betonun üzerine düşerek çınladı. Yaklaşan botun pat patları çeliğin düştüğü suyun sesini bastırıyordu.

Kazığın içinden yekpare bir bağlama kirişi geçiyordu. Ellerimi ayaklarımı kullanıp tırnaklarımı takarak yatay yüzeyin üzerine öylesine hantal manevralarla çıktım ki gözleyen hiç kimse beni ağaçlarda yaşayan ve dallara uzanıp muz yiyen türle karıştıramazdı.

Kiriş epeyce geniş olmasına rağmen, benim kapladığım alan kadar geniş değildi. Projektörlerin parlak yansımaları üzerime loş bir ışık düşürse bile, aşağıdan ateş eden usta bir nişancı için beni kolay bir hedef haline getiriyordu.

Eğer söz konusu gerçekten dört ayaksa, dört ayak üzerinde yürümek iyiydi de ellerle dizler pek hızlı hareket etmeme izin vermiyordu. Yükseklikten korkmadığım için şükrederek ve aynı düzeyde cesur olduğumu umarak ayağa kalktım ve yüreğim ağzıma geldi.

Aşağıya suya baktım; başım dönünce bakışlarımı botun sesinin geldiği batıya doğru çevirdim. Rıhtımın araya giren destek kolonları tekneyi benden gizliyordu.

Ayağa kalktığım anda, ip üzerinde yürüyenlerin neden denge sırığı taşıdığını anladım. Sıkıca iki yanıma yapışmış kollarım ve yumruk yaptığım ellerimle, on iki basamaklı merdi-

vene çıkması istenen ve dördüncü basamakta çuvallayan bir sarhoş gibi, iki yana sallanmaya başlamıştım.

Kendimi korumak için kollarımı iki yana uzatıp avuçlarımı aşağıya bakacak şekilde açtım. Ayaklarıma değil de, ayaklarımın gitmesini istediğim ilerideki kirişe bakmam konusunda kendimi uyardım.

Denizden bu kadar yüksekte, iskelenin kaportasının altında, kreozot kokusu yoğunlaştı. Sinüslerim, boğazım yandı. Kuru dudaklarımı yaladığımda, kömür katranının tadı üzerlerinde yoğunlaşmış gibiydi.

Sudan yansıyan ışık, kirişin ve etrafı çeviren kazıkların üzerine titreşen hayaletler çiziyor, içimde tüneğimden yıkanıp atılacakmışım gibi bir his yaratıyordu.

Bir an durup gözlerimi kapadım ve ışığın hoplayıp zıplayan hayaletlerini dışarıda bıraktım. Soluğumu tuttum ve başımın dönmesine engel olup harekete geçtim.

Rıhtımın iki ucu arasındaki mesafeyi yarıladığımda kuzey güney kirişiyle doğu-batı kirişinin birleştiği noktaya gelmiştim. Bu arada botun sesi yükselmişti ki bu yaklaşmakta olduğu anlamına geliyordu. Ancak etrafı tarayarak beni arayanlar henüz görüş alanıma girmemişti.

Kirişlerin birleştiği noktadan doğuya doğru dondum. Dar patikada ayaklarımı dikkatle birbirinin önüne koyarak yol alıyordum; parmaklarının ucunda uçar gibi kayan bir balet kadar olmasa da bayağı hızlı ilerliyordum.

Kot pantolonum bana bir taytın sağlayabileceği hareket özgürlüğünü sağlamıyordu. Üstelik çok fazla sıkışırsa sesimin tiz bir ton edineceği yerlerimi fena halde sıkıştırıyordu.

Sahile kadar bu desteğin üzerinde yol alarak kaçabilir miyim, diye merak edip doğuya doğru ilerlemeye devam ederken bir bağlantıyı daha geçtim.

Arkamdaki motorun sesi yükselmişti. Motorun vızıltısının dışında, altı metre kadar aşağıdaki beton destek kolonlarına

çarpan dümen suyunun sesini duyuyordum. Bu da motorun artı daha hızlı hareket ediyor olmasının yanında daha da yakında olduğunu gösteriyordu.

Başka bir bağlantı noktasına geçmek üzereyken, ayaklarımın önünde parlayan bir çift kırmızı göz beni durdurdu. Projektörlerden yansıyan hafif ışık benimle alay eder gibi, üzerimi yalayarak geçti ve iki kirişin birleştiği noktada oturan fareyi aydınlattı.

Farelerden korkmam. Ancak türler arası kardeşlik ruhuyla bir sürü fareyi misafir edecek kadar da toleranslı değilim.

Fare üzerine eğilen görüntüm karşısında paralize olmuştu. Bir adım daha atarsam, kaçıp kurtulabileceği üç yol vardı.

Stres anlarında hayal gücüm, bir dönme dolaptaymışım gibi yüreğimi hoplatarak bir metal para gibi fırıl fırıl dönebiliyor; acayip bir vahşi hayvanlar karnavalı kadar gösterişli ayrıntılarla bezenebiliyor; gülünç kadere ve matrak ölümlere dair kaleydoskopik evhamlara kapılabiliyor.

Fareyle karşılaşınca, zihnimde şöyle bir senaryo canlandı: kemirgen ürkünce, panik halinde bana doğru koşup pantolonumun paçalarından birinin içine giriyor; kıvranarak baldırıma kadar tırmanıyor; dizimin arkasından uyluğum boyunca çıkıp kalçalarımın arasına yerleşmeye karar veriyor. Bütün bunlar olurken ben kirişin üzerinde, kollarımı yel değirmeni gibi sallayarak dengemi kaybedene kadar tek ayağımın üzerinde sıçrıyorum; kalçalarımın arasındaki talihsiz fareyle birlikte aşağıya yuvarlanıyorum ve tam o sırada, beni arayan adamların geçmekte olan motorunun üzerine düşerek motorun zemininde yüzümle bir delik açıyorum; boynum kırılıyor ve boğuluyorum.

Odd Thomas adını hak ederek kazandığımı düşünebilirsiniz, ama adım bu.

Sanki bir alay insan destek kazıklarını biçip rıhtımı devirmek için testereyle çalışıyormuş gibi, motorun gürültüsü tekrar tekrar yankılanıyordu.

Fareye doğru bir adım attım ama hayvan insafa gelmedi. Yapacak başka bir şey olmadığı için bir adım daha attım ve durdum, çünkü motorun sesi bir anda bomba gibi patlamıştı.

Aşağıya bakmaya cesaret ettiğimde, altımdan pis bir şişme botun geçmekte olduğunu gördüm. Islak siyah lastik, projektörüm ışığı altında parlıyordu.

Hawai gömleği giyen dev, motorun kıç tarafındaki kürek çekme tahtasına oturmuş, bir eliyle motorun dümen kolunu tutuyordu. Sanki geç kaldığı bir Hawai şölenine yetişmeye çalışıyormuş gibi, beton sütunlar arasında zikzaklar yaparak ustalıkla kullanıyordu motoru.

Motorun uzun kenarında, iskele ve sancak tarafındaki yuvarlak siperlerini oluşturan daha uzun iskele ve sancak şişirme bölmelerinde, sarı harflerle MAGIC BEACH/LİMAN MÜDÜRLÜĞÜ kelimeleri yazıyordu. Motor iskeleye bağlı duruyordu herhalde; Dev, peşime düşmek için hiç çekinmeden çalmıştı onu.

Ancak altımdan, projektörlerin arasından geçerken hiç başını kaldırıp yukarıya bakmadı. Eğer motor bir arama kurtarı aracı olarak kullanılıyorsa, içerde su geçirmez el fenerleri de olmalıydı, ama insan azmanı öyle bir şey kullanmıyordu.

Küçük motor sıra sıra direklerin arasından geçerek gözden kayboldu. Motorun sesi yavaş yavaş hafifledi. Motorun mütevazı dümen suyunun meydana getirdiği küçük dalgacıklarla çukurcuklar kendini çabucak ütüleyen deniz tarafından düzeltildi.

Ben motorda üç adam görmeyi beklemiştim. Ölü gözlü kızılkafaların nereye gittiğini merak ettim.

Fare de ortadan kaybolmuştu, ama pantolonumun paçasından içeri kaçarak değil.

Bir balet gibi ayaklarımı birbirinin önüne koyarak kirişlerin kesişme noktasına, titreyen farenin biraz önce durduğu

noktaya geldim. Sahil tarafına doğru devam etmek niyetindeydim, ama durdum.

Sarışın dev rıhtımın altında, benimle kumsal arasındaydı ben artık o yöne gideceğimden emin değildim.

Ruh halim değişmişti. Karşı konulamaz bir tehlike duygusu bir kurşunun ölümcül yörüngesinde olduğuma dair bir tedirginlik, beni deli gibi kaçmaya itiyordu. Yine de ölüm motorun geçip gitmesinden evveline kıyasla daha imkânsız olmasa da da uzak bir olasılık gibiydi.

O an içimdeki baskın duygu korku değil tehlikeyi seziyor olmaktı; belirsizlik ve kaderin zorbalığı olarak da yorumlanabilirdi.

Eğer bir kurşun geliyorsa, ondan kaçma umudum vardı; ancak doğru hareketleri yaptığım takdirde.

Yatay kirişleri gözlerimle doğuya, güneye kadar takip ettim, dönüp batıya ve projektörlerin aydınlattığı akıntıya göz attım, sonra da başımı kaldırıp rıhtımın alt kısmına, denizin geometrik kirişlerle bağlantıların içinden dans eder gibi geçip tekinsiz bir koreografiyle çırpındığı, çekilip kabararak yarı aydınlığın dansını yorumladığı yere baktım.

Kendimi, Kral Altıncı Henry'nin ikinci bölümünün dördüncü sahnesinde, o kazulet Cade'e sadakat yemini etmekle, krala sadakat yemini etmek arasında birçok kez bocalayan ayaktakımı kadar kararsız ve beceriksiz hissediyordum.

Yine Shakespeare. Zihninize girmesine izin verdiğiniz anda, mülkiyeti ele geçirip yerleşiyor.

Motorun sesi hafiflemişti; ardından tamamen kesildi.

Bir an kusursuz bir sessizlik varmış gibi geldi. Sonra etraftaki yüzeylerden, denizin kelimesiz fısıltıları ve tatlı, budalaca şıkırtıları yansımaya başladı.

Motor, altımdan geçmesinden sonraki kısacık sürede, kumsala kadar onca yolu gitmiş olamazdı. Büyük olasılıkla yarıdan biraz fazla yol almış olmalıydı.

Dümendeki dev pes ederek motoru kazıklar arasında kendi kendine yol almaya bırakarak denize yönelmiş de olamazdı. Herhalde, bir şekilde, beton sütunlardan birine bağlamıştı.

Adam dışarı çıkmaya niyetlenmedikçe motoru bir yere bağlamazdı. Önümde bir yerlerde, rıhtımın destek kolonlarından birine tırmanmaya başlamıştı büyük olasılıkla.

Kızıl kafaların nerede olduklarından emindim; başımı çevirip batıya uzanan kirişlerle kolonlara baktım. Henüz ortalıkta görünmüyorlardı.

Biri önümdeydi. İkisi arkamda. Fındıkkıranın çeneleri gibi.

Bölüm Dört

Seren destek direklerinin kesiştiği yerde heyecan içinde, ne yapacağıma karar veremeden dururken, güney tarafımda solgun bir şekil belirdi.

Hayaletler çoğu zaman beklenmedik bir anda, birdenbire ortaya çıktıkları için, pek kolay irkilmem. Kalasın üzerinde bir an sallandım ama aşağıya düşmedim.

Ziyaretçim, eskiden Kaliforniya, Sierra'daki St. Bartholomew's Manastırının maskotu olan iyi yürekli köpek Boo'ydu.

Onu benden başka kimse göremiyor ve dokunduğunda cismini hissedemiyordu, ama denizin titrek yansımaları Boo'nun yanlarına ve yüzüne uzanıyordu -en azından benim görmem için- Sanki benim kadar somut bir bedeni vardı.

Boo bir anda havada belirebilirdi, ama bu kez Hamlet'in babasının hayaletinin şatonun önündeki terasta, kötü kaderinin mahkumu prense yaklaşması gibi, kirişlerin kavşak noktasından bana doğru yürüyordu.

Tam da böyle anlatılamazdı aslında. Boo'nun kuyruğu, yumuşak tüyleri ve dostça bir gülümsemesi vardı. Hamlet'in babasında ise bunların hiçbiri yoktu -gerçi Hollywood'un sapkın bir Hamlet adaptasyonunda ona er geç bütün bunların yapıştırılacağından hiç kuşkum yok.

Durumun Hamlet benzetmesine başka açılardan de benzemeyeceğini umuyordum. Bu oyunun sonunda sahne ölülerle dolar çünkü.

Boo kendisini gördüğümü anlayınca durdu, başını dikti ve kuyruğunu salladı. Birden olduğu yerde dönüp tıpış tıpış güneye doğru yürümeye başladı; bir an durdu, başını çevirip bana baktı ve yürümeye devam etti.

Lassie'nın birçok eski bölümünü izlemiş olmasaydım bile köpeğim, izlememin beklendiğini anlayacak kadar tanıyor, ölüleri. Televizyon şovundaki küçük Timmy gibi itaat ettiğini göstermek için havlamam gerekmediğinden biraz gururlandım.

Sarışın insan azmanı doğu tarafında görünmüyordu; batı tarafında da kızılkafalar yoktu. Böylece beni rıhtımın güney tarafına yönlendiren çobanımın arkasından, ihtiyatla da olsa hızlı hızlı yürümeye başladım.

Ahşap patikanın sonunda, geniş, parmaklıklı bir sahanlığa geldim; biri sola diğeri sağa çıkan iki merdiven vardı. Bu platform, işçiler için bir tür iskele görevi yapıyor olmalıydı.

Boo soldaki merdivenleri tırmanınca ben de arkasından gittim. Merdiven kısaydı ve tepesinde aşağı yukarı yüz yirmi santim genişliğinde bir iskele uzanıyordu.

Rıhtım güvertesinin alt kısmı başımın otuz santim kadar üstündeydi. Havanın sadece bir fırtınayla hareketlenebileceği yüksek koridorda, kreozot kokusu çok yoğundu.

Burası her yerden daha karanlıktı. Yine de suyun tavanda sürekli hareket ederek değişen, mermer gibi damarlı, titrek yansımaları sayesinde, elektrik kablolarını taşıyan borular, bağlantı kutuları ve su kanalı olması gereken bakır borular görülebiliyordu.

Elektrik kablolarını taşıyan borular, yukarıdaki elektrik lambalarına ve benim altımdaki acil durum projektörlerine elektrik taşıyordu. Bakır borular ise, çoğu gece rıhtımdan ol-

tayla balık tutanların kullanması için temiz su musluklarına düzenli aralıklarla su sağlıyordu.

Boo'nun beni götürdüğü bu iskele, rıhtımda bir sorun çıktığında, tesisatçılarla elektrik teknisyenlerinin kullanması için yapılmıştı büyük olasılıkla.

Sahile doğru biraz yol aldıktan sonra, iskelede iki metreye beş metrelik bir çıkıntıyla karşılaştık. Üzerinde iki asma kilit olan tahta bir sandık bu alanı tümüyle kaplamıştı. Zayıf ışıkta kutunun üzerinde herhangi bir kelime ya da işaret göremedim. İçinde bakım malzemesi olabilirdi.

Sandığın içinde belki de rıhtımın efendisinin, iş kıyafetlerine sinen kreozot kokusundan fazlaca şikâyetçi olduğu için, yirmi yıl önce öldürülen zavallı karısı Lorraine'in bedeninin kurumuş kalıntıları vardı.

Eğer gerçekten de rıhtımın efendisi gibi bir pozisyon olduğuna inanabilseydim, hevesli hayal gücüm, Loraine'in kreozot için salamura edilmiş kadavrasının insanın tüylerini diken diken eden görüntüsünü tasarlayabilirdi. Lorraine adı nereden aklıma gelmişti bilmiyorum.

Bazen kendim için bile muammayım.

Boo iskeleye yerleşip yan yattı. Pençelerinden birini bana doğru uzatarak havayı tırmaladı. Bu evrensel köpek dilinde, otur, biraz burada yanımda kal, karnımı okşa, anlamına geliyordu.

Üç tehlikeli adam beni ararken, karın okşama seansı yapmak havan topuyla dövülen bir savaş alanından geçerken yarı yolda durup sinirlerini rahatlatmak için lotus pozisyonuna geçerek yoga yapmaya kalkmak kadar akılsızca geldi.

Sonra, rıhtımın altını boydan boya arayan, orkide desenli gömlek giymiş kazmanın ortaya çıkmakta geciktiğini fark ettim. Malzeme sandığının yüksekliği yetmiş santim kadardı ve saklanmak için açık korkulukların sağlayamadığı olanağı sağlıyordu.

“İyi çocuk,” diye fısıldadım.

Boo’nun kuyruğu hiç ses çıkarmadan zemini dövüyordu. Sol tarafıma uzandım, sol kolumun dirseğini bükerek başımı avucuma yaslayıp iskeleye yayıldım. Sağ elimle hayalet köpeğimin karnını okşadım.

Köpekler bizim, sevilmeye duydukları ihtiyaç kadar bizimde sevmeye ihtiyaç duyduğumuzu bilirler. Onlar ilk terapistlerdir; binlerce yıldır terapi uyguluyorlar.

İki dakika kadar sonra, Boo ayağa kalkarak terapi seansımızı sona erdirdi; kulakları dikilmişti, tetikteydi.

Ben de başımı kaldırıp malzeme sandığının arkasından doğrulma cesaretini buldum. Biraz evvel tırmandığım, iki buçuk metre kadar aşağıdaki destek kirişlerine baktım.

Önce kimseyi görmedim. Sonra doğu-batı ekseninde ilerleyen insan azmanını fark ettim.

Çok daha aşağıda girdap gibi dönüp duran su, etrafa bir balo salonunda dönen kristal avizeden süzülen prizmatik ışıklara benzer parlak şekiller saçıyordu. Hantal devin dans edecek kimsesi yoktu; kendisi de hiç dans edecek bir ruh halinde görülmüyordu zaten.

Bölüm Beş

Koca adam kirişlerin üzerinde, benim yaptığım gibi saklanmaya çalışarak ve ihtiyatla yürümüyordu; öylesine kendine güvenli görünüyordu ki annesi bir sirkte ip üstünde numaralar yapıyor, babası da yüksek bir binanın inşaatında çalışıyor olmalıydı. Güçlü kollarını iki yanına sarkıtmıştı; bir elinde silah ciğerinde el feneri vardı.

Durdu, el fenerini yaktı ve yatay destekler boyunca dikey kazıkları inceledi.

Ben iskelenin üzerinde başımı malzeme sandığının arkasına sakladım. Bir an sonra el fenerinin ışığı doğudan batıya doğru bedenimi yalayarak geçti, geri döndü ve yine uzaklaştı.

Önümden giden Boo başını parmaklıkların arasından çıkarmış devi seyrediyordu ama onu benden başka gören yoktu.

Beni arayan adam, direklerden, germe çubuklarından ve kirişlerden oluşan labirentin içinde kaybolunca ayağa kalktım ve doğuya doğru yürümeye devam ettim.

Boo ortada yoktu. Bir an görünür haldeyken şimdi saydamlaşmış, rengi solmuş ve gözden kaybolmuştu.

Benimle birlikte olmadığı zaman nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki o da canlı bir köpek gibi yeni yerler

görmenin keyfini çıkarıyor ve Magic Beach'in daha önce görmediği yerlerini gezmeye gidiyordu.

Boo, ölen insanların dünyaya musallat olan ruhları gibi bir hayalet değil. O hayaletler umutsuz, ürkek, kızgın ve buruk. Kuralları çiğneyerek yargının çağrısını dikkate almayı redderek ve bu dünyayı kendi arafları haline getirirler.

Ben bu hayatta onlara verilmiş olan özgür iradeyi bir sonraki hayata taşıdıklarını düşünüyorum, bu da beni rahatlatıyor.

Boo hayaletten çok, daima mutlu ve hizmete hazır, koruyucu bir ruha benziyor. Ölümden sonra gitmeyip dünyaya takılı kaldığı için değil, geri gönderildiği için burada. Bu yüzden, dünya arasında istediği gibi hareket etme gücüne ve iznine sahip olabilir belki de.

Ona ihtiyacım olmadığı zamanlar Boo'nun cennetin çayırlarında olduğunu; bu dünyayı incelikleriyle aydınlattıktan sonra artık hiçbir köpeğin acı çekmediği ve sevgisiz kalmadığı bir yere giden bütün iyi köpeklerle oynadığını düşünmeyi çok rahatlatıcı buluyordum.

Boo, şu sırada o olmadan da iyi kötü başımın çaresine bakabileceğime inanmıştı besbelli.

Projektörün aydınlattığı dalgaların üzerinde, hafif hafif inip çıkmakta olan, aşağıdaki beton kolona bağlı şişme bot tam zamanında gözüme ilişene kadar, iskelenin üzerinden doğuya doğru yürümeye devam ettim. İnsan azmanı, batı tarafını aramak için buradan yukarı tırmanmıştı.

Rıhtımın en az dörtte biri bu noktanın doğusunda kalıyordu. Düşünmek için durdum.

Boo bu aşamada yardım almadan yolumu bulabileceğimi düşünürken haklı çıkmıştı. Dev, destek sisteminin kalan dörtte birlik bölümünü aramamıştı, çünkü kendisi beni bulmak için, buraya tırmanana dek benim o kadar uzaklaşamayacağımdan emindi.

Ancak ben onun o iriyarı görüntüsünün insana düşündürdüğü kadar aptal olduğuna inanmıyordum. Beni gözden kaçırdığı takdirde, ancak sahilde bana tuzak kurup bekleyen biri olması koşuluyla son kısmı aramaktan vazgeçerdi.

Belki de kızılkafalar beni, zannettiğim gibi birlikte ve rıhtımın batı tarafında aramaya başlamamışlardı. Biri ilerde beni bekliyor olabilirdi.

Ben köpek, Boo da insan olsaydı, bana bir kurabiye verip başımı okşar ve “Aferin oğlum,” derdi.

Bedenimi iskele korkuluğunun üzerinden aşağıdaki bağlantı kirişinin üzerine doğru indirirken, bir an dengemi kaybettim ama sonra toparlandım. Rıhtımın merkezine, kuzeye doğru yürüdüm.

Doğu-batı kirişinin bağlantı noktasında, bacağımı boşluğun üzerinde, kalastan on beş santim kadar dışarıya uzatıp ayağımı dikey desteklerden birinin üzerindeki metal mıha dayadım. Bir elimle de başka bir mıha tutunarak kendimi o direğin üzerine çektim.

Beton temel direğine geçince, ellerimi korumaya çalışarak direğin üzerini kaplayan midye kabuklarını parçalayıp aşağıya kaydım ye elimden geldiğince sessiz olmaya gayret ederek şişme botun döşemesinin üzerine indim.

Kırık midye kabuklarının üzerime yapışan parçaları hafif bir tıkırtı çıkardı.

Bot, projektörlerden birinin altında aşağı yukarı sallanıyordu. Kendimi tehlike altında ve bütün gözler üzerime dikilmiş gibi hissediyordum bir an önce oradan gitmeliydim.

Kürek halkasından beton direğin üzerindeki çengele bir ip uzanıyordu. Betona çakılmış çeliğin midye kabukları arasından zorlukla görünen iki boynuzu vardı. Beni karaya sürükleyecek akıntılarla mücadele edebilecek duruma gelmeden, botu çözmeye cesaret edemedim.

Eğer motoru çalıştırırsam adamlar hemen oraya gelirlerdi. Bot konusundaki deneyimsizliğim ve onu sütunların arasından denize çıkarmam için gereken zaman düşünülürse, silahlı adamlardan biri yanıma gelene kadar silahlarının menzilinden çıkamayabilirdim.

Bu yüzden küreklere sarıldım. Bota Velcro bağlarla bağlı iki kürek vardı.

Motorun içindeki alan kısıtlı olduğu ve uzun kürek kullanmak gerektiği için, tahta küreklerin sapları iç içe gelen alüminyum borular şeklindeydi. Biraz el yordamıyla ve fazlasıyla homurdanarak -ikisinde de mükemmelimdir- kürekleri gerçek uzunluğuna getirip sabitledim.

Birini yerine taktım ama diğerini açıkta bıraktım. Çünkü sıra direkler yüzünden, bir yandan dalgalarla mücadele ederken botu her sütunun etrafından dolaştırarak kullanmak imkânsız olmasa da fazlasıyla zordu. Geri kalan yol boyunca sadece dümeni kullanarak ve beton direkleri elimle iterek, rıhtımın altına yol alabileceğimi umuyordum.

Bot birden suda sürüklenmeye başladığı için, sonunda çözdüm ve botun zeminine bıraktım.

Sütun bottan uzaklaşmaya başlamadan evvel öne doğru uzanıp serbest küreği aldım ve betonu itmek için kullandım. Çenem kilitlenmiş, nabzım şakaklarımda atıyordu; bütün gücümle botu sahile vuran dalganın üzerinden aşırıp kuzeye doğru götürmeye çalışıyordum.

Dalgalar motoru önce kuzey-kuzeydoğuya ardından da doğuya doğru çekmeden önce, kısa bir mesafe için de olsa, bunu başarmıştım. Bir sonraki sütunu iterek motorun yönünü düzelttim, sonra ilerdekini, bir sonrakini ve bir sonrakini... Kürek bir kaç kez sıyırarak geçti ya da betona çarptı ama çıkan ses hafif ve dikkat çekmeyecek kadar alçaktı.

Hep aynı çizgiyi koruyarak doğuya doğru yol almayı tam olarak sağlayamıyordum. Kara hâlâ çok uzaktaydı ve benim

tek umudum, birbirine karışan destek kolonlarının rıhtımın ucunda duran birinin beni görmesini engellemesiydi.

Açık denize çıkınca, serbest küreği de yerine taktım ve deniz tarafındaki küreğe kara tarafındakinden daha fazla asılarak akıntının üzerinden geçtim.

Açık denize çıktığım andan itibaren sırtıma bir kurşunun saplanmasını beklemeye başlamıştım. Eğer bu gerçekleşirse, beni sakat bırakacağı yerde temiz bir şekilde öldürüp Stormy Llewellyn'e göndereceğini umuyordum.

Ben rıhtımın altında kedi - fare oyunu oynarken, gece bastırmıştı. Annamaria'nın rıhtımdan gitmesi gerektiğine karar vermeden biraz önce, hava kararmak üzereyken yükselmeye başlayan sis tabakası, gittikçe kalınlaşıyordu.

Sis beni karanlıktan çok daha çabuk sarıp sarmaladı. Direk- çatırdadı, simsiyah suyun içinde hareket eden kürekler arada etrafa su sıçrattılar, ama arkamdan bağıran kimse olmadı. Dakikalar geçtikçe kaçtığımdan daha fazla emin olmaya başlamıştım.

Kollarım, omuzlarım ve boynum ağrımaya başladığı halde kürek çekmeye devam ettim. Denizin gücü beni gittikçe daha fazla etkiliyordu; dalgaların tembel tembel yuvarlanmasına da gittikçe daha fazla şükrediyordum.

Dönüp geriye bakabildiğimde, sisin örttüğü rıhtım lambalarının bazıları hala seçilebiliyordu. Ancak gri karanlıkta rıhtımın gözden kaybolduğunu gördükten sonra, küreklerin ikisini de içeri çekip motorun dibine bıraktım.

Acemi bir denizciye altındaki şişme bot sanki güvenilmez bir hayvanmış gibi gelir; adeta insanı paramparça edip cojonelasını* yemek isteyen, kızgın ve sarhoş bir timsahın sırtında oturuyormuş gibi hisseder kendini. Ancak bu başka bir hikâyenin konusu.

**Güney Amerika dillerinde testis anlamına gelir, (çev.)*

Suya düşmek ya da motoru devirmek korkusuyla ellerimle dizlerimin üzerinde emekleyerek motorun arkasına gittim. Bir elimi motorun dümen kolunda tutmaya devam ederek kürek çekerken oturulan tahtaya oturdum.

Motorun çalıştırma ipi yerine elektronik ateşleme düğmesi vardı. Bir körün Braille alfabesiyle yazılmış bir satırı araması gibi arayarak bulduğum düğmeye basınca, önce bir kükreme, sonra da denizin yüzeyini yırtan uskur bıçaklarının çıkardığı ıslık gibi ses duyuldu.

Motorun gürültüsü rıhtımdan yükseliyor ve muhtemel bağırtıları duymama engel oluyorsa da şeytani üçlü artık nereye gittiğimi biliyordu.

Bölüm Altı

Dosdoğru sahile gitmek pek akıllıca görünmüyordu. Rıhtımın kara tarafındaki ucunda bekleyen silahlı birinin, yeribelirlemek için motor sesini dinleyerek kumsal boyunca kuzeye doğru koşması yeterdi.

Sis Magic Beach'i tümüyle kapatacak kadar yoğun değildi, az sayıdaki bazı iş yerleriyle evlerin belli belirsiz ışıklarını görebiliyordum; motoru sahile paralel olarak kuzeye doğru sürerken bu ışıkları kılavuz olarak kullandım.

Bu olayın içine düştüğümden beri ilk kez, insan azmanının elini omzuma koymasının beni neden bir gece önce gördüğüm kehanet rüyasına geri götürdüğünü düşünecek durumdaydım. Onun zihnimdeki görüntüleri paylaştığından emin olamazdım, ancak ciddi büyüklükte bir diş ve tırnak koleksiyonu kazanmasını sağlayacak yoğun bir sorgulama seansı için, beni tenha bir yere götürmek isteyeceği bir şeyler hissetmişti.

O sarı gözleri ve küçük Sırma'ları* soslu ya da sossuz yiyiverecek bir yaratığa ait olan o sesi düşündüm.

O sırada içinde bulunduğum koşullar derindi ve sükunetle düşünmeye hiç uygun değildi. Adamın omzuma koyduğu elin vücudumu elektriklendiren etkisine dair sadece bir tek açıklamaya ulaşabiliyordum.

Artık hiç kuşku yok ki o tüyler ürpertici ama ne olduğu belirsiz felaketle ilgili rüyam, aslında rüya değil bir önseziydi.

* *'Sırma ve Üç Küçük Ayı' hikâyesindeki küçük kız. (çev.)*

Fraktal yaratık bana dokunduğu anda, hafızamdaki rüyanın anısını tetiklemiş ve bunun kendi bedeninde dalga dalga yankılandığını hissetmişti; çünkü benim ne olduğunu tam olarak anlamaksızın sezdiğim felaketin ortaya çıkmasına aracı olacak kişi kendisiydi.

Aslında dalgalar bulantıya yol açmayacak kadar hafif olmasına rağmen, midem dönmüştü, kendimi kabuğundan çıkmağa çalışan bir midye gibi hissediyordum.

Rıhtımdan yaklaşık bir mil kadar uzaklaşınca, motorun dümen kolunu bıraktım, gazı hafiflettim, daha önce suda ağırlaşan tişörtümü çıkarıp denize atladım.

Hareket ederken terlediğim için, suyun ne kadar soğuk olduğunu unutmuştum; soluğumu kesecek gibiydi. Dibe daldım çünkü akıntı beni aşağıya çekiyordu. Bütün gücümle çabalayarak suyun yüzüne çıktım; soluk soluğa, ağzıma dolan deniz suyunu püskürttüm.

Beni zorlamayacak bir hızla sahile ulaşmak için, sırtüstü döndüm, suyu hızla tekmeleyerek değişik bir kelebek stiliyle yüzmeye başladım. Eğer kızılkafalardan biri sahilde beni bekliyorsa sakin sakin kuzeye doğru yol alan motorun sesini duyup onu mu izleyeceğine yoksa rıhtıma geri mi döneceğine karar verecek kadar zaman vermek istiyordum ona.

Ayrıca altımdan bir köpek balığı, gerçekten iri, kocaman bir köpek balığı, mutasyona uğramış, benzeri görülmemiş büyüklükte dev bir köpek balığı çıkıp beni tek ısırışta öldürüp bütün bütün yiyebilirdi de. O zaman Annamaria için, Magic Beach'in insanları için ve dünyanın olası sonu için endişelenmeme gerek kalmazdı.

Tepemdeki şekilsiz ama sürekli hareket eden sisi seyrederek vücudumu kaldıran tuzlu suyun üzerinde, neredeyse hiç çaba harcamadan yüzüyordum; su ufak çırpıntılarla, soğuğa uyum sağlayan ve henüz soğuktan sızlamaya başlamamış olan kulaklarımın içini dışını yıkıyordu. Duyumsal yoksunluk deneyimine her zaman istediğim kadar yakındım.

Dikkati dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı, hafızamdaki dalgalar rüyasının içinde, daha önce kaydetmediğim anlamlı ayrıntıları arayarak dolaşmak için ideal bir anmış gibi görünüyordu. Facianın ayını, gününü ve saatini, tam yerini ve olayın ayrıntılarını gösteren bir neon ışığını hatırlasam çok rahatlayacaktım.

Ne yazık ki benim kehanet rüyalarım böyle ilerlemez. Ne yaklaşan bir kötülüğü engellemek için kendimi ahlâki anlamda yükümlü hissetmememe yol açacak kadar canlı bir öngörü yeteneği bağışlanmıştı bana, hiç anlamıyorum; çünkü bu öngörü hiçbir zaman tüm gücümü toplayıp harekete geçmeme yetecek kadar net ve açık olmuyor.

Hayatımın doğaüstü yanlarıyla sıra dışı sorumluluklarımın ağırlığı, bu sorumlulukları yerine getirme gücümden fazla olduğu için, baskı altında ezilme riski altındayım. Bu yüzden de hayamın doğaüstü olmayan yanını çok basit tutuyorum. Mümkün olduğu kadar az eşyam var. Beni kaygılandıracak ipotek ya da araba taksidi gibi yükümlülüklerin altına girmiyorum. Çağdaş televizyondan, çağdaş politikadan, çağdaş sanattan kaçınıyorum; hepsi çok çılgınca, çok telaşlı, anlamsız ya da çok öfkeli ve üzücü geliyor.

Bazen kalabalık bir restoranda tava aşçısı olarak çalışmak bile çok karmaşık olabiliyor. Araba lastiği ya da perakende ayakkabı satışı gibi talepkâr olmayan bir işte çalışmayı düşünüyorum zaman zaman. Eğer çimenlerin büyümesini izlemek için bana para ödeyecek biri olsaydı, bunu keyifle yapabilirdim.

Tişörtlerimle jean pantolonlarımdan ve serin havada giydiğim tişörtlerimden başka giysim yok. Ne giyeceğimi düşünmek gibi bir derdim de yok...

Gelecek için planım yok. Hayatımı yaşarken düzenliyorum.

Benim için en mükemmel evcil hayvan bir hayalet köpek. Karnını doyurmak, suyunu vermek, ya da yıkayıp taramak gerekmiyor; kakasını toplamak da.

Her ne ise, sisin içinden üstüne örtü örtülmüş gibi görünen kıyıya doğru süzülürken, başlangıçta hafızamda rüyama dair yeni ayrıntılar bulamadıysam da daha sonra o görüntüde, Annamaria'nın gerçek hayatta giydiğini gördüğüm giysiler içinde olmadığını fark ettim.

Gerçek hayattaki gibi hamileydi, kızıl renkli, aydınlık denizin üzerinde havada duruyordu, arkasında şiddetli bir fırtına içinde, kor gibi bulutlar vardı.

Ben sahilde ışıktan yılanlarla sürünürken, bana doğru süzüldü; yerçekiminden kurtulmuştu; kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve gözleri kapalıydı.

Giysilerinin, facianın rüzgârıyla şişer gibi değil de havada ilerlerken, kendi sihirli ve görkemli hareketleriyle titreştiğini hatırladım.

Sıradan bir elbise ya da sabahlık değildi üzerindeki. Kabarıktı ama gülünç değildi. Boynundan ayak bileklerine kadar tüm vücudunu ve bileklerine kadar kollarını örten, bir tür cüppeye benziyordu.

Ayak bileklerini çapraz bir şekilde üst üste koymuştu, ayakları çıplaktı.

Üzerinden zarif kıvrımlar halinde dökülen giysisi ipek yumuşaklığında ve parlaklığındaydı, ama garip bir yanı vardı. Sıradışı bir yanı...

Önce beyaz olduğundan emindim. Ama sonra baktığımda beyaz değildi. Nasıl bir renge dönüştüğünü hatırlayamıyordum zaten garip olan renk değişikliği değildi.

Dokumanın yumuşaklığı, kumaşın parlaklığı; Annamaria'nın vücudunu zarafetle örtüşü... Yenlerinin ve çıplak ayaklarının hemen üstündeki etek uçlarının hafifçe uçuşması...

Makas hareketi yapan ayaklarımdaki ayakkabılarımın altı sudaki bir şeye çarptı, biraz sonra da suyu yaran ellerim bir dirençle karşılaştı. Bir an hayali bir köpekbalığı tüylerimi di-

ken diken ettiyse de aslında sığ sulara ulaştığımı ve sadece kumlarla mücadele etmekte olduğumu anladım hemen.

Yüzükoyun dönüp doğruldum; gecenin ayazı sudan bile soğuktu. Uzakta kaybolmakta olan motor sesini dinleyerek sığ köpüklü suyun içinde, dalgaların fısıltısı eşliğinde kıyıya doğru yürümeye başladım.

Beyaz sisin içinden, beyaz plajın yukarısından gri bir siluet bana doğru yaklaştı ve birden yüzümün on santim ötesinde göz kamaştırıcı, ışıktan bir çiçek açtı.

Ben geri çekilene kadar, el feneri -o uzun saplı modellerden- kavis çizerek sopa gibi başımın yan tarafına indi.

Adam kafama vururken bana, “de rektum” dedi -aslında o kelimenin pek de şık olmayan eşanlamlısını kullanmıştı.

Adam o kadar yakınımdaydı ki siste kırılan ışık huzmelerine rağmen, onun rıhtımdaki üç yaratıktan biri olmadığını, yeni bir haydut olduğunu görebildim.

Magic Beach’in parolası ‘Herkes Komşu, Her Komşu Arkadaş't, ama bence bunu ‘Kıçınızı Kollasanız İyi Olur'a benzer bir şeyle değiştirmeleri gerekiyordu.

Kulaklarım çınlıyor, başım acıyordu ama sersemlememişim. Saldırgana doğru sendeledim, adam geriledi ve ona tutununca bana tekrar vurdu. Bu seferki darbe daha sertti ve tam tepeme inmişti.

Kasığını tekmelemek istedim ama kendimi dizlerimin üzerine çökmüş buldum. Bu pozisyonda kasık tekmeleme düşüncesi fazla iddialı olurdu.

Bir an inançlı insanların kiliseye çağrıldığını düşündüm ama sonra yüksek çan sesinin kafamdan geldiğini fark ettim.

El fenerinin sisi ve havayı yararak tekrar gelmekte olduğunu anlamak için medyum olmam gerekmiyordu.

Kötü bir söz çıktı ağzımdan.

Bölüm Yedi

Bunun benim dördüncü kitap metnim olduğu düşünülürse, ölene kadar yazdığım hiçbir şey basılmasa da yazar gibi bir şey oldum.

Bir yazar olarak çetin bir anda ağızdan çıkan 'her ne kadar doğru da olsa' kötü sözün, insanın içindeki çirkin duyguları nasıl yok ettiğini ve duygusal gerginliği nasıl aldığını bilirim. Neredeyse tüm hayatım boyunca, canını kurtarmak için mücadele etmeye zorlanmış bir adam olarak, söylenen hiçbir sözün -çok çok kötü bir sözün bile- şevkle savrularak başınıza çarpan kör bir cismin kafatasınızı yarmasına engel olamayacağını da bilirim.

Bu nedenle ikinci darbeyle dizlerimin üzerine düşüp kafam içine Notre Dame'ın kamburu girmiş de manyak gibi bütün çanları çalıyormuş gibi zonklamaya başlayınca, o kötü sözü ettim, ama aynı zamanda elimden geldiğince ileriye doğru uzanıp bana saldıran adamın ayak bileklerini yakaladım.

Üçüncü darbe hedefini şaşırıp sırtıma indi; masaj gibi gelmese de kafama inmesinden çok daha iyiydi.

Kumsalda yüzükoyun uzanmış olarak orospu çocuğunun ayak bileklerini tutmuştum ve onu yere yıkmaya çalışıyordum.

Daha önceki küfür orospu çocuğu değildi. Aslında bu ikincisiydi ve ilki kadar kötü değildi.

Bacakları iki yana açılmıştı ve herif çok kuvvetliydi.

Gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmiyordu, her iki durumda da gözlerimin önünde spiral ışıklar parlıyor ve başımın içinde Somewhere Over The Rainbow* çalıyordu. Bu durum beni, neredeyse bilinçsiz bir halde yere yıkıldığıma ve gücü yitirdiğime inanacak hale getirmişti.

Adam tekrar başıma vurmayı denedi, ama aynı zamanda ayakta kalmaya da çalıştığı için, bütün yapabildiği üç ya da dört kez omuzlarıma vurmak oldu.

Bu saldırı boyunca, hiç sönmeyen el fenerinin ışığı sisi tarıyordu. Fener üreticisinin dayanıklılık standardına hayran kalmıştım.

Ciddi anlamda ölümcül bir mücadele halinde olduğum halde, o anın saçmalığını görmekten kendimi alamıyordum. Kendine saygısı olan bir haydudun elinde bir silah, en azından bir sopa olması gerekirdi. Oysa adam bana, kendisine kaba teklifte bulunan seksenlik züppeye şemsiyesiyle karşılık veren seksen yaşında yaşlı bir hanım gibi saldırmıştı.

Sonunda onu yere yıkmayı başardım. Elindeki fener fırladı ve sırtüstü düştü.

Sağ dizimle, erkek olduğuna pişmanlık duyacağı yeri ezerek zorlukla üstüne çıktım.

Büyük olasılıkla küfretmeye, çok kötü bir kelime söylemeye çalışıyordu, ama ağzından sadece çizgi filmlerdeki fareler gibi korku ve şaşkınlık dolu bir ciyaklama çıktı.

El feneri elimin yakınındaydı. Adam beni üzerinden atmaya çalışırken, bu ürkütücü silahı kaptım.

* *'Oz Büyücüsü' filminde filmin kahramanı olan küçük Dorothy'nin söylediği şarkı (Gökkuşağının Ötesindeki Yer) (çev.)*

Şiddeti sevmem. Şiddet uygulanan ya da uygulayan kişi olmayı da istemem.

Ancak o gece kumsalda biraz şiddet uyguladım. Adamın başına el feneriyle üç kez vurdum. Ona vurmaktan zevk almıyordum ama polise gitme gereğini de duymadım.

Adam direnmeyi bırakınca ben de vurmayı bıraktım. Yumuşak bir fısıltı gibi duyulan soluğundan baygın olduğu anlaşılıyordu.

Kaslarının gerginliği tümüyle gevşeyince, ayakta durabileceğimi kendime ispatlamak için adamın üzerinden kalktım.

Kafamda, Dorothy hâlâ alçak sesle şarkı söylemeye devam ediyordu. Gözkapaklarımın ardındaki spiraller, sanki kasırga Kansas'tan kaldırıp Oz Ülkesi'ne götürmek üzereymiş gibi, daha hızlı dönmeye başlamıştı.

İradem dışında yere düşmemek için dizlerimin üzerine çöktüm. Bir an sonra da soluk soluğa nefes alan Dorothy'nin köpeği değil ben bendim.

Neyse ki düşmanım kendine gelemeden başımın dönmesi geçti. El feneri hâlâ yanıyordu ama daha fazla cezayı kaldırabileceğini sanmıyordum.

Camdaki çatlak yüzünden adamın yüzüne ince, zikzak şekilde bir gölge düşüyordu. Ama beyin sarsıntısı geçirmesine yol açmadığımdan emin olmak için gözkapaklarından birini kaldırırken, daha önce hiç görmediğimden ve bir daha da asla görmek istemeyeceğimden emin olacak kadar iyi gördüm onu.

Kertenkele gözleri. Yarasa tüyü saçlar.* Türk burnu ve Tatar dudakları... Ağzından bataklık yılanı filetosu gibi sarkan dili...

Tam olarak çirkin değildi, ama sanki büyü yoluyla bir kazanın içinde Macbeth'in cadılar toplantısına** çağrılmış gibi, garip bir görünüşü vardı.

* Kısa ve kıvırcık saç; **Macbeth/cadılar toplantısı bölümü/ ikinci cadıya gönderme yapıyor, (çev.)

Gömleğinin cebinden, yere düşerken dışarı kayan ince bir cep telefonunun ucu görünüyordu. Eğer rıhtımda gördüğüm üçlüyle aynı takımdansa, sahile doğru yüzmeye başladığımı duyunca onları aramış olabilirdi.

Onu yan çevirdikten sonra, kalça cebinden cüzdanını aldım. Sahile çıkmamdan dakikalarca önce yardım çağırdığını farz ederek hızlı hareket etmem gerekiyordu; burada kimliğini istediğim gibi inceleyemezdim. İkiye katladığım paralarıyla cep telefonunu gömleğinin cebine koyup cüzdanı aldım.

El fenerini göğsüne dayadım. Başı bir kum tepeciğinin üzerinde olduğu için, parlak ışık yüzünü çenesinden saç çizgisine kadar aydınlattı.

Eğer Godzilla gibi bir yaratık, Pasifik'te dipsiz bir kuyu içinde uyanıp pitoresk şehrimizi dümdüz etmek üzere kıyıya çıkmaya karar vermiş olsaydı, bu adamın yüzü onu saldırıya geçmekten caydırır ve pullu canavar uslu uslu derinliklerin sükunetine geri dönerdi.

Kasabanın sis dağıtan ışıklarının rehberliğinde, geniş kumsalı zorlanarak geçtim.

Doğuya doğru yürümedim. El fenerli herif, rıhtımdakilere kıyıda belli bir yerin batısında olduğunu, kendisini orada bulabileceklerini söylemiş olabilirdi ve eğer geliyorlarsa, ben onlardan iyice uzakta olmak istiyordum.

Bölüm Sekiz

Kıyıyı çaprazlama geçerek kuzeydoğuya doğru dönerken, yumuşak kum ayakkabılarım her adımı zorlaştırıyordu.

Ocak ayında bir gecede Orta Amerika sahillerinde ıslak jean pantolon ve tişörtle dolaşmak cesaret işi sayılabilirdi. Ancak ben beş hafta önce tipi sırasında Sierra'daydım. Burası orayla kıyasladığında ılık sayılırdı.

Bir şişe aspirinle bir buz torbası istiyordum. Başımın zonklayan sol tarafına dokununca dikiş gerekebilir mi, diye merak etim. Saçım kandan yapış yapıştı. Elime yarım erik büyüklüğünde bir yumru geliyordu.

Kumsaldan ayrılınca, kıyı şeridindeki Jakaranda Bulvarı'nın sona erdiği çarşının kuzey ucuna gelmiş oluyordum. Oradan itibaren, limana kadar bir mil boyunca, beton yürüyüş yoluna bakan okyanus manzaralı evler sıralanıyordu.

Yürüyüş yolundan doğuya doğru uzanan Jakaranda Bulvarı'nın iki yanında yaşlı podocarpus ağaçları vardı. Ağaçlar gün boyunca sokağı serinleten kubbe gibi bir gölgelik oluşturuyor, geceleri de sokak lambalarını gölgeliyordu. Adını taşıyan bulvarın iki yanında bir tek jakaranda ağacı yoktu.

Wisteria (salkım) yolunda da hiç salkım ağacı yoktu. Palm (palmiye) gezinti yoluna ise meşe ve incir ağaçları dikilmişti. Heights (doruklar) çevrenin en fakir semtiydi ve Okyanus Bulvarı kasabanın sokaklarının okyanusa en uzak olanıydı.

Politikacıların çoğu gibi Magic Beach'tekiler de içinde gerçek insanların yaşadığı evrenden farklı, alternatif bir evrende yaşıyormuş gibiydiler.

Giysilerim sırılsıklam ve buruş buruş, ayakkabılarımla pantolonum kum içinde, başımdan kan akarken ve vahşi bakışla -eminim- etrafı süzerek yürürken, ışıkları gölgeledikleri için podocarpus ağaçlarına minnet duydum. Jakaranda Bulvarıyla gizli ittifak halinde, gölgede yürüyerek Pepper Tree Way'den sağa döndüm.

Sormayın.

Üç adam beni avlamak için peşimdeydi. Magic Beach on bin nüfusuyla, karayolundaki geniş bir yerleşim alanından da önemli bir yerdi, ama bana içinde güvenle yüzebildiğim bir insan topluluğu sunmamıştı.

Dahası, eğer uyanık bir polis beni o halimle görürse, durdurup konuşmak isterdi. Şiddete uğradığımdan ya da birine şiddet uyguladığımdan kuşkulanırdı -ya da her ikisinden birden.

Verdiğim yanlış bir karar yüzünden kafamı vurduğumu söyleyerek onu ikna edebilecek yetenekte olduğuma güvenemiyordum.

Rıhtımdaki silahlı adamlar ve kumsaldaki saldırı hakkınbir dosya açılmasını da istemiyordum. Bu saatler alırdı.

Büyük olasılıkla o üç ahmak, rıhtımın yakınındaki çarşıda insanlara beni tarif ederek kim olduğumu öğrenmeye çalışmaya başlamışlardı bile.

Onlara yol gösterecek birini bulamayabilirlerdi. Şehre geleli bir aydan biraz fazla olmuştu, ama oraya neden çekildiğimi keşfetmeyi beklerken içine kapalı bir dönemden geçtiğim için neredeyse herkes için bir yabancı olarak kalmıştım.

Beni eksiksiz bir şekilde tarif etmek bile işlerine yaramazdı. Orta boyda orta kilodaydım. Ayırt edici yara izlerim, doğum lekelerim, dövmelerim, benlerim ya da yüzümde dikkat çekici

mutasyon yoktu. Çenemde sakalım ya da sarı gözlerim de yok. Dişlerim methanfetamin kullanmaktan erimemişti, ama örneğin Tom Cruise gibi dönüp dönüp bakılacak biri de değildim.

Sırtımda bilimin açıklayamayacağı, doğaüstü yeteneğimin dışında, tava aşçısı olmak için doğmuştum. Veya araba lastiği satıcısı, perakende ayakkabı satıcısı ya da alışveriş merkezinin otoparkında arabaların sileceklerinin altına el ilanları sıkıştıran adam olmak için.

Bana, küçük bir lokanta ya da kafede yıllardır sizin için kahvaltı hazırlamış olan bir tava aşçısının; size hizmet etmiş bir lastik satıcısının ya da ayakkabıcının eksiksiz ve ayrıntılı bir tarifini edin de göreyim. Aklınıza gelenleri biliyorum: Nada yani hiçbir şey.

Kendinizi kötü hissetmeyin. Tava aşçılarının, lastik satıcılarının ve ayakkabı mağazasında çalışanların çoğu ünlü olmayı ya da herkes tarafından tanınmayı hiç istemez. Bizim tek derdimiz seçimdir. Sükunetle yaşamak, birini incitmekten ya da bizi incitmelerinden kaçınarak kendimizin ve sevdiklerimizin geçimini sağlamak ve bunu yaparken de biraz olsun eğlenmek isteriz.

Ekonomiyi canlı tutarız, gerektiğinde savaşa gideriz ve fırsatını bulunca çocuk yetiştiririz. Ama fotoğrafımızın gazetelerde çıkmasını ya da bize madalya verilmesini arzu etmeyiz ve sıkıntılı bir duruma düştüğümüzde adımızın sorulan sorulara cevap olduğunu duymamayı umarız.

Biz uygarlık nehrinde akan suyuz ve dikkat çekmeyi isteyenler, bu nehirde bot kullanırken kıyıya sıralanmış hayran kalabalıklarına el sallayanlardır. Valla onlar bizi eğlendirmedikleri gibi, ilgimizi de çekmezler. Onları, onların ünlerini kıskanmayız. Biz görünmezliğimizi ve onun getirdiği sükuneti severiz.

Sanatçı Andy Warhol gelecekte herkesin on beş dakikalığına ünlü olacağını söylemiş ve insanların bu ünü aşırı dere-

cede arzu ettiğini ima etmişti. Haklıydı, ama sadece kendi tanıdığı türden insanlar için.

Alışveriş merkezlerinde arabaların sileceklerinin altına el ilanları koyan adamlara gelince, onlar bu görünmezlik işini çok iyi becerirler; rüzgâr kadar görünmez, zaman kadar çehresizdirler.

Ana caddelerden çok ara sokaklarda, sis ve gölgeler arasında yol alırken, sarı gözlü adamın ekibinde kızılkafalarla el fenerli heriften başka kaslı kütükler olmasından da korkuyor Elindeki insan gücüne dayanarak, adamlarına yalnız beni değil Annamaria'yı da aratabilirdi.

Annamaria benim adımı biliyordu. Hakkımda bundan fazlasını da biliyor olabilirdi. Beni insan azmanına gönül rızasıyla teslim edeceğini sanmıyordum, ama herif, içindeki bilgiyi ele geçirmek için onu seramik bir kumbara gibi kırabilirdi.

Onun incinmesini özellikle de benim yüzümden incinmesini istemiyordum. O insan azmanı bulmadan, ben Annamaria'yı bulmak zorundaydım.

Bölüm Dokuz

Bir ara sokaktan, Hutch Hutchison'un evinin arkasına ulaştım. Garajın yanındaki kapı tuğla zeminli verandaya giden yola açılıyordu.

Cilalı toprak çanaklarda kırmızı ve mor siklamenler vardı, ama sisin beyazlığı ve gecenin karanlığı altında çiçekler istiridye çubukları kadar renksiz görünüyorlardı.

Üzeri camlı, bir ferforje masaya kendi cüzdanımla el fenerli kızgın adamdan aldığım cüzdanı koydum.

Kuma bulanmış lastik ayakkabılarımı; çoraplarımı sonra da üzerine büyük bir kum saatini dolduracak kadar kum yapışmış olan pantolonumu çıkardım. Bahçedeki hortumla ayaklarımı yıkadım.

Bayan Nicely* haftada üç gün temizliğe ve çamaşır yıkayıp ütü yapmaya gelirdi. Soyadı kendisi için, soyadımın bana uygun olduğundan çok daha uygundu başına fazladan iş çıkarmak istemiyordum.

Arka kapı kilitliydi. En yakındaki siklamenlerin çanağında, Hutch'ın bir Ziploc kutusunda sakladığı yedek anahtar vardı.

İki cüzdanı da alıp eve girdim.

* *Nicely : İyi, hoş, güzel, (çev.)*

Hemen öğleden sonra yaptığım çikolata ve balkabaklı kurabiyelerin tarçınlı kokusu her yere sinmişti. Sadece en alttaki çekmecelerin altındaki bir dizi küçük gizli lambanın altın rengi ışığıyla aydınlanan mutfak ılık ve davetkârdı.

Ben teolog değilim, ama cennetin fırında ve buzdolabında istediğin anda ikram edilecek leziz yiyeceklerin bulunduğu dolapları güzel kitaplarla dolu sıcacık, rahat bir mutfak olduğu kanıtlansa hiç şaşırmam.

Ayaklarımı küçük halının üzerinde kuruttuktan sonra, adadaki tezgâhın üzerindeki tabaktan bir kurabiye aldım ve alt kattaki salona inen kapıya yöneldim.

Bir Ninja suikastçısı gibi gizlice yukarı çıkıp duş almak dikiş gerektirmiyorsa başımdaki yarayı tedavi etmek ve üstüm temiz bir şeyler giymek istiyordum.

Mutfağın ortasına kadar yürümüştüm ki kapı açıldı. Hutch tepedeki ışıkları yaktı, leylek gibi odanın ortasına doğru ilerleyerek, "Biraz önce birkaç yüz metre yüksekliğinde bir tsunami gördüm," dedi.

"Sahi mi? Şimdi mi?" diye sordum.

"Bir filmde gördüm."

"Oldukça rahatladım, efendim."

"Olağanüstü güzellikteydi."

"Sahi mi?"

"Dalga değil, kadın."

"Kadın mı dediniz, efendim?"

"Téa Leoni. Filmde o vardı."

Ortadaki tezgâha dayanarak tabaktan bir kurabiye aldı. "Dünya ile çarpışma rotasına girmiş bir asteroid olduğunu biliyor muydun, oğlum?"

"Her zaman bir şey vardır."

"Eğer iri bir asteroid dünyaya çarparsa..." Kurabiyeden ısırık aldı, "milyonlarca insan ölebilir."

“İnsanın, keşke dünya okyanustan ibaret olsaydı, diyesi geliyor. ”

“Öyle de eğer okyanusa düşerse belki de bin metre yüksekliğinde tsunami olabilir. O zaman da milyonlarca insan ölür.”

“Ya kayalık ve sert bir yere?”

Hutch gülümseyerek başını sallayıp “Tam anlamıyla harika,” dedi.

“Milyonların ölmesi mi, efendim”

“Ne? Elbette hayır. Kurabiye harika.”

“Teşekkür ederim efendim.” Yanlış kolumu kaldırdım, neredeyse elimdeki iki cüzdanı ısıracaktım.

“Ciddi anlamda önemli,” dedi.

Elimdeki kurabiyeden bir ısırık alarak “Sadece bir kurabiye endim,” dedim.

“Tek bir afetle bütün insanlığın imha edilebilme olasılığı.”
“Bu pek çok arama kurtarma köpeğini işsiz bırakırdı, efendim.

Çenesini kaldırdı, kaşını çattı ve asil yüzüne daima yarına odaklanmış bir adam ifadesi takındı. “Bir zamanlar bilim insanıydım,” dedi.

“Bilimin hangi alanında, efendim?”

“Bulaşıcı hastalıklar.”

Hutch kurabiyenin yarısını bıraktı, cebinden bir şişe dezenfekte jeli çıkardı ve çukurlaştırdığı sol avucunun içine parlak jelden bolca sıktı.

“Eğer ben, Walter Pidgeon ve Marilyn Monroe olmasaydı, korkunç bir yeni zatürree salgını, uygarlığı silip süpürecekti.”

“O filmi görmedim, efendim.”

“Marilyn bilmeden zatürree salgınına yol açan taşıyıcı olarak harikuladeydi.”

Bakışları bilimden ve insanoğlunun geleceğinden, avucundaki mikrop öldürücü yapışkan topağa geri döndü.

“Kesinlikle o role uygundu.”

Uzun parmaklı ellerini hızla ovuştururken dezenfektan sıvı yüzünden şapırtılı sesler çıktı.

“E, ben odama çıkıyordum,” dedim.

“Güzel bir yürüyüş müydü?” diye sordu.

“Evet efendim, çok güzeldi.”

“Biz, ‘sağlık için yürüyüş’ derdik.”

“Bu benim zamanımdan önceymiş, efendim.”

“Herkesin zamanından önce; Ulu Tanrım! Çok yaşlıyım.

“O kadar da değil, efendim.”

“Bir kızılağaçla kıyaslanırsa, o kadar da değil sanırım.”

Mutfaktan çıkmakta tereddüt ediyordum; çünkü hareket ettiğimde, Hutch ayakkabılarımla pantolonumun olmadığını fark edecekti.

“Bay Hutchison.”

“Bana Hutch de. Herkes bana Hutch der.”

“Evet efendim. Eğer bu akşam beni arayan birileri gelirse onlara yürüyüşten çok telaşlı bir halde döndüğümü ve eşyalarımı toplayıp buradan ayrıldığımı söyleyin.

Sürdüğü jel buharlaşmış ve eli mikroptan arınmıştı. Yarısını yediği kurabiyesini aldı.

Kaygılı bir sesle, “Ayrılıyor musun oğlum,” dedi.

“Hayır efendim. Sadece siz onlara öyle söyleyin.”

“Gelenler kanun adamı mı olacak?Kaygılı bir sesle, “Ayrılıyor musun oğlum,” dedi. “Hayır efendim. Sadece siz onlara öyle söyleyin.”

“Gelenler kanun adamı mı olacak?”

“Hayır. Biri çenesinde sakal olan iriyarı bir adam olabilir.”

“Bu George Kennedy’ye uygun bir rol gibi geliyor kulağa.”

“O hâlâ yaşıyor mu, efendim?”

“Neden yaşamasın? Ben yaşıyorum. Gregory Peck ile oynadığı Mirage filminde tehlikeli bir adamı şahane oynamıştı.”

“Eğer sakallı değilse, dişleri normal ya da berbat görünen kızıl saçlı bir adam da olabilir. Hangisi gelirse gelsin, size haber vermeden ayrılıp gittiğimi ve bana çok kızdığınızı söyleyin.”

“Sana kızabileceğimi sanmıyorum, oğlum.”

“Tabii ki kızabilirsiniz. Siz bir aktörsünüz.”

Gözleri parladı. Ağzındaki kurabiyeyi yuttu. Dişlerinin arasından, “Seni nankör küçük pislik!” dedi.

“Aynen böyle, efendim.”

“Çekmecemden beş yüz dolar almışsın, seni hırsız piç!”

“Harika, çok iyi.”

“Seni oğlum gibi bağrıma basmıştım. Seni oğlum gibi sevmiştim, ama şimdi görüyorum ki uyurken boğazımı kesmediğin için şanslıymışım. Seni aşağılık solucan!”

“Abartmayın, efendim. Gerçekten uzaklaşmayın.”

Hutch dehşete düşmüştü. “Abarttım mı? Sahiden mi?”

“Haddinden fazla değildi,” diyerek rahatlatmaya çalıştım.”

“Sadece çok... aşırıydı. Doğru kelime bu.”

“Aşırı. Başka bir deyişle, az çoktur.”

“Evet efendim. Kızgınsınız ama gözünüz dönmemiş. Konuşmanız şiddetli olabilir, ama gittiğim için hayıflanıyor olmanız yumuşatıyor.”

Hutch benim yönetmemle kuluçkaya yatarak yavaşça başını salladı. “Belki de savaşta kaybettiğim bir oğlum vardı ve sen bana onu hatırlatıyordun.”

“Tamam.”

“Adı Jamie idi, karizmatik, cesur ve zekiydi. Başlangıçta kadar ona benziyordun ki bu dünyanın aşağılık çekiciliğinin üzerine çıkmış genç bir adam gibiydin... Ama sadece bir asalakmışsın.”

Kaşlarım çatıldı. “Ama Bay Hutchison, bir asalak...”

“Sadece durumdan faydalanmak isteyen bir parazitmişsin.”

“Eh, eğer size böylesi uyuyorsa tamamdır.”

“Jamie’yi savaşta kaybettim. Sevgili, değerli Corrinam kanserden öldü.” Sesi gittikçe umutsuzluk ifade eden bir fısıltıya dönüşüyordu. “O kadar uzun zamandır o denli yalnızdım ki... benim zafiyetimi istismar ettin. Corrina’nın otuz yıldır sakladığım mücevherlerini bile çalmışsın.”

“Onlara bütün bunları söyleyecek misiniz, efendim?”

“Hayır, hayır. Sadece kendimi motive etmek için bunlar.” Dolapların birinden bir tabak alıp iki kurabiye koydu. “Jamie’nin babası ve Corina’nın kocası, melankoliye kapılarak kendini içkiye verecek bir yaşlı adam değildir. Onu, için için alay ederek sömürdüğün bir aydan elinde kalan tek tatlı şeye, yani kurabiyelere döner.”

Ürkmüştüm. “Kendimi gerçekten kötü hissetmeye başlıyorum,” dedim.

“Sence bir hırka giymeli miyim? Eski püskü bir hırkaya bürünmüş yaşlı bir adamda son derece dokunaklı olabilecek bir şeyler vardır.”

“Eski püskü bir hırkanız var mı?”

“Bir hırkam var ve onu on dakikada eski püskü bir hale getirebilirim.”

Orada, elinde bir tabak kurabiyeyle sırıtırken inceledim onu.

“Benim için zavallı görünmeyi dener misiniz?” dedim.

Hutch’ın yüzündeki sırıtma kayboldu. Dudakları önce titredi, sonra güçlü duygularını bastırmak istiyormuş gibi sımsıkı kapandı.

Bakışlarını tabaktaki kurabiyelere çevirdi. Tekrar bana baktığında gözleri dolu doluydu.

“Hırkaya ihtiyacınız yok,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Yeterince zavallı görünüyorsunuz.”

“Bunu söylemen çok güzel.”

“Rica ederim, efendim.”

“En iyisi ben misafir salonuna geri döneyim. Okuyacak acıklı ama güzel bir kitap bulacağım. Böylece kapının zili çalana kadar o karaktere bürünmüş olurum.”

“Peşimden gelmeyebilirler, yani buraya gelmeyebilirler.”

“O kadar da negatif olma Odd, gelecekler. Geleceklerinden eminim. Çok eğlenceli olacak.”

Çarpan kapıyı daha genç bir adamın canlılığıyla itti. Koridordan geçip verandaya geçtiğini duydum.”

Ayaklarım çıplaktı ve üstümde pantolonum yoktu. Kanayan başıma tampon yapmak için buzluktan biraz buz alıp fermuarlı bir plastik torbaya koydum, onu da bir el havlusuna sardım.

Üstünde giysileri olan bir adamın kendine güvenini takdir ederek koridora doğru yürüdüm. Kapıları açık olan verandanın önünden geçerken, melankoliyi gömülmüş koltuğunun kollarında teselli ararmış gibi oturan Hutch keyifsiz bir tavırla bana el sallayınca, ben de ona el salladım.

Bölüm On

Başım berelenmiş ama yarılmamıştı. Duşun altında, sıcak suyla şampuan canımı acıttıysa da yara tekrar kanamaya başlamadı.

Saçımı özenle kurulamak ya da fönle kurutmak için zaman harcamak istemiyordum. Üzerime temiz bir jean pantolonla tişört geçirdim. Yedek spor ayakkabılarımı giyip bağcıklarını bağladım.

Gizemli Tren yazılı tişörtüm denizde kaybolmuştu. Onun gibi ucuzcudan alınmış, göğsünde yaldızlı harflerle Wyvern yazan koyu mavi bir tişörtüm vardı.

Wyvern küçük bir kolejin adı olmalıydı. Onu giyince kendimi daha akıllı hissetmiyordum.

Giyinirken Frank Sinatra beni yattığı yerden seyrediyordu. Bileklerini çaprazlama bir şekilde üst üste koymuş, elleri başının altında, başını yastıklara dayamış, kapitone yatak örtüsünün üzerine uzanmıştı.

Gülümseyen yönetim kurulu başkanı* beni eğlendirdi. Gülümsemesi çok çekiciydi ama ruh hali cıva kadar değişkendi. Ölüydü elbette. 1998'de, seksen iki yaşında ölmüştü.

Burada takılıp kalan hayaletler ölümün onları aldığı yaşta görünürler. Oysa Bay Sinatra, ruh haline göre, istediği yaşta görünebiliyordu.

İstediği yaşta görünme gücüne sahip sadece bir tek kişi daha biliyordum, o da Rock 'n' Roll Kralı'ydı.

* *Hayranlarının Frank Sinatra'ya taktığı adlardan biri, (çev.)*

Elvis yıllarca bana arkadaşlık etmişti. Öteki tarafa geçişteki isteksizliğinin nedenini anlamam bir hayli uzun zaman almıştı.

Ama en sonunda, Noel'den sadece birkaç gün önce, bir Kaliforniya karayolunda, bundan sonraki dünyaya geçiş yapma cesaretini bulabilmişti. Kederinin dağıldığını, yüzünün olumlu bir beklentiyle aydınlandığını görünce onun adına çok mutlu olmuştum.

Elvis ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Boo ile birlikte karayolunun yamacında yürürken, sonradan Magic Beach olduğu ortaya çıkan, bilinmeyen bir yöne doğru çekildiğim sırada ortaya çıkan Bay Sinatra, adımlarını bana uydurmuştu. Öldüğü zamandan elli yaş daha genç, otuzlarının başında görünüyordu.

Şimdi yatakta uzanmış yatarken, ancak kırk kırk bir yaşındaydı. 1950 yılında Bing Crosby ile birlikte yaptığı High Society filminin bazı sahnelerindeki gibi giyinmişti.

Gördüğüm bütün hayaletler içinde sadece Elvis ile Bay Sinatra istedikleri giysilerin içinde görünebiliyorlardı. Diğerleri her zaman öldükleri zamanki giysileriyle ortaya çıkarlar.

Kostümlü partilere asla yeni yılın geleneksel sembolü olan bebek bezi ve başlıktan ibaret bebe k kıyafetiyle katılmayacak olmamın nedenlerinden biri budur. Cehenneme de cennete de buyur edilecek olsam, o eşikten geçerken ne şeytanların ne meleklerin kahkaha seslerini duymak isterim.

Wyvern tişörtümü giyip çıkmaya hazır olduğumda, Bay Sinatra omuzları önde, başı hafifçe eğilmiş, kollarını ileriye uzatıp yüzümün biraz ötesine havaya birkaç şakacı yumruk salladı.

Elvis'e yardım ettiğim gibi, bu dünyadan öteki dünyaya gidebilmesi için ona da yardım edeceğimi umduğu besbelli olduğundan hakkında yazılmış biyografileri okuyordum. Onun hakkında Kral hakkında bildiklerim kadar şey bilmiyorsam da o an neyin doğru olduğunu biliyordum.

“Robert Mitchum, bir zamanlar sizin kendisiyle dövüşmeye korktuğu tek adam olduğunuzu söylemişti, oysa cüssesi neredeyse sizinkinin bir buçuk katıydı.”

Yönetim Kurulu Başkanı mahcup bir tavırla omuz silkti. Beze sarılı buz torbasını alıp başımın yanındaki yumruya bastırırken, “Mitchum sizi yere devirebileceğini -muhtemelen çok kez- söylemişti; ancak ikinizden biri ölene kadar, yerden kalkıp devam edeceğinizi de biliyordu.”

Bay Sinatra, Mitchum’un kendisine olduğundan fazla değer biçtiğini söylemek istermiş gibi bir hareket yaptı.

“Efendim, durum ortada,” dedim. “Yardım etmem için bana geldiniz, ama direnmeyi sürdürüyorsunuz.”

İki hafta önce bana poltergeist tepkisi vermişti; bunun sonucunda onun hakkındaki kitap koleksiyonum odamın içinde fırıl fırıl dönmüştü.

Hayaletler, hatta kötü hayaletler bile bize doğrudan zarar veremezler. Burası bizim dünyamız ve onların bizim üzerimizde bir gücü yoktur. Yumruk attıklarında yumrukları içimizden geçip gider. Bizi tırnakları ve dişleriyle yaralayıp kanımızı akıtamazlar.

Ancak yeterince kötü niyetliyseler, dipsiz bucaksız öfkeleriyle ruhsal güçlerini kamçı gibi kullanarak cansız nesneleri harekete geçirebilirler. Öte yandan, bir poltergeistin fırlattığı buzdolabının altında ezilirseniz, bu darbeyi hayaletin eliyle değil de dolaylı olarak almış olmanız sizi hiç teselli etmez tabii.

Bay Sinatra kötü biri değildi, sadece koşulları yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Bilmediğim bir nedenle bu dünyadan ayrılmaya korkuyordu -korktuğunu asla itiraf etmeyecek olsa da -hayatının ileri yaşlarına kadar kurumsal dini fazlasıyla güvenilir bulmuş biri olmasına rağmen, şimdi kutsal düzenin dikey eksenindeki konumu hakkında kafası karışıktı.

Biyografi kitapları vahşi bir güçle duvardan duvara sekmemiş, ama atlıkarıncanın atları gibi odanın etrafında dönüp

durmuştu. Havadan kapmaya çalıştığımda da elimden kurtulmuşlardı.

"Evet, Bay Mitchum ikinizden biri ölene kadar sizin yerden kalkıp geri geleceğinizi söylemişti," diye tekrarladım. "Ama dövüşte, birimiz zaten ölüyüz efendim."

Aydınlık gülüşü bir an buz kesti, ama sonra düzeldi. Sinatra'nın ruh halleri ne denli karanlık olursa olsun her zaman kısa sürüyordu.

"Bana karşı boş yere direniyorsunuz. Boşuna. Benim tek istediğim size yardım etmek. "

Çoğu zaman olduğu gibi, o olağanüstü mavi gözlerdeki ifadeyi okuyamadım, ama en azından düşmanca parlamıyorlardı. Bir dakika sonra, sevecen bir tavırla yanağımı sıktı.

En yakın pencereye gidip bana arkasını döndü ve gerçek hayalet olarak sisin sahte hayaletleriyle geceyi taciz etmesini seyretmeye başladı.

Islah olmaz bir kazanovanın duygusal ve kendini öven anıları olabileceğini düşündüren, 'It was a Very Good Year' şarkısını hatırladım.

Onun yorumundaki insanın içini delip geçen melankoli, sözlerle müziği bir sanat eserine dönüştürmüştü.

Onun için, iyi ve kötü yıllar geçip gitmiş, geriye sadece sonsuzluk kalmıştı. Sonsuzluğa, hissettiği pişmanlıktan doğan korkuyla direniyor olabilirdi, ama belki de öyle değildi.

Bundan sonraki hayatında mücadele olmayacağını vaat ediyordu, ama Sinatra'ya dair öğrendiğim her şey, onun mücadele ederek güçlenip büyüdüğünü işaret ediyordu. Mücadelesiz hayatın ilginç olabileceğini hayal edemiyordu belki de.

Ben kolaylıkla hayal edebiliyorum oysa. Ölümden sonra her neyle karşılaşacaksam karşılaşayım, kapının bu tarafında oyalanmayacaktım. Aslında o eşiği koşarak geçebilirdim.*

* *'Çok Güzel Bir Yıldı' (çev.)*

Bölüm On Bir

Evin ön kapısından çıkmak istemiyordum. Şansım böyle gidecek olursa, bizi ziyaret etmek üzere olan barbar kalabalığıyla kapının önünde burun buruna gelmem fazlasıyla mümkündü. Benim lügatimde, aralarında çenesi sakallı, çürük dişli biri bulunan ve silah taşıyan üç kötü adam kalabalık olarak tanımlanır.

Evin arka kapısından çıkmanın anlamı ise, hiç sahip olmadığı karısıyla oğlunu; onları kaybettikten sonra ne kadar yalnız kaldığını ve ne kadar kolay incinebildiğini kara kara düşünmekte olan Hutch'ın oturduğu, misafir salonunun önünden geçmek zorunda kalmaktı.

Bana tekrar, nankör küçük pislik, demesi umurumda değildi; bu sadece haydutların muhtemel ziyaretine karşı hazırlanırken yapılan provaydı. Çabucak duş alıp giysilerimi değiştirmek ve mutfakta Hutch ile gevezelik etmek yirmi dakikama mal olmuştu. Oysa çok endişeliydim, Annamaria'yı hemen bulmam gerekiyordu.

Ses çıkarmayan ayakkabılarımla misafir salonunun açık kapısının önünden bir özel birlik gizliliği ve sessizliği içinde geçme telaşındayken, Hutch, “Odd,” dedi.

“Ah, merhaba.”

Kucağında ipek bir örtüyle, yuvadaki yumurtaları sıcak tutmak istermiş gibi koltuğuna tünemiş olan Hutch, “Biraz önce mutfakta, hırkanın insanın gardırobu için ne kadar faydalı parça olabileceğini konuşurken...”

“Eski püskü bir hırka,” diye belirttim.

“...Yani garip bir soru olabilir ama...”

“Benim için değil efendim. Bana hiçbir şey garip gelmez.”

“Yani... o sırada üstünde pantolon var mıydı?”

“Pantolon mu?”

“Daha sonra, üstünde pantolon yoktu gibi garip bir duyguya kapıldım da.”

“Şey efendim, ben hiç pantolon giymiyorum.”

“Tabii ki giyiyorsun. Şu anda üstünde bir pantolon var.”

“Yo, bu pantolon değil ki jean. Benim sadece iki jeanim bir de keten kotum var. Ben onları pantolon kabul etmem. Pantolonlar daha şık giysilerdir. ”

“Mutfakta jean giymiş miydin?”

Eşikte durmuş elimdeki buz torbasını başımdaki yumruya bastırırken, “keten kot giymemiştim, efendim.”

“Ne garip.”

“Keten pantolon giymemiş olmam mı?”

“Hayır. Benim ne giydiğini hatırlamamam.”

“Eğer keten pantolon giymemişsem, siz de tabii ki hatırlamazsınız.”

Bir an söylediklerimi düşündü ve "Evet, yeterince doğru, dedi.

"Yeterince doğru, efendim," diye ona katılarak konuyu değiştirdim. "Akşam yemeği için size bir not bırakıyorum," dedim.

Okuduğu romanı bir kenara bırakarak "Bu akşam yemek yapmıyor musun?" dedi.

"Yaptım bile. Tomatillo soslu tavuk enchiladası."*

"Senin tavuklu encilladalarına bayılıyorum."

"Pirinç ve yeşil fasulye salatası da var."

"Pirincin yeşil sosu da var mı?"

"Var, efendim."

"Ah çok iyi. Mikrodalgada mı ısıtacağım?"

"Evet. Kaç dakika ve hangi güç seviyesinde ısıtacağınızı yazacağım."

"Yemek kaplarının üzerine not kâğıdından yapıştırır mısın?"

"Yemekleri fırına koymadan önce not kâğıtlarını çıkarın."

"Tabii çıkarırım. Aynı hatayı yapmam bir daha. Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Kısa bir süre için."

"Tamamen gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır efendim. Corrina'nın mücevherlerini de çalmıyorum."

Hutch, "Bir zamanlar elmas tüccarıydım," dedi. "Karım beni öldürtmek için komplo düzenlemişti."

* *Küçük yeşil domates soslu tavuklu dürüm (Meksika yemeği), (çev.)*

“Corrina olamaz.”

“Barbara Stanwyck. Bogard ile bir ilişki yaşıyordu ve elmasları alıp Rio’ya kaçacaklardı. Ama onlar için bir şeyler fena halde ters gitti tabii.”

“Tsunami miydi?”

“Çok sinsi bir hayal gücün var evlat.”

“Özür dilerim, efendim.”

“Yo, yo, hoşuma gidiyor. İnanıyorum ki eğer birkaç komedide rol alabilseydim, mesleğimde çok daha iyi bir yerde olurdum. Ben de kendi tarzımda epeyce komik olabilirim.”

“Bunun fazlasıyla farkındayım, efendim.”

“Barbara Stanwyck’i et yiyen bakteriler yedi, Bogard’a da bir asteroid çarptı.”

“Seyircilerin bu sonucu tahmin edemediklerine bahse girerim, efendim.”

Hutch kitabı tekrar eline alarak, “Sisten çok hoşlandığın için mi ikinci kez yürüyüşe çıkıyorsun, yoksa bilmem gereken başka bir şey mi var?” dedi.

“Bilmeniz gereken başka bir şey yok efendim.”

“O zaman kapının çalınmasını bekleyeceğim ve seni soran herkese nasıl bir şeytan olduğunu anlatacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Mutfağa gidip buz parçalarıyla dolu fermuarlı plastik torbayı lavaboya boşalttıktan sonra çöpe attım.

Başımdaki yumru hâlâ yarım erik büyüklüğündeydi ama artık zonklamıyordu.

İki sarı not kâğıdından birine mavi tükenmezle enchila ile pirinç salatasının nasıl ısıtılacağını; diğerine kırmızı tükenmezle fırına koymadan önce bu etiketi çıkarın yazdım.

Mutfağın ortasındaki tezgâha gidip el fenerli adamdan aldığım cüzdanı inceledim.

Kaliforniya sürücü ehliyetinde ki fotoğrafından, cadı kazanından çıkarılmış bir nesneyi andırsa da kumsalda kumların üzerinde bıraktığım adamı tanıdım. Adı Samuel Oliver Whittle'dı, otuz yaşındaydı ve Magic Beach'te bir ev adresi vardı.

Nevada sürücü ehliyetindeki fotoğrafında kameraya gülmüştü ki bu bir hataydı. Gülümsemesi yüzünü daha iyi bir şekle sokmamıştı. Batman filminden fırlamış kaçık bir caniye benziyordu.

Nevada'da, Las Vegas'taki adresinde Samuel Owen Bitte adıyla tanınıyordu. Vegas'ta, Kaliforniya'dakinden iki yaş daha büyük olduğunu iddia ediyordu, ama belki de bu Vegas'ın yaşam tarzı insanı vaktinden önce yaşlandırdığı içindi.

Kredi kartı yoktu. Sadece geleceğe bakmakla kalmayıp gelecekteki kazançlarıyla yaşayan bir ülkede, bu onu şüpheli konumuna sokuyordu.

Cüzdanda sigorta kartı, sosyal güvenlik kartı ya da herhangi bir kimlik kartı yoktu.

Personel kimliği, Magic Beach liman müdürlüğü'nde çalıştığını gösteriyordu.

Bir anda ortaya bir senaryo çıkmıştı. Çenesi sakallı iri yarı herif, şişme botu izinsiz almamış olabilirdi. O da liman müdürlüğünde çalıştığı için botu kullanma yetkisi vardı belki de. Plajlardan ve şehrin tek rıhtımından da o sorumlu olabilirdi.

Kızılkafaların da belediyenin kadrosunda olduğuna inanmak zordu. Devlet için çalışan eşkıyalar genellikle eşkıya gibi görünmemeye çalışırlar.

Kartları Sam Whittle'ın cüzdanına koyduktan sonra, cüzdanı sol arka cebime soktum.

İlerdeki saatlerde karşılaşacağım belaların en azından bir kısmında silahlı adamlar olacaktı. Kendime ait bir silahım yoktu, olsun da istemiyordum. Bir defasında bir kötü adamın ateşli silahını elinden alıp kullanmıştım, ama sadece çaresizlikten yapmıştım bunu.

Ben çocukken, annem silahların tadını kaçırmıştı; silahları onaylamadığı için değil, bir tabancaya psikopatça bağlılığı olduğu için. Silahlar beni ürkütürdü.

Yakalandığımda ya da köşeye sıkıştığımda, elimin altındaki şeyleri silah olarak kullanmaya bakarım. Bu bir levye de olabilir, bir kedi de. Aslında daha çok işe yaradığını tespit ettiğim kızgın bir kediyi bir levyeye tercih ederim.

Silahım yoktu. Elimde iki çikolatalı-kabaklı kurabiyeyle evin arka kapısından dışarı çıktım. Dışarıda çetin bir dünya vardı ve insanın ne yapıp edip bu dünyaya karşı bir zırh edinmesi gerekiyordu.

Bölüm On İki

Sis ıslak asfaltın üzerinde adım adım ilerleyerek tüy gibi kabarık kollarını Hutch'ın evinin arkasındaki geçidin iki yanında uzanan garajların duvarlarına sürtüyor; parmaklıkların üzerinden kayarak duvarlara tırmanarak fare ya da kertenkelelerin sığınmış olabileceği bütün girinti çıkıntıları yalayarak geçitten eve doğru sokuluyordu.

Toprağı kuşatan bu bulutlar, yakındaki nesneleri gizemle sarıp sarmalıyor; yarım parsel ilerdeki objeleri çok uzakmış gibi gösteriyor; dünyayı tümüyle eritip sokak işaretlerini yok ediyordu. Dünyanın sınırı az ötemdeki sarp kayalıkmış ve ben oradan sonsuza kadar kalacağım ebedi boşluğa yuvarlanıverecekmişim gibi gibi ilkel bir kanaat doğuyordu içimde.

Bir daire içinde yavaş yavaş dönerek, tekrar dönerek kurabiyelerden birini yerken, zihnimi Annamaria üzerinde, onun uzun, koyu pekmez rengi saçları, yüzü ve aşırı solgun teni üzerinde odakladım. Zihnimde okyanusun cilaladığı topu ya da yeşil şişe camını tutan ve onu süveterinin kolunun içine çekerek gizleyen narin eli canlandırdım.

Benim kusursuz olmaktan uzak yeteneğimin kusurlu bir yanı daha vardır; bunu bu dördüncü kitap metninde değilse de

öncekilerde anlatmıştım. Kaybettiğim sevgilim Stormy Llewellyn, buna 'psişik çekim' derdi.

Eğer nerede olduğunu bilmediğim birini bulmak istersem, kendimi dürtü ve sezgilerime teslim edebilirim. O kişinin yüzüne ve adına odaklanarak arabayla, bisikletle ya da yürüyerek içimdeki duygunun beni götürdüğü yerlerin çevresinde dolaşır ve çoğu zaman da bir saat içinde bulurum onu. Psişik çekim budur.

Ancak bu kullanışlı yeteneğin sorunları vardır; beklenen karşılaşmayı ne kontrol edebilirim ne de nerede ve ne zaman olacağını öngörebilirim. Hedefimi işlek bir caddenin karşı kaldırımında bulabileceğim gibi, bir köşeyi döndüğüm anda onunla çarpışmam da mümkündür.

Eğer kötü bir adamı arıyorsam, psişik çekim bana onun izini buldurabildiği gibi, beni onun pençesine de atabilir. Ve eğer tehlikesiz olmayan, sorgulamam ya da zarar görmesine engel olmam gereken birinin peşindeysem, bu aramanın başarıyla sonuçlanacağından asla emin olamam. Aradığım kişiyi çoğu zaman bulurum, ama her zaman değil. Umutsuz koşullarda psişik çekime sığınmak, kaybedecek tek saniyem yokken çok değerli dakikaları kaybetmekle de sonuçlanabilir bazen.

Ben, tehlikeye atılan safdillerin yarım yamalak şampiyonuyum. Dünyada oyalanan ölüleri görüyorum, ama bana söylemek istedikleri, söylenmeye değer şeyleri duyamıyorum; kehanet rüyaları görüyorum ama bu rüyalar hiçbir zaman, neyin öngörüldüğünden, olayın ne zaman meydana geleceğinden ya da facianın nerede ortaya çıkacağından emin olmama yetecek ayrıntıyı vermiyor bana; kılıcım da yok kurabiyelerden başka silahım da!

Bütün bu ürkütücü belirsizlikler, beni bir münzeviye dönüş-türmeliydi aslında; bir mağaraya ya da uzak bir kulübeye kapanarak huysuz ve yaşlı bir adam gibi ölüleri de canlıları da reddetmeye götürmeliydi. Ama yüreğim, kusurlu ya da kusursuz, bu yeteneğin bana kullanılmak üzere verildiğini, bunu inkâr edecek olursam bu hayattan başka bir hayatı hak edemeyerek umutsuzluk içinde çürüyeceğimi ve kaybettiğim sevgilimle buluşamayacağımı söylüyor.

En azından bu defa, Hutch'ın evinin ardındaki geçitte dururken, beni ölü olarak ele geçirmek isteyen birini değil, kendisinin hayatta kalabilmesini sağlamam için bana ihtiyaç duyabilecek bir kadını arıyordum. Büyük ihtimalle de vahim bir hata yapıp kaplanın dişlerinin arasına düşmeyecektim.

Kalın bir örtüye benzeyen sis, modern uygarlığın tüm sesleri -trafik, radyo, çoğu zaman evlerden sızan TV sesleri- susarak geceyi yüzyıldan daha fazla geriye götüren bir zaman makinesiydi. On dokuzuncu yüzyılın huzur dolu sessizliği Magic Beach'i özenle kucaklıyordu.

Annamaria üzerinde odaklanmaya çalışırken kurabiyelerin birini bitirmiştim ki birden bir süt arabasının bildiği yolu izleyen atı gibi, amacımı ve yönümü düşünmeme gerek kalmadan çitten kuzeye doğru yürümeye başladım.

Genelde elektrik ışıklarının parladığı pencerelerden, arkalardaki odalar sanki mum ışığıyla aydınlatılıyormuş gibi yumuşak bir ışık sızıyordu. Sokak lambalarının camları, binlerce pervanenin ağır ağır çırpınan kanatlarına benzeyen sisle örtüldüğü için, geçidin sonundaki sodyum sarısı sokak ışıkları, hafif hafif göz kırpan gaz alevleriymiş gibi görünüyordu.

İkinci kurabiyemi kemiririrken geçidin sokakla buluştuğu noktada doğuya döndüm ve denizden içeriye doğru yöneldim, Bir çarşamba akşamı saat sadece 06:45'ti ve kasaba,doğanın beyaz battaniyesine bürünerek uykuya yatmış gibi görünüyordu. Havanın nemli soğuğu köpek sahiplerini her zamankinden daha kısa yürüyüşlere zorlamış, sisin körelten yoğunluğu da araba kullananları gereksiz yolculuklara çıkmaktan caydırmıştı.

Hutch'ın evinden üç parsel doğuya ve bir parsel kuzeye yürürken, sadece hayalet gibi iki araba gördüm; ikisi de en az elli metre uzağımdaydı ve jules Verne'in hikâyelerindeki dibi bucağı olmayan kasvetli bir okyanusta yol alan denizaltılarına benziyorlardı.

Sokaklarının hiçbirinde tuğla kullanılmamış ve sadece iki tuğla evi bulunan Tuğla Mahallesi denen antika semte geldiğimde, büyük bir araç sokağın diğer ucundan köşeyi döndü. Sisin yarattığı yumuşak kaleydoskop etkisiyle, ön farların içinde beyaz şekiller oynaşıyordu.

İçimin derinliklerinde, olacak bir ses, saklan, dedi. Kaldırımı bırakıp bel hizasındaki bir çalının üstünden atlayarak arkasına gizlendim. Şöminelerde yakılan ıslak ve kuru yaprakların odunsu dumanını alıyordum.

Çalıların içindeki bir şey kokumu alıp gizlendiği yerden çıkıverince, az kalsın ayağa fırlıyordum. Ben ürküttüğüm yaratığın bir tavşan olduğunu anlayana kadar, o çimenlere doğru kaçıp gitmişti bile.

Kamyon kükreyen bir hayvan gibi yaklaştı; yetersiz görüş alanının zorunlu kıldığından daha da yavaş ilerliyordu.

Arkamda, ölümcül bir tehlike belirmiş gibi hissettiğim için dönüp önüne sığındığım eve baktım. Pencere camları karanlık; Tembel tembel dalgalanan sis dışında hiçbir şey kımıldamıyor ve söyleyebileceğim kadarıyla, ne sisin önünde ne de gölgelerin içinde etrafı gözleyerek bekleyen biri vardı.

Hâlâ dizlerimin üstündeydim; kamyonun homurtusu gittikçe yaklaşırken başımı eğip çalının arkasına saklandım.

Etrafı saran sis, araçtan çıkan ikiz ışığı emerek bataklık gazı gibi ışıldatıyordu ama bu ne beni ne de çalıyı aydınlatabiliyordu.

Şoför soluk alıp verdiğimi duyamazdı ama ben yine de soluğumu tuttum.

Kamyon avının kokusunu almak için kaldırımı kokluyormuş gibi bir duygu yaratarak yanımdan geçip giderken, etrafındaki sis farlarının ışığında iyice bulanık bir hal aldı.

Çalının üzerinden sokağı görebileceğim kadar doğrulmaya cesaret edebildim.

Kamyon ancak üç metre ötemden geçmişti ama gösterge panelinin ışıkları sürücünün yüzünü görmeme yetmemişti. Sadece hantal bir gölgeydi gördüğüm. Yine de kapının üzerindeki şehir amblemini görebilmiştim. Portakal rengi zemin üzerinde siyah harflerle *Magic Beach liman müdürlüğü* yazıyordu.

Sis kamyonun görüntüsünü kuşatıp gözden kaybetti. Motor sesi hafifleyerek bir mırıltıya dönüştü.

Ayağa kalkarken, hafifçe egzoz dumanı kokan sisi içime çektim. Üçüncü kez soluk aldığımda, başka bir mahalleye doğru yol alan motorun sesi hafifleyerek yok olmuştu.

Liman müdürlüğünün kalbinde ne türden bir çürümenin çöreklendiğini merak ettim.

Evin ön yolunu saran çalıların arasındaki bir boşluğa doğru yürürken, karanlık evden gelen bir ses duydum. Yüksek bir ses değildi. Metalin metale sürtünmesiyle çıkan gıcırtıya benziyordu.

Sezgilerim bana hiçbir şey duymamış gibi yapmanın zayıflık işareti sayılacağını söylüyordu ve zayıflık saldırıyı davet ederdi.

Duyduğum hafif ses, bir tür şarkıydı, hâlâ metalikti ama aynı zamanda bir böceğin serenadına benziyordu.

Evin verandası da çevresindeki dünya gibi sis ve gölgelerle kaplıydı.

"Kim var orada?" diye sordum ama bir cevap alamadım. Merdivenin basamaklarını çıkarken, gözümün kuyruğuyla sağ tarafımda hareket eden bir şey fark ettim. Bir şeklin ritmik bir hareketle öne arkaya gidip gelmesiyle eş zamanlı gelen gıcırtı ve tıkırtı beni oraya çekti.

Tavandaki kancalara asılmış, oturacak yeri tahta sıraya benzer bir salıncaktı bu. Tahta öne doğru gelince zincirler sıkışarak gıcırdıyor, geriye gidince gevşiyordu.

Biri karanlıkta burada oturmuş olmalıydı. Sallanmıyordu belki ama kamyondan saklanırken beni gözlemiş olabilirdi. Salıncağın o sırada çizdiği eğriye bakılırsa, beni seyreden kişi sadece birkaç saniye önce, ayaklarını geriye çekerek kalkmış, benim dikkatimi çekmek için de salıncağı sallanır durumda bırakmıştı.

Verandada tek başıma durdum.

Eğer benim çıktığım basamaklardan aşağıya inmiş olsaydı onunla karşılaşırdım; eğer verandanın parmaklıkları üzerinden atlamış olsaydı onu duyardım.

Eğer içeri girmiş olsaydı, ön kapı ne kadar özenle açılıp kapatılmış olursa olsun bir ses çıkardı.

Karşımda dört pencere vardı. Hiç ışık yansımıyordu. Camlar evrenin kıyısındaki gökyüzü kadar, bütün yıldız ışıklarının ötesindeki kadar siyahtı.

Pencerelerin hepsine teker teker bakmam bir dakikayı buldu. Eğer biri içerden beni gözlüyor olsaydı, ışıksız odanın siyahından daha soluk bir şekil görmem gerekirdi.

Salıncak hareket etmeye devam ediyordu.

Bir an, salıncağın sallanırken çizdiği eğrinin, görünmeyen birinin etkisi altındaymış gibi küçülmediğini düşündüysem de bükülen zincirin metalik şarkısı inkâr edilemez düzeyde hafiflemişti salıncak da ben bakarken yavaşlayarak durdu.

Neyi harekete geçireceğimi görmek için, pencerelerden birine hafifçe vurmayı düşündüm. Bunu yapmak yerine geri dönüp merdivenden aşağıya indim.

Etrafım sis, karanlık ve sessizlikle sarılmıştı.

Verandadayken, yanımda birinin, bir şeyin olabileceğini hissetmiştim.

Bu tarafa takılıp kalan ölüleri gören biri olarak dünyada bana görünmeden dolaşabilecek bir hayalet grubu olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

O anda bu ihtimali gözden geçirdim ve reddettim. Garip bir şey olmuştu ama bunun açıklaması hayaletler değildi.

Bir kez daha zihnimi Annamaria'nın yüzüne odaklayarak verandasında sallanan hayaletin evini terk ettim; kaldırıma

geri dönerek kuzeye yöneldim ve anında psişik çekimin pençesine yakalandım.

Hiç öten gece kuşu yoktu. Havlayan köpek de yoktu. Ne ağaçların yapraklarını hışırdatacak bir meltem ne dala tünemiş bir baykuş ne de azametle yürüyen bir kedi vardı. Denizden fazlasıyla uzaklaştığım için dalgaların fısıltısı da duyulmuyordu.

Sürekli arkama baktığım halde, peşimden gelen kimse ilişmemişti gözüme. Belki de ensemdeki tüylerin diken diken olmasının nedeni, birinin beni takip ediyor olması ihtimali değildi. Belki de çok yalnız olmamdı neden; yüzümdeki kanı ya da daha sonra başıma bastırdığım buz torbasını hiç fark etmeyecek kadar kendi içinde yaşayan, seksen sekiz yaşında bir aktör dışında başvuracak bir arkadaşımın olmamasıydı.

Bölüm On Üç

Eğer sisi denizin beyaz gölgesi kabul ederseniz, Hutch'ın öngördüğü tsunami kasabayı boydan boya kaplamış sayılırdı, çünkü boğulmuş şehirlerin sessizliğini dayatarak boğmuştu bütün çevreyi. Bildiğim kadarıyla yüksekliği de üç yüz metreydi.

Annamaria'yı ararken, bulanık pus dalgaları bana artık sadece denizin gölgesi gibi gelmiyor, yaklaşan bir taşkının, rüyamdaki kızıl suların ön belirtilerine gittikçe daha fazla benziyordu.

Sisin çekiliyormuş gibi göründüğü, geniş yapraklı dev bir ağacın dibine gelene kadar, bütün sokaklardaki bütün ağaçlar sarıklı, cüppeli ve sakallıydı. Bu ağaç on sekiz yirmi metre yüksekliğindeydi ve geniş bir alana yayılan dalları şahane bir mimari sergiliyordu.

Nesnelerin adlarını bilmek dünyanın güzelliğine saygı duymanın bir yolu olduğu için, birçok ağacın adını bilirim, ama bunun adını bilmiyordum ve daha önce buna benzer bir ağaç gördüğümü de hatırlamıyordum.

Yapraklar iki ayalıydı ve her birinin dört lobu vardı. Baş ve işaretparmağı arasında tutunca kalın ve mumlu gibiydiler.

Siyah dallar arasındaki kâse büyüklüğündeki beyaz çiçekler ışık saçıyormuş gibi görünüyordu. Manolyaya benziyor olsalar da manolya değil, çok daha gösterişli çiçeklerdi. Sanki ağaç bu çiçekleri yapmak için sisi yoğunlaştırmış gibi, taçyapraklarından su damlıyordu.

Ağacın arkasından, iki katlı Victoria stili bir evin yarısı görünüyordu. Bu tarz evlerin standardına göre daha az süslü ve muazzam büyüklükte, üstü örtülü bir taraça yerine, normal büyüklükte bir verandası vardı.

Sis ağaçtan çekiliyormuş gibi görünse de evi ele geçirmişti. İçerdeki soluk ışıklar pencere camlarını zorlukla deliyordu.

Ağacın altından geçtim ve psişik çekim beni eve doğru değil, evin dışındaki ayrı bir binaya, ikinci kat pencerelerinden sisi hafifçe renklendiren, kırmızımtırak bir aydınlığın sızdığı garaja doğru götürdü.

Garajın arkasında, merdiven sahanlığına çıkan bir merdiven vardı. Tepedeki kapının Fransız stili camları plili tül perdeler kaplıydı.

Ben çalmak üzereyken, kapının mandalı pervazdaki tokmaktan kurtuldu ve kapı beş on santim içeriye doğru açıldı. Aralıktan bakırımsı bir aydınlıkta yer değiştiren yumuşak halkaların oynaştığı duvarı görebiliyordum.

Kapının açılmasına güvenlik zincirinin engel olduğu aralıktan dikkatle dışarıyı gözetleyen Annamaria ile karşılaşmayı beklemiştim. Ama zincir de yoktu, bir yüz de ortaya çıkmamıştı.

Bir tereddüt geçirdikten sonra, kapıyı iterek açtım. İçeri beş tane yağ kandilinin yumuşak ışığıyla aydınlatılan bir oda uzanıyordu.

Lambalardan biri küçük yemek masasının üzerindeydi. Annamaria bana boş iskemleyi işaret etmek için sağ elini kaldırdı.

Rutubetten ve ayazdan kurtulduğuma memnun olarak kapıyı kapatıp kilitledim.

Gösterişsiz mobilyalar, masayla iki sandalyeden başka, köşede dar bir yatak; üzerinde eğri boyunlu bir masa lambası duran bir komodin; eski, yayları çökmüş bir koltukla ayak taburesi ve bir sehpadan ibaretti.

İçinde fitillerin yüzdüğü, uzun boyunlu camdan beş bodur lamba, odanın etrafına yerleştirilmişti. İkisi konyak rengi, üçü kırmızıydı.

Masada Annamaria'nın karşısına oturduğumda akşam yemeğini beklediğini gördüm. İki cins peynirle iki cins zeytin vardı. Domatesler dilimlenmiş, salatalıklar yuvarlak kesilmişti. Otlarla karıştırılmış yoğurdun üzerinde zeytinyağı parlıyordu. Bir tabak olgun incir ve bir somun kıtır kabuklu ekmek vardı.

Ağza şeftali suyuyla tatlandırılmış gibi gelen çayla dolu kupayı görene kadar ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

Dekor olarak da derin olmayan, geniş bir kâsede yüzen, binanın önündeki ağaçtan koparılmış, beyaz çiçekler vardı.

Benim onu bulmamın ya da onun beni bekliyor olmasının sanki hiç olağanüstü bir yanı yokmuş gibi, tek söz etmeden yemek yemeye başladık.

Gaz lambalarının biri açık mutfağın tezgâhı üzerinde duruyordu, diğeri de oturma alanında. Tavandaki her bir cam lambanın üzerinde zayıf, titrek gölgeler vardı.

"Kandiller çok hoş," dedim.

"Başka günlerin ışığı," dedi.

“Başka günler mi?”

“Güneş bitkileri büyütür. Bitkilerden yağ çıkar. Yağ da lambaları yakar; başka günlerin ışığını geri verir.”

Yağ kandillerinin ışığının, saklanıp dönüştürülerek serbest bırakılan geçmiş yıllar olduğu hiç aklıma gelmemişti, ama aslında öyleydi.

“Kandilin ışığı bana annemle babamı hatırlatıyor.”

“Bana onları anlatsana.”

“Canın sıkılır.”

“Bir dene.”

Gülümsedi. Başını salladı. Yemeğini yemeye devam etti ve başka bir şey söylemedi.

Ayağında beyaz tenis ayakkabıları, gri bol bir pantolon ve daha önce rıhtımdayken giydiği bol, pembe süveter vardı. Süveterin kalın manşet halinde kıvırdığı bol kolları ince bileklerini açıkta bırakıyordu.

Zarif gümüş çan, gümüş zincirinin üzerinde parlıyordu. “Kolyen çok güzel,” dedim.

Cevap vermedi.

“Bir anlamı var mı?”

Gözleri gözlerimle buluştu. “Her şeyin bir anlamı yok mudur?”

Bakışları, bakışlarımı başka bir tarafa çevirmeme yol açtı ve içim korkuyla doldu. Ondan korkmak değildi bu. Ne olduğunu bilemiyordum. Ne olduğunu hatırlayamadığım nedenlerle içim çaresiz bir umutsuzlukla dolmuştu.

Mutfaktan seramik bir demlik getirerek çayımı tazeledi.

İskemlesine geri döndüğünde, kolumu masanın üzerinde, avucum yukarı gelecek şekilde uzatarak, “Elimi tutar mısın?’’ dedim.

“Zaten bildiğin şeyi doğrulatmak istiyorsun,” dedi.

Ona doğru uzanmaya devam ettim.

O da kabul ederek elimi tuttu.

Garaj dairesi gözden kayboldu, artık krom ve vinilden bir iskemlede oturmuyordum; gökyüzünün alev aldığı kanlı bir ışıkta bir kumsaldaydım, denizden erimiş metalden kitleler yükseliyordu.

Annamaria elimi bırakınca hayal insafa geldi, artık sadece güvenli cam kaplarındaki fitiller yanıyordu.

“Sen bunun parçasısın,” dedim.

“Rıhtımdaki koca adam gibi değil.”

Adam ona geçirdiğim vizyon karşısında şaşırmıştı ama Annamaria hiç şaşırmamıştı.

“O adamla ben farklı kamplardanız,” dedi. “Senin kampın neresi Odd Thomas?”

“Sen de o rüyayı gördün mü?”

“O bir rüya değil.”

Annamaria’nın dokununca rüyamı çağırdığı elimin avucuna baktım.

Bakışlarımı kaldırdığım zaman, Annamaria’nın koyu renk gözleri, yüzünden çağlarca yaşlı görünüyordu, ama eskisi kadar nazik ve şefkatliydi.

“Neler olacak? Ne zaman? Nerede? Burada Magic Beach’te mi? Ve sen nasıl bunun bir parçası oluyorsun?”

“Bu benim söyleyeceğim bir şey değil?”

“Neden?”

“Her şey zamanında olur.”

“Bu ne demek?”

Gülümsemesi bana bir başkasının gülümsemesini hatırlattı, ama kim olduğunu hatırlayamadım.

“Her şey zamanında olur, demek.”

Belki de konu zaman olduğu için, mutfağın duvarındaki aydınlık saate baktım ve kolumdaki saatle kıyasladım.

Doğru zamana göre, saat yediye bir dakika vardı. Mutfak saati ise beş saatlik bir hatayla gece yarısına bir kalayı gösteriyordu.

Sonra saniyeleri sayan ince kırmızı kolun 12 üzerinde donmuş olduğunu gördüm. Duvar saati bozuktu, durmuştu.

“Saatin çalışmıyor,” dedim.

“Bu, bir saatten ne beklediğine bağlıdır,”

“Zaman,” dedim.

Dikkatimi yeniden Annamaria’ya çevirdiğimde, kopçasını açtığı gümüş zinciri boynundan çıkardığını gördüm. Ucunda minicik gümüş çanın sallandığı zinciri bana uzatıyordu.

“Benim için ölür müsün?” diye sordu.

Anında, “Evet,” diyerek uzattığı çanı aldım.

Bölüm On Dört

Kapıdan içeriye girdiğimden beri sanki, yaşadıklarımız sıradan bir akşam yemeğindekilerden farklı değilmiş gibi, yemeğimizi yemeye devam ettik.

Aslında, etrafımdaki insanlar, onlar için ölür müyüm, diye sorma âdetinde değildir. Ben de hiç tereddüt etmeden olumlu cevap vermeye alışkın değilim.

Stormy Llevvellyn için ölürdüm, o da benim için ölürdü ve ikimiz de diğerine, Annamaria'nın beni şaşırtan sorusunu sorma gereğini duymazdık. Stormy ile ben her ne pahasına olursa olsun, zihin ve yürekten daha derin bir düzeyde, kan ve kemik düzeyinde birbirimize bağlı olduğumuzu anlamıştık.

Kaybettiğim kızım için hayatımı verirdim ama kader bu değiş tokuşu yapmama izin vermemişti. Kurşunların onu paramparça ettiği o günden, onun ölümünden beri gerekli bulmadığım bir hayat yaşıyorum.

Beni yanlış anlamayın. Ölümü aramıyorum. Hayatın incelikli tasarımının, bütünün her bir parçasında da görüldüğü dünyayı seviyorum.

Hiç kimse, sevilmek için tamamı fazlasıyla büyük olan dünyayı sahiden sevemez. Dünyanın tümünü sevdiğini iddia etmek ya sahtekârlıktır ya da tehlikeli bir kendini kandırmacadır. Dünyayı sevmek, sevgi fikrini sevmek gibi bir şeydir ki bu da tehlikelidir; çünkü kendinizi bu ulu sevginin erdemine

kaptırırsanız, insanları birey olarak sevme ve bir yeri -yuvanızı- her şeyden fazla sevme duygusuna eşlik eden mücadelelerden ve görevlerden kurtulmuş olursunuz.

Ben dünyayı gerçekçi bir sevgiye izin veren ölçüde kucaklıyorum -kasaba gibi küçük yerleri, bir mahalleyi, bir sokağı. Bu dünyanın güzelliğiyle bu hayatta yaşadıklarımız, geleceğin habercisi oldukları için de hayatı seviyorum. Sevgimde aşırıya kaçmıyorum, bütün bunların önümdeki eşikte ardında uzanan harikulade görüntülerle kıyaslandığında hiçbir şey sayılmayacağını bilerek muhteşem bir sarayın kabul odasında, gördükleri karşısında şaşkınlık ve heyecana kapılabilecek bir mimar gibi huşuyla karışık bir heyecan hissediyorum yalnızca.

Pico Mundo'da on yedi ay önceki ölüm gününden beri, hayatım bana ait değil artık. Anlayamadığım bir nedenle sağ kaldım. Hayatımı doğru nedenle feda edeceğim günün geleceğini de biliyorum.

Benim için ölür müsün?

Evet.

Bir anda kaçınılmaz soruyu duyunca, bunu Stormy'nin ölümünden beri beklediğimi ve daha soru sorulmadan cevabın dilimin ucunda olduğunu hissetmiştim.

Hiçbir bilgim olmadığı halde, söz vererek kendimi bağlamıştım, ama rıhtımdaki adamların ne planladıklarını, Annamaria'nın onların planındaki rolünü ve neden benim korumama ihtiyaç duyduğunu merak ediyordum.

Gümüş zinciri boynuma takıp küçük çanın göğüs kemiğime değdiğini hissederek, "Kocan nerede?" diye sordum.

"Evli değilim," dedi.

Bir şeyler daha söylemesini bekledim.

Çatalıyla bir incir alıp tabağına koydu ve bıçağıyla kabuğunu soydu.

"Nerede çalışıyorsun?" diye sordum.

Bıçağını bırakıp, "Çalışmıyorum," dedi ve şişkin karnını okşayarak gülümsedi. "İşim var."

Etrafımdaki mütevazı koşulları gözden geçirerek, “Sanırım az kira veriyorsun,” dedim.

“Çok az. Burada bedava kalıyorum.”

“Evdeki insanlar akrabaların mı?”

“Yo. Benden önce iki yıl, evden çıkacak parayı biriktirene kadar, üç kişilik bir aile oturmuş burada.”

“Evin sahipleri sadece... yani iyi insanlarmış.”

“Bu seni şaşırtıyor olamaz.”

“Belki de şaşırtabilir.”

“Gencecik hayatında pek çok iyi insan tanımışsın sen.” Ozzie Boone’u, Şef Wyatt Porter ile karısı Karla’yı, Terri Stambaugh’yu ve Pico Mundo’daki bütün arkadaşlarımı düşündüm; St. Bartholomew’s’taki keşişleri, Rahibe Angela’yı yetimhaneyi ve özel ilgiye muhtaç çocuklar okulunu ayakta tutan rahibeleri düşündüm.

“Bu hoyrat ve alaycı dünyada bile, sen ne hoyratsın ne de alaycı,” dedi.

“Kusura bakma ama Annamaria, sen beni gerçekten tanımıyorsun.”

“Seni gayet iyi tanıyorum.”

“Nasıl?”

“Sabırlı ol, anlayacaksın.”

“Her şey zamanında, öyle mi?”

“Haklısın.”

“Ben zamanı şu an olarak düşünmüştüm.”

“Yanlış düşünmüşsün.”

“Ne gibi bir güç durumun içinde olduğunu bilmezsem, sana nasıl yardım edebilirim?”

“Güç durumda değilim.”

“Pekâlâ, o zaman nasıl bir kargaşa, ne gibi bir müşkül durum, nasıl bir tuzak bu?”

Annamaria yemeğini bitirdi ve dudaklarını kâğıt bir peçeteyle kuruladı.

“Kargaşa da müşkül durum da tuzak da yok,” dedi. Nazik sesinde hafif de olsa, sanki eğleniyormuş gibi bir tını vardı.

"O zaman sen buna ne diyorsun?"

"İşlerin gidişatı."

"Şimdi işlerin gidişatı ile mi ilgileniyorsun? Ne türden işlerin?"

"Beni yanlış anladın. Önümde uzanan sadece işlerin gidişatı, içinden kurtulup selamete çıkmam gereken güç bir durum değil."

Sığ kâsede yüzen iri çiçeklerden birini alıp katlanmış peçetesinin üzerine koydu.

"O zaman neden o soruyu sordun, neden bana çanı verdin, senin için ne yapmam gerekiyor?"

"Onların beni öldürmelerine engel ol."

"İşte gördün mü? Bu bana müşkül bir durummuş gibi geldi."

Annamaria çiçeğin kalın beyaz taçyapraklarından birini yolup masanın üzerine koydu.

"Seni kim öldürmek istiyor?" dedim.

Çiçekten bir yaprak daha yolarken, "Rıhtımdaki adam," diye karşılık verdi. "Ve diğerleri."

"Diğerleri kaç kişi?"

"Sayısız."

"Sayısız mı, yani okyanus kıyısındaki kumlar kadar çok mu, demek istiyorsun?"

"O daha çok sonsuz anlamına gelir. Beni öldürmek isteyenler sayılabilir ve sayılmıştır da ama o kadar kalabalıklar ki sayılarının önemi yok."

"Ah, bilemiyorum. Benim için önemi var sanırım."

Sükunetle beni yatıştırmaya çalıştı. "Bu konuda hata ediyorsun."

Çiçeği yolmaya devam ediyordu. Yapraklarının yarısını bir küme halinde toplamıştı.

Katillerin hedefi olduğunu söylerken de kendine hâkimiyeti ve sakin tavırları değişmemişti.

Bir süre bakışlarını yakalamak için bekledim ama dikkati hâlâ çiçeğin üzerindeydi.

"Rıhtımdaki adamlar," dedim, "kim onlar?"

"Adlarını bilmiyorum."

"Neden seni öldürmek istiyorlar?"

"Henüz beni öldürmek istediklerini bilmiyorlar."

Bu cevabı bir an düşünüp bir anlam çıkaramayınca, "Seni öldürmek istediklerini ne zaman bilecekler?" diye sordum.

"Çok yakında."

"Anladım," diye yalan söyledim.

"Anlayacaksın," dedi.

Kandillerin fitillerindeki yabancı maddeler, alevlerin bir süre titreyip savrulduktan sonra eski hallerine dönmesine yol açıyordu. Tavandaki yansımalar da önce şişip büyüyerek sonra büzülerek titreşiyordu.

"Bu adamlar sonunda seni öldürmek istediklerini fark ettiklerinde, seni hangi nedenle öldürmek isteyecekler?"

"Yanlış nedenle."

"Pekâlâ. Tamam. Yanlış neden ne olacak?"

"Ne korkunç bir şey yapmak niyetinde olduklarını bildiğimi sanıyorlar."

"Peki, yapacakları korkunç şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Sadece çok genel anlamda."

"Neden o 'çok genel anlam'ı benimle paylaşmıyorsun?"

"Pek çok ölü ve çok fazla yıkım."

"Bunlar çok ürkütücü sözler, ayrıca çok genel..."

Annamaria, "Bu konuda bilgim çok kısıtlı," dedi. "Ben de sadece insanım, senin gibi."

“Bu, yani senin altıncı hissin de benimki gibi birazcık güçlü anlamına mı geliyor?”

“Altıncı his değil. Bu benim her şeyi bilen biri değil, sadece insan olduğum anlamına geliyor.”

Çiçeğin bütün taçyapraklarını yolmuş, sadece yeşil zarfını, taçyapraklarını koruyan alt yapraklarını, bir sap üzerindeki erkek organıyla dişi organını bırakmıştı.

Ben yine ‘fıçıda kaç maymun var’ oyununa benzer konuşmamıza geri döndüm. “Seni yanlış nedenle öldürmek isteyeceklerini söylüyorsun, bundan seni öldürmek istemeleri için doğru bir neden olduğu çıkıyor. ”

“Doğru neden değil,” diye düzeltti, “ama onlar açısından daha iyi bir neden.”

“Peki, bu daha iyi neden nedir?”

Sonunda gözleri gözlerimle buluştu. “Bu çiçeğe ne yapmışım, tuhaf adam,” dedi.

Stormy ve hatta sadece Stormy bana ‘tuhaf adam’ derdi. Annamaria sanki zihnimden geçen düşünceyi ve nasıl bir bağlantıyı tetiklemiş olduğunu biliyormuş gibi gülümsedi.

Çiçeğin yapraklarının oluşturduğu kümeyi göstererek, “Sadece sinirlisin, hepsi bu,” dedim.

“Sinirli değilim,” dedi sakin ve güvenli bir sesle. “Sana bunu neden yaptığımı sormuyordum, sadece bu çiçeğe bunu neden yaptığımı söyle.”

“Onu mahvettin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Eğer bunlardan bir potpuri yapmayacaksan, evet.”

“Çiçek kâsenin içinde yüzerken, ağaçtan koparılmış olmasına rağmen nasıl görünüyordu?”

“Güzel.”

“Gösterişli ve canlı mı?”

“Evet.”

"Oysa şimdi ölü görünüyor."

"Fazlasıyla."

Dirseklerini masaya koyup yüzünü avuçlarına dayayarak gülümsedi. "Sana bir şey göstereceğim," dedi.

"Ne?"

"Çiçekle ilgili bir şey."

"Tamam."

"Şimdi değil."

"Ne zaman?"

"Her şey zamanında."

"İnşallah o kadar uzun yaşarım."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve sesi bir dost şefkatiyle yumuşadı, "Belli bir süren var, biliyorsun," dedi.

Omuz silkerek dikkatimi aramızdaki kırmızı lambanın aksine çevirdim.

"Aramızda yanlış anlaşma olmasın. Güvenebileceğin bir süre, demek istiyorum. "

Eğer dikkatimi çiçekten başka tarafa çektiğini ve sorduğum soruyu atlattığını düşünüyorsa, yanılıyordu. Soruya geri döndüm.

"Eğer seni hemen öldürmek yerine yakında ve yanlış bir nedenle öldürmek isteyeceklerse, doğru neden nedir? Özür dilerim, ama senin ölmeni istemeleri için doğru neden ne olabilir, söyler misin? "

"Bileceğin zaman bileceksin."

"Ve ne zaman bileceğim?"

O karşılık verirken ben de onunla birlikte, "Her şey zamanında," dedim.

Deliceydi, ama benden bilgi gizlediğine ya da beni kandırmak veya baştan çıkarmak için bilmece gibi konuştuğuna inanmıyordum. Beni tam anlamıyla doğruları söyleyen biri olarak etkilemişti.

Dahası, söylediği her şeyin benim algıladığımdan fazla anlam taşıdığını ve sonunda geriye dönüp o akşam yemeğimize baktığımda, bu gece, bu saatte onun kim olduğunu fark etmiş olmam gerektiğini anlayacağımı hissediyordum.

Annamaria her iki eliyle tuttuğu çay kupasından bir yudum aldı.

Lambaların okşayıcı ışığında, akşamüstü geç saatlerde rıhtımdaki gri ışığın altında olduğundan farklı görünmüyordu. Ne güzeldi ne çirkin ama yalnızca sade de denemezdi. Çıtı pıtı ama her nasılsa güçlüydü. Tarif edemediğim nedenlerle, insanı zorlayan bir duruşu vardı; çekici olmaktan çok insanı önünde boyun eğmek mecburiyetinde bırakan bir duruştu bu.

Birden ona, güvenliğini sağlamak üzere verdiğim söz göğsümde bir ağırlığa dönüştü.

Bir elimi artık boynumda olan kolyeye götürdüm.

Annamaria, çay kupasını aşağıya indirip başparmağımla işaretparmağım arasında tuttuğum çana baktı.

“Bu çan beni davet ediyor... Bu beni cennete ya da cehenneme çağıran bir matem çanı,” dedim.

“Shakespeare,” dedi. “Ama alıntı öyle değil. Ayrıca senin gibi bir adamın gideceği son yer konusunda kuşkuya kapılması gerekmez.”

Bakışlarımı tekrar aşağıya, yağ lambasına çevirdim. Belki de hayal gücümün zenginliği yüzünden, titreyen alev bir anlığına şahlanmış bir ejderha görüntüsüne bürünmüş gibi geldi.

Daha fazla konuşmadan birlikte masayı topladık, çabucak yenmemiş yiyecekleri kaldırıp tabakları yıkadık ve lavabonun yanına istif ettik.

Ben mutfak lambasının ve yemek yerken masada duran lambanın alevini söndürmek için elime uzun saplı bir fitil söndürme aleti alırken, Annamaria dolaptan bir ceket çıkarıp giydi.

Elinde tek bir çantayla yanıma geldiğinde, “Bundan fazlasına ihtiyacın olabilir,” dedim.

“Birkaç elbiseden başka bir şeyim yok, ama birden pek vaktimiz yokmuş gibi geldi,” dedi.

Aynı önseziyi ben de hissettiğim için, masayı çabucak toplamaya çalışmıştım.

Annamaria çantadan bir el feneri çıkarırken, “Öteki lambaları da söndür, çabuk ol,” dedi.

Kalan üç lambayı da söndürdüm.

Annamaria el fenerinin ışığını yerde, kapıda, çevrede dolaştırarak oynarken, gecenin sessizliği içinde kükreyerek yaklaşan bir aracın sesi duyuldu; sesinden anlaşıldığına göre gelen bir kamyondu.

Pencereleri aydınlatmasını önlemek için, Annamaria hemen feneri kapattı.

Gecenin içinde bir fren sesi duyuldu, yüksek sesle çalışan motorun sesi hafiflemişti; kamyon üst katında beklediğimiz garajın önündeki araba yolundaydı.

Kamyonun kapılarından biri çarparak kapandı, ardından da ikincisinin kapandığını duyduk.

Bölüm On Beş

Annamaria, “Bu taraftan,” diyerek beni bir dolaba açıldığını tahmin ettiğim bir kapıya yönlendirdi. Elindeki fener hâlâ kapalıydı.

Kapının ardında dolap değil, garaja inen dar bir iç merdivene geçilen sahanlık vardı.

Merdivenin başındaki kapı sağlam görünse de sadece dairenin içinden kilitlenebiliyordu. Eğer insan azmanıyla arkadaşları daireye girerlerse, ellerinden kurtulamazdık.

Annamaria hamile olduğundan bense telaş halinde ayağının kayıp düşebileceğinden korktuğum için, el fenerini aldım, ışığını basamaklara yakın tutarak onu dikkatle beni izlemeye zorladım.

Işığı parmaklarımın arasından süzülen feneri arkamda tutup, kendi önümden çok onun önünü aydınlatarak aşağıya inmek, istediğimden uzun sürdü.

Yukarıya doğru katlanarak açılan kapının cam panelleri olmadığını görünce rahatladım. Kuzey duvarında iki, güneyde bir tane küçük ve tavana yakın pencere vardı.

Işığın bu aşırı tozlu camlardan görünme ihtimali yoktu. Yine de elimle fenerin camını kısmen örtmeye devam ettim.

Garajda iki araç vardı: Burnu dışarıya bakan bir Ford Explorer ve içeriye bakan daha eski bir Mercedes sedan.

Annamaria merdivenin dibine ulaştığında, "Güney duvarında bir çıkış yolu var," dedi.

Yukardan minicik dairesinin kapısına vurulduğu duyuluyordu.

Gres yağı, benzin ve lastik kokuları arasında, ayağımızı kaygan bir yere basıp kaymamaya özen göstererek yürüdük ve önce cipi sonra sedanı geçip yandaki çıkışı bulduk.

Yukarda, kapıya öncekinden daha da ısrarla vuruluyordu. Gelenin pizzacı olmadığı açıktı.

Başparmağımla tokmağını itip sürgüyü açtım. Kapı içeriye doğru açıldığı için, dışarıya göz atmak üzere başımı çıkardığımda, görüş alanımı kapatmıyordu.

Binanın kuzeyindeki Viktorya tarzı ev görünmüyordu. Burada, garajın güney duvarıyla mülkün sınırını belirleyen yüksek çalılar arasında, dar bir yürüyüş yolu uzanıyordu.

Eğer dışarı çıkıp doğuya, garajın önüne doğu yürürsek, ziyaretçilerimizin kamyonunu araba yolu üzerinde bulabilirdik. Eğer batıya, binanın arkasına doğru gidersek, Annamaria'nın dairesine çıkan merdivenlerin, yani birinin biraz önce kapıyı çaldığı sahanlığın dibine çıkardık.

Yoğun sise rağmen, belaya bulaşmadan oradan kaçma şansımız üzerine bahse girmek istemezdim. İki kapı çarptı, bu orada iki adam olduğu anlamına geliyordu -en az iki- ve büyük bir hediye sepeti ve çiçeklerle gelmediklerine göre ben, ikisinin merdivene birlikte gittiklerini de sanmıyordum. Kapıya vuran adamın elinden kurtulduğumuz takdirde bizi tuzağa düşürmek için arkada kalmış olmalıydı.

Kapıyı açık bırakarak içeriye geri döndüm. Tavanı incelediğimde floresan lambalar olmadığını, sadece yandığında akkor haline gelen tek ampul bulunduğunu gördüm. Kapı açılırken devreye giren bir mekanizma daha olabilirdi ama onun yanması için de kapının açılması gerekirdi.

Annamaria'yı Mercedes sedana doğru götürünce, hiç sesini çıkarmadan dediğimi yaptı. Ne karşı koydu ne de niyetimin ne olduğunu sordu.

Kapı artık vurulmuyordu. Yukardan kırılan camlardan çıkan, ziyaretçinin engelleyemediği hafif bir çatırtı duyuldu.

Arka kapısının kulpunu tutarken, birden arabanın kilitli olabileceği korkusuna kapıldım. Şansımız yaver gitti ve kapı açıldı.

Yukardan gelen ayak sesleri o kadar gürültülüydü ki bu seslere bir devin 'lay, lay, lom,' diye şarkı söyleyerek kendine ekmek yapmak için kemiklerimizi öğüteceğini ilan eden sesi eşlik etse şaşmayacaktım.

Mercedes'in içindeki ışıklar parlak değildi. Riske girmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Annamaria'yı arabanın arka koltuğuna oturturken, zihnimde yukarıdaki mütevazı daireyi görüyordum. İçeriye giren kişi musluğun yanına istif edilmiş kapları görecekti: İki kupa ve bir çift sofra takımı. Eninde sonunda yağ kandillerinden birinin uzun boynuna da dokunacaktı.

Cam ılık bile değil, sıcak olacaktı. Adam yüzünde bir gülümsemeyle yanan elini geri çekecek ve bizim o geldiği anda kaçtığımızdan emin olacaktı.

Biraz önce açık bıraktığım, evin bahçe sınırındaki çalılar boyunca uzanan yola açılan kapıya baktım. Sisin asma filizlerine benzeyen uzantıları, eşikten içeriye süzülen kör bir hayaletin parmakları gibi kapının pervazını yokluyordu ama henüz ortalıkta kimse yoktu.

Annamaria yana doğru kaydı, ben de içeri girip yanına oturdum. Kapıyı çekip çarpmadan kapatırken, hiç istemesem de hafif bir ses çıktı. Arabanın içindeki ışıklar da bir an göz kırptı.

Mercedes en az yirmi hatta belki yirmi beş yıllıktı; Almanların büyük, kutu şeklinde, aerodinamiği hiç dikkate almayan

arabalar ürettikleri zamanlardan kalmaydı. İçi, aşağıya doğru kayarak başımızı pencere hizasının altına doğru çekmemize imkân sağlayacak genişlikteydi.

Bu pek Poe'nun mektup aşırma numarası sayılmazdı, ama ona benzer bir şeydi. Peşimizdekiler kaçmamızı bekleyeceklerdi; güney tarafındaki açık kapı da onlara, tam da bunu yaptığımızı düşündürecekti.

O anın telaşı içinde, tam arkamızda olduklarını bilerek göz önündeki bir yerde saklanma riskine gireceğimizden kuşkulanmaları pek olası değildi.

Açık kapıyı ve içeriye sızan sisi biraz fazla aşikâr bir mizansen olarak görmeleri de mümkündü elbette. O zaman garajı aramaya karar verebilirlerdi ve biz hapı yutardık.

Ne de olsa aptal değillerdi. Ciddi adamlardı. Güvenilir bir kaynaktan, onların birçok ölüme ve fazlasıyla yıkıma yol açacak planlar yaptıklarını öğrenmiştim ki bundan daha ciddi olunamazdı.

Bölüm On Altı

Mercedes'in arkasına büzülmüş, o aşırı stres anlarından birini yaşıyorduk. Daha önce sözünü ettiğim gibi, hayal gücümün korkunç canavarlardan oluşan bir atlıkarınca kadar renkli olabildiği ve dönme dolap gibi hiç durmadan saçma sapan kader ve matrak ölüm görüntüleri ürettiği o tehlikeli ve acayip durumlardan birinin içine düşmüştük.

Bu adamlar bizi bulurlarsa camdan da ateş edebilirlerdi. Kapıyı açarak da vurabilirlerdi. Kapıları kilitleyip arabayı ateşe vererek canlı canlı kızartabilirlerdi de.

Hangisini yapmayı seçerlerse seçsinler, bu senaryolardan hiçbirinin izin vereceği kadar çabuk ölmezdik. Önce kim olduğumuzu ve ne yapmak istediğimizi öğrenmek isteyeceklerdi.

İşkence. Bize işkence yapacaklardı. Kerpetenler, keskin bıçaklar, iğneler, kızgın demirler, çivi tabancaları, dile sarımsak basmalar. Gözü kör eden ağartıcılar, kostik asit, berbat iksirler, sigara külü. Coşkuyla işkence yapacaklardı. İnsafsız olacaklardı. Yaptıkları işkenceden o kadar zevk alacaklardı ki daha sonra kendilerine tapan annelerine göstermek için, acıyla kıvranan halimizi videoya alacaklardı.

Annamaria'ya onun için ölmeye hazır olduğumu söylerken gerçeği ifade etmiştim, ama verdiğim söz, onun için ölmeden, kesinlikle onu ölüme götürmeyeceğim vaadini de içeriyordu. En azından onun koruyucusu olacağıma ant içtiğim bir saat içinde olmamalıydı bu.

Biri garajın tavanında asılı tek çıplak ampulü yaktı. Araba, burnu içeriye doğru park edilmişti ki bu garajın ön kısmında

yani merdivenden en uzak yerde olduğumuz anlamına geliyordu. Işık küçük karanlık sığınağımıza ulaşamayacak kadar zayıftı.

Mercedes'in mühendisleri yalıtım konusundaki ustalıklarıyla övünebilirlerdi. Garajda dolaşarak kalorifer brülörünün dolabını açan ya da kalorifer kazanının arkasına bakan birinin sesini duymam mümkün değildi.

İçimden altmış saniye saydım, sonra bir altmış daha ve üçüncü bir kez daha.

Hapis süremizi belirlemeye kalkmak sinirlerimi gerdiği için, dakikaları saymaktan vazgeçerek ve işkenceyi kafamdan atmaya çalışarak bekledim.

Eski Mercedes'in içi eski deri, mentol, gardenya kokulu parfüm, kedi tüyü ve toz kokuyordu.

İçimden hapşırma dürtüsü yükselmeye başlamıştı. Zen stoacılığı ruhuyla meditasyon yaparak hapşırma dürtüsünü kürek kemiklerim arasında daha kolay başa çıkabileceğim bir kaşıntıya dönüştürmeye çalıştım. Bu işe yaramayınca, hapşırma dürtüsünü iyi huylu bir kolon polipine dönüştürmek için meditasyon yaptım.

Burnumu iyice sıkıştırıp bir süre ağzımdan nefes aldıktan sonra, iğrenç liman müdürlüğü elemanlarının şu ana kadar Annamaria ile benim kaçtığımıza karar verdiklerine inanmaya başladım.

Garajı gözden geçirmek amacıyla, dikkatle başımı kaldırırken, yakından iki erkek sesi yükseldi, biri boğuk, diğeri yüksekti. Kutudaki palyaço gibi hemen çukuruma geri döndüm.

Annamaria gölgelerin arasından uzanıp elimi buldu. Belki de ben uzanıp onun elini tutmuştum.

Adamların ne dediğini anlamamıştım. Ancak birinin kızgın olduğu, diğerinin mazeret bulmaya çalıştığı açıkça anlaşılıyordu.

Gittikçe hafifleyen bir patırtıdan sonra, boğuk sesli adamın bir şeye tekme attığını ya da mazeret ileri sürene bir şey fırlattığını düşündüren şiddetli bir gürültü duyuldu.

Tartışma devam ederken, Annamaria'nın avucumun içindeki elinin bana cesaret verdiğini fark ettim. Kalbim deli gibi çarpmaktan vazgeçmişti ve artık dişlerimi sıkmıyordum.

İki adamın benim sandığımdan çok daha yakınımızda olduğu anlaşılıyordu. Şu kadarını söyleyeyim, öfkeli adam elini üç kez içine sığındığımız arabanın kaputuyla ön çamurluğuna vurmuştu.

Bölüm On Yedi

Büyük ihtimalle sarı gözleri, çenesinde sakalı ve cehennemde bir çivili yatak rezervasyonu olan, boğuk sesli serseri Mercedes'e bir defa daha vurdu.

Sedanın arka koltuğundaki küçük saklanma deliğimizde, Annamaria beni rahatlatmak ister gibi, hafifçe elimi sıktı.

Gözlerim loş ortama alışmıştı. Annamaria'nın yüzünü, gülümsediğini fark edecek kadar görebiliyordum. Sanki, bunun kaçışımızda geçici bir duraklama olduğunu, çok yakında, tarla kuşlarının, ardıç kuşlarının ve parlak sarı çalı bülbüllerinin tatlı şarkılarıyla dans eden rengârenk kelebeklerin uçuştuğu, çiçeklerle dolu çayırlıklardan geçeceğimizi söylemek istiyor gibiydi.

Onun aptal olmadığını biliyordum, mantıksız davranacağına da inanmıyordum. Bu nedenle, ya benim bilmediğim bir şeyi bildiğini ya da bana ve hayatta kalma becerilerime hak ettiğimden fazla güvendiğini düşündüm.

Tartışma yatışınca sesler de hafifledi. Daha sonra da Mercedes'in yanından ayrıldılar.

Garajın ışığı söndü.

Kapı kapandı.

Artık Annamaria'nın yüzünü göremiyordum. Karanlıkta bana gülümsemediğini umdum.

Tam anlamıyla ortaya çıkmış bir fobi değildi, ama insanların karanlıkta bana gülümsedikleri düşüncesi beni rahatsız ederdi; bu kadının olduğunu düşündüğüm kadar iyi huylu, iyi yürekli insanların bile.

Filmlerde, karakterlerden biri zifiri karanlıkta bir kibrit çakar ve kendisine sırıtan biriyle ya da bir şeyle burun buruna gelir, birazdan kafasını koparacak olan biri ya da bir şeyle...

Filmler gerçek hayata neredeyse hiç benzemezler elbette, yığınla ödül alanlar bile. Filmlerde dünya ya fantastik maceralarla ve heyecan veren kahramanlıklarla doludur ya da öylesine kasvetli, zalim, kalleş ve ahlaksızca rekabetle ve umutsuzlukla dolu bir yerdir ki bir kutu minyatür Reese's fıstık ezmesinin yarısına gelmeden kendinizi öldürmek istersiniz. Modern filmlerde ikisinin ortası yoktur; ya bir ülkeyi kurtarıp prensesiyle evlenirsiniz ya da yozlaşmış bir hâkimin yönettiği mahkemede adalete teslim etmeye çalıştığınız, şeytani bir şirketin kiraladığı kiralık katiller tarafından vurularak ölürsünüz.

Dışarıda bir kamyonun motoru çalışmaya başlamıştı. Ses giderek hafifledi ve geceye yeniden sessizlik çöktü.

Bir dakika kadar arabaya yayılmış olarak kaldım. Annamaria gülümsüyor da olabilirdi gülümsemiyor da.

“Sence gittiler mi?” dedi.

Yemeğin üstüne onun şövalyesi olmaya söz vermiştim ve hiçbir şövalye iki kişilik bir komitede çoğunluğun oyuna dayanan bir davranış biçimine göre karar vermezdi.

“Pekâlâ,” dedim, “hadi gidelim.”

Arabadan çıktık ve ben güney duvarındaki adam boyunda kapıyı bulmak için el fenerini kullandım. Savrularak açıldığında menteşeleri gıcırdadı; bunu daha önce fark etmemiştim.

Garajla çalılıklar arasındaki dar geçitte, başımızı koparmak üzere bekleyen kimse yoktu. En azından şimdilik. Ama başka bir yerde bekliyor olmalıydılar.

El fenerini kapattıktan sonra, bir nöbetçinin bekliyor olabileceği korkusuyla, Annamaria'yı araba yoluna ve sokağa yöneltmekte tereddüde düştüm.

Benim endişemi sezen Annamaria, “Arkada, halka ait yeşil alana açılan bir kapı var,” dedi.

Binanın arkasına gittik. Annamaria'nın dairesine çıkan basamakları geçerken başımı kaldırıp yukarıya göz attım ama bize bakan kimse yoktu.

Sisli avluyu geçtik. Islak çimenlerin üzeri kaygan yapraklarla kaplıydı. Burada çınar ağaçları yapraklarını başka yerlere kıyasla daha geç döküyordu.

Oymalı çubuklardan oluşan parmaklıkların oymalı bir kapısı vardı. Yeşil alan kapının arkasındaydı; çimenler güney, batı ve kuzeyde sisin içinde gözden kayboluyordu.

Annamaria'nın kolunu tutarak, "Sanırım güneye gitmek istiyorum," dedim.

"Doğu yönünde bahçe parmaklığının yakınında kal," tavsiyesinde bulundu. "Yeşil alan batıda, Hecate's Kanyonu'nun sınırına kadar gider. Bazı yerlerde daralır ve birden sona erebilir," dedi.

Magic Beach'te, Hecate's Kanyonu bir efsaneydi.

Kaliforniya sahili boyunca, pek çok eski kanyon, çarpık çurpuk artritli parmaklar gibi denize doğru uzanır ve bunlardan birinin etrafına inşa edilmiş bir kasaba, komşularına köprülerle bağlanır. Bunların bazıları genişse de çoğu dar bir geçit kadar dardır.

Hecate's Canyon dar bir geçit olmasına rağmen bazı geçitlerden daha genişti ve dibinden bir dere akacak kadar da derindi. Derenin -yağmur mevsiminde şiddetli bir sele dönüşüyordu- iki yanında şemsiye çamı, hurma, her zaman yeşil kalan Agathis ve sıradan selvi ağaçlarının birbirine karışmış türlerinden oluşan bir koru vardı. Büyüme koşullarındaki zorluklar ve yüzyıllardır kanyona atılan yasadışı zehirli maddeler yüzünden hepsi yamru yumruydu, eğilip bükülmüştü.

Geçidin duvarları geçmeye elverişliyse de sarptı. Yabani sarmaşıklarla dikenli çalılar hem erozyonu hem de tırmananları yavaşlatıyordu.

1950'lerde tecavüzcü bir katil Magic Beach'in genç kadınlarının peşine düşmüştü. Onları Hecate's Kanyonu'na sürüklüyor ve kendi mezarlarını kazmaya zorluyordu.

Polis onu sekizinci kurbanını -ortaokulun resim öğretmeni Arliss Clerebold- öldürürken yakalamıştı. Doğal bukleler halindeki ince telli sarı saçlarıyla Aşk Meleği'ne benziyordu. Yüzü tatlıydı, ağzı gülümsemek için yaratılmıştı, kolları güçlüydü ve uzun parmaklı elleri deneyimli bir dağcının kavrama gücüne sahipti.

Daha önceki yedi kurbandan ikisi hiç bulunamadı. Clerebold işbirliği yapmayı reddetmiş, ceset arayan köpekler de mezarların yerlerini belirleyememişlerdi.

Annamaria ile birlikte yeşil alan boyunca güneye doğru yürürken, Clerebold'un kurbanlarının hayaletleriyle karşılaşmaktan ödüm kopuyordu. Adam San Quentin'de idam edildiği zaman adalete kavuştukları için, çoğu bu dünyadan gitmişti büyük ihtimalle. Ancak cesedi asla bulunamayan ikisi, zavallı kemiklerinin ailelerinin dinlendiği mezarlıklara gömülmesi özlemiyle burada oyalanıyor olabilirdi.

Korumak zorunda olduğum Annamaria'ya göz kulak olma ve sarı gözlü insan azmanının yaratabileceği faciayı engelleme sorumluluğu bana yeter de artardı. Katledilmiş kızların, kendilerini yıllardır bulunamayan mezarlarına götürmemi isteyebilecek, melankolik hayaletlerinin kafamı karıştırmalarını kaldıramazdım.

Eğer bu dünyaya takılıp kalmışlarsa, bu kederli kurbanları düşünmenin bile hayaletlerini yanıma çekeceğini düşünerek kasvetli karanlığın içinde yol alırken, Annamaria'dan biraz daha bilgi almaya çalıştım.

Yumuşak bir sesle, "Sen buralardan mısın?" dedim.

"Hayır."

"Neredensin?"

"Uzaklardan."

“Uzaklardan mı, Oklahoma’dan mı?” diye sordum. “Uzaklardan yani Alabama’dan mı? Belki de Maine’dan.”

“Bunların hepsinden daha uzaktan. Söylesem bana inanmazdın.”

“İnanırdım,” diye teminat verdim. “Nedenini bilmediğini, çoğunu da anlamadığım halde, söylediğin her şeye inanıyorum.”

“Neden bana bu kadar kolay inanıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Ama biliyorsun.”

“Biliyor muyum?”

“Evet, biliyorsun.”

“Bana bir ipucu ver. Neden sana bu kadar kolay inanıyorum?”

“İnsan bir şeye neden inanır?” diye sordu.

“Bu felsefi bir soru mu yoksa sadece bir bilmece mi?”

“Nedenlerden biri ampirik düşüncedir.”

“Yani, yer çekimine inanıyorum, çünkü havaya bir taş atarsam yere düşer, gibi mi?”

“Evet. Söylemek istediğim buydu.”

“Ampirik kanıtlar konusunda hiç cömert değilsin,” diye hatırlattım ona. “Nereden geldiğini bile bilmiyorum; ya da adını...”

“Adımı biliyorsun.”

“Sadece adını biliyorum, soyadın ne?”

“Soyadım yok.”

“Herkesin soyadı vardır.”

“Benim hiç olmadı.”

Gece soğuktu; soluğumuz ağzımızdan duman gibi çıkıyordu. Öyle mistik bir kişiliği vardı ki her şeyi boğan bu geniş sis okyanusunun bizim soluğumuzdan oluştuğuna; onun soluğuyla dünyayı kaplayarak oluşturduğu sisten yeniden kendi iste-

diği gibi bir dünya yapma gücüne sahip olup, Olimpos'tan indiğine bile ikna olabilirdim.

"Okula gitmek için bir soyadının olması gerekir," dedim.

"Hiç okula gitmedim," dedi.

"Evde mi eğitildin?"

Cevap vermedi.

"Soyadın olmadan sosyal yardım alamazsın."

"Sosyal yardım listesinde değilim."

"Ama çalışmadığını söylemiştin."

"Doğru."

"Ne? İnsanlar ihtiyacın olduğunda sana para mı veriyorlar yani?"

"Evet."

"Vay canına. Bu lastik ya da ayakkabı satmaktan bile daha az stresli olurdu."

"Sana, benim için ölür müsün, diye sorana kadar, hiçbir zaman hiç kimseden bir şey istememiştim."

Orada, bu darmadağın dünyada, St. Joseph Kilisesi'nin kulesi dimdik ayakta kalmış olmalıydı, tanıdık çanı yarım saati vuruyordu çünkü. Bu da iki nedenle pek garipti. Öncelikle saatimin ışıklı kadranı akşam 07:22'yi gösteriyordu ve bu doğruymuş gibi görünüyordu. İkinci olarak sabahın sekizinden akşamın sekizine kadar St. Joseph's her saat başını tek bir çan sesiyle, yarım saatleri iki çan sesiyle belirtirdi. Oysa çan şimdi, sisin içinde ağırbaşlı dini bir sesle üç kez çalmıştı.

"Kaç yaşındasın Annamaria."

"Bir anlamda, on sekiz."

"On sekiz yıl kimseden bir şey istemediğine göre, gerçekten büyük bir talepte bulunmak için tasarruf ettiğini biliyor olmalıydın."

"Sezmiştim," dedi.

Eğleniyormuş gibi görünüyordu, ama bu aldatmaca veya bilinç bulanıklığının yol açtığı bir eğlenme hali değildi. Bir kez daha göründüğünden daha doğrudan olduğunu hissettim.

Gerilerek ilk sorgulama çizgime geri döndüm. “Soyadın olmadan nasıl sağlık yardımı alıyorsun?”

“Sağlık yardımına ihtiyacım yok.”

Karnındaki bebeği kastederek, “Birkaç ay içinde ihtiyacın olacak.”

“Her şey zamanında.”

“Bir de biliyorsun, düzenli olarak bir doktoru görmeden doğuma gitmek iyi değil.”

Bana gülümseyerek, “Sen çok tatlı bir genç adamsın,” dedi.

“Bana genç adam demen biraz acayip. Ben senden büyüğüm.”

“Ama yine de genç bir adamsın ve tatlısın. Nereye gidiyoruz?”

“Bu kesinlikle milyon dolarlık bir soru.”

“Şu anda demek istiyorum. Şimdi nereye gidiyoruz?”

Ona, onun bana söyledikleri kadar gizemli bir tavırla cevap vermekten zevk aldım: “Saçı yarasa tüyü, dili bataklık yılanı gibi olan adamı görmeye gitmek zorundayım.”

Alıntıyı tanıyıp tatmin duygumun bir kısmını çalarak, “Macbeth,” dedi.

“Ben ona el fenerli adam diyorum. Nedenini bilmen gerekmiyor. Riskli bir durum olabileceği için sen benimle gelemezsin.”

“Ben en çok senin yanındayken güvendeyim.”

“Hızlı hareket edebilmek zorundayım. Her ne ise tanıdığım bir kadın var, seveceksin. Kimsenin aklına ikimizden birini onun yanında aramak gelmez.”

Arkamızdan gelen bir hırıltı dönüp bakmamıza neden oldu.

Bir an için, biz gizemli konuşmalar yaparken insan azmanı peşimize düşmüş ve sihirle kendini daha küçük üç parçaya bölmüş gibi hissettim. Sisin içinde, bir adam yüksekliğinde değil de yere daha yakın, yol işareti reflektörleri kadar parlak altı sarı göz görünüyordu.

Sisin içinden çıkıp sadece üç metre uzağımızda durduklarında, sarı gözlerin çakallara ait olduğu çıktı ortaya. Üç taneydiler.

Sisin içinden altı göz daha ve ilk gelenlerin arasından üç sıska çakal daha göründü.

Açıkça anlaşıldığı üzere Hecate's Kanyonu'na avlanmaya gelmişlerdi. Altı çakal. Bir sürü.

Bölüm On Sekiz

Pico Mundo'da, yaylanın Mojave'ye kavuştuğu yerde oturmuş biri olarak çakallarla daha önce de karşılaşmıştım. Çoğu zaman da koşullar yüzünden, insandan ürken çakallar benden uzak durdular kemiklerimin tadına bakmayı akıllarına getirmediler.

Yine de bir defasında, gece yarısı et aramaya çıktıklarında vitrindeki en ilgi çekici yiyecek bendim. O olaydan, popomun bir parçasını arkamda bırakmaktan güç bela kurtulmuştum.

Eğer Hutch Hutchison olsaydım ve kendimi on yedi ay içinde iki kez çakalların menüsünde bulsaydım, bunun ilginç bir rastlantı değil, çakalların insanların aleyhine dönmüş, bizi yok etmeye kararlı bir tür olduğuna dair karşı çıkılamaz bir kanıt olduğunu düşünürdüm.

Yeşil alanda sisin içinde, Hecate's Kanyonu'nun yanında, Canis latransın olgun örneği, evcil hayvan satan dükkânların vitrinlerine koydukları çeşitli tür ve cinsten hayvanın çekiciliğine sahip değildi.

Bu olağandışı bir durumdu. İster inanın ister inanmayın, ama çakalların bazen enayice bir çekicilikleri olabilir. Köpeklerden çok kurtlarla akrabalıkları vardır. Vücutları ince ve kaslıdır; ciddi anlamda yırtıcı oldukları halde ayakları vücutlarına göre, kulakları başlarına göre büyük olduğu için biraz yavru köpek görüntüsü verirler. En azından, anne babalarının canlı bomba yapmaya gönüllü olduğu küçük okul çocuklarıyla kü-

lahta dondurma yerken resim çektiren, İran'ın o pek şık, cani diktatörü kadar sevimlidirler.

Annamaria ile benim karşıma çıkan, sivri dişleri meydanda, dar yüzlü, parlak gözlü, insana sadece şiddet anımsatan bu altı çakal, hiç de Purina Puppy Chow reklamındaymış gibi görünmüyorlardı. Daha çok kürk giymiş cihat yanlılarına benziyorlardı.

Genelde tehlikeli anlarda elime alacak iğreti bir silah bulurum, ama bu boş yeşil alanda tek olasılık, o da eğer kırmayı becerebilirsem, parmaklığın çubuklarıymış gibi görünüyordu. Etrafta hiç taş yoktu. Geçmişte, beyzbol sopası, kova, süpürge, antik porselen vazo, kızartma tavası, ekmek kızartıcısı gibi eşyalar hatta şaşı gözlü, kızgın bir dağ gelinciğinin bile, etkili bir doğaçlama silah olarak kullanılabileceği ispatlanmıştı.

Artık gerçekten de silah fobimden kurtulup silah taşımam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Sonunda hiç fark etmediğim bir silaha sahip olduğum anlaşıldı: Genç, hamile, gizemli bir kadın. Dişleri görünen çakallardan yavaşça geriye doğru uzaklaşmaya zorlayınca, Annamaria, "Onlar sadece göründükleri şey değiller," dedi.

"Kim öyle ki?" dedim. "Ama ben bu arkadaşların epeyce göründükleri gibi olduklarını düşünüyorum."

Annamaria etrafta kilitsiz bir bahçe kapısı bulma umuduyla, ağır ağır hayvanlardan uzaklaşacağına, onlara doğru bir adım attı.

Dışkılamak anlamına gelecek kötü bir kelime söyledim, umarım kibar karşılığını kullanmışımdır.

Annamaria çakallara alçak ama kendinden emin bir sesle, "Siz buraya ait değilsiniz," dedi. "Dünyanın geri kalanı sizin... ama şu anda burası sizin değil."

Ben kişisel olarak, aç bir etobur sürüsüne üzerlerinde uygun kıyafet olmadan akşam yemeğinin servis edilmeyeceğini söylemenin iyi bir strateji olduğunu düşünmüyordum.

Hayvanların tüyleri kabardı. Kuyrukları aşağıya kıvrıldı. Kulakları dümdüz kulaklarına yapıştı. Vücutları tedirgin, kasları gergindi.

Bu arkadaşlar yemek yemeye hazırdılar.

Annamaria onlara doğru bir adım daha atınca, hiçbir şey söylemedim çünkü sesimin Mickey Mouse gibi çıkmasından korkmuştum, ama arkasından uzanıp elimi koluna koydum.

O bana hiç aldırmadan çakallara, “Ben sizin değilim. O sizin değil. Şimdi gideceksiniz,” dedi.

Ülkenin bir yerlerinde çakallara kır kurdu derler ki bu kulağa çok daha hoş gelir, ama onlara tüylü bebekler de deseniz, onlar cana yakın neşe yumakları değildirler.

Annamaria, “Şimdi gidin,” diye tekrarladı.

Yırtıcı hayvanlar şaşırtıcı bir şekilde güvenlerini kaybetmiş görünüyorlardı. Tüyleri yatışmıştı ve dişlerini göstermekten vazgeçmişlerdi.

Annamaria, “Şimdi,” diye ısrar etti.

Artık onun gözlerine bakmaya hevesli olmayan çakallar kulak kabartarak sola, sonra sağa baktılar. Sanki buraya nasıl geldiklerine ve kendilerini tehlikeli bir hamile kadına göstermek için neden bu kadar pervasız davrandıklarına şaşıyor gibiydiler.

Kuyruklarını sallayarak, başlarını eğip kaldırarak, şaşkın şaşkın arkalarına bakarak sisin içine geri döndüler. Sanki daha önce küçük kırmızı şapkalı kız şimdi de bu kadın tarafından engellenmiş olmak, yırtıcılık becerilerinden fazlasıyla kuşkuya düşmelerine yol açmıştı.

Annamaria bir kez daha kolunu tutmama izin verdi ve yeşil alanın içinden güneye doğru yürümeye devam ettik.

Az önce olanların anlamı üzerinde başarısızca kafa yorduktan sonra, “Demek, hayvanlarla konuşuyorsun,” dedim.

“Hayır. Sadece öyle görünüyor,” dedi.

“Onların sadece göründükleri şey olmadıklarını söylemiştin.”

“Peki, kim öyle ki?” diye benim kelimelerimi tekrarladı ki bu Shakespeare’den alıntı yapmak kadar aydınlatıcı değildi.

“Onlar neydi... ayrıca ne gibi görünüyorlardı?”

“Biliyorsun.”

“Bu gerçek bir cevap değil.”

“Her şey zamanında,” dedi.

“Bu da cevap değil.”

“Neyse o.”

“Evet, anlıyorum.”

“Henüz değil, ama anlayacaksın.”

“Beyaz Tavşan’ı hiç görmedim ama dünyadan Harikalar Diyarı’na düştük.”

Kolumu sıktı. “Çok iyi bildiğin gibi, dünyanın kendisi bir harikalar diyarı genç adam,” dedi.

Sağımızda uzakta, Hecate’s Kanyonu’nun dibinde ara sıra gölge halinde görülen çakallar bize paralel olarak yürüyorlardı. Annamaria’nın dikkatini çektim.

“Evet, ısrar edecekler,” dedi, “ama bizden yana bakıyorlar mı?”

Yürürken bir süre onları gözledim, ama sisin içinde sadece bir kez parlak bir sarı gözün parıltısını görebildim. Önlerine bakıyor ve gözlerini yerden ayırmıyormuş gibi görünüyorlardı.

“Eğer bir çakal sürüsüyle baş edebiliyorsan, bana ihtiyacın olduğundan emin değilim,” dedim.

“İnsanlar üzerinde etkim yok,” dedi. “Eğer beni işkence ederek öldürmek isterlerse ve bütün savunmamı yıkmakta kararlılarsa o zaman acı çekerim. Ama çakallar -onlar gibi canavarlar bile- canımı sıkmaz, sen de bu konuda endişelenmemelisin.”

“Neden söz ettiğini biliyormuş gibi görünüyorsun,” dedim. “Ama ben çakallar konusunda biraz endişe edeceğim.”

“Erdem cesurdur ve iyilik hiçbir zaman korkak değildir.” “Shakespeare, değil mi?” dedim.

“Kısa kısa.”

“Onu bilmiyorum.”

“Artık biliyorsun.”

Avon’un Ozanı’na[1] ne kadar hayran olursam olayım, o keskin dişler tarafından çiğnenip yutulmak istemiyorsa eğer, iyilik bile isterse başını aşağıya sarkıtarak yürüyen bu gölgelerden korkmalı, diye düşünmeden edemiyordum.

[1] *Edebiyat çevrelerinde Shakespeare’den “İngiltere’nin ulusal ozanı” veya “Bard of Avon” (Avon’un Ozanı) diye söz edilir, (çev.)*

Bölüm On Dokuz

Peşimizdeki canavarlar, Mutlu canavarın kulübesine gelmeden birkaç sokak önce sis bulutlarına karışıp gözden kayboldular ve bir daha geri dönmediler, ama ben onlardan tamamen kurtulduğumuzu pek sanmıyordum.

Ev, dar, asfalt bir patikanın sonunda tek başına duruyordu. Devasa Himalaya sedir ağaçları yolu iki yandan kuşatmıştı, aşağıya sarkan dalları sisi sanki kar ağırlığındaymış gibi taşıyordu.

Sazlarla örtülü, küçük pencereli çatısı; sedir ağacından panellerle kaplı duvarları; çatıyı boydan boya saran iri çiçekli sarmaşıkları ve üzeri kemerli sundurmasını kaplayan begonviliyle, kulübe irisi bu ev, Thomas Kinkade'in romantik tablolarının birinden kopya edilmiş olabilirdi.

Sisin birikerek oluşturduğu soluk şekiller pencere kanatlarına yapışmış, içerdeki odaların tekinsizliğe uygun olup olmadığına bakan hayaletlere benziyordu.

Bu hayaletlerin görüntülerinden kehribar rengi dikkat çekici bir ışıltı yayılıyordu. Daha yakına gelince, bu neşeli ışığın, sanki içerde sihirli güçlere sahip biri oturuyormuş gibi, baklava şeklindeki cam panellerin kenarları boyunca dolaşarak göz kırptığını gördüm.

Patikaya yaklaşırken Annamaria'yı yanında birkaç saat kalacağı Blossom Rosedale'i görmeye hazırlamıştım. Kırk beş yıl önce, Blossom altı yaşındayken, sarhoş ve öfkeli babası onu tepe üstü, çöp ve gazyağı yaktığı fıçının içine düşürmüştü.

Neyse ki gözüne sıkıca oturan gözlükleri olduğu için kör olmaktan ve gözkapaklarını kaybetmekten kurtulmuştu. Altı yaşındayken bile soluğunu tutacak kadar akıllı olduğu için de

akciğerlerini kurtarmıştı. Fıçıyı devirip sürünerek dışarıya çıkmayı başarmıştı ama bunu yapana kadar her yeri alev almıştı.

Cerrahlar bir kulağını kurtarmışlar, ona yeni bir burun yapmışlar -normal bir buruna pek benzemiyorsa da- ve kalan parçalarla dudağını yeniden toparlamaya çalışmışlardı. O andan itibaren Blossom'ın hiç saçı olmamıştı. Yüzü sonsuza kadar geçmeyecek dikiş izleri ve hiçbir cerrahi tekniğin iyileştiremeyeceği kadar korkunç, büzüşmüş keloid[1] izleriyle dolu bir halde kalmıştı.

Ona bir hafta önce yürüyüşe çıktığımda rastlamıştım; lastiklerinden biri söndüğü için arabasını yolun kenarına çekmişti. Lastiği kendi başına değiştirebileceğini iddia ediyordu, ama sonunda bu işi ben yapmıştım; çünkü boyu bir buçuk metrenin altındaydı; yanmış sol elinin sadece başparmağıyla işaretparmağı vardı ve yağmak üzere olan yağmura uygun şekilde giyinmemişti.

Yedek lastiği yerine takınca, kahve içip yanında emsalsiz tarçınlı ve cevizli kekinden yemek üzere onunla birlikte evine gitmem için ısrar etmişti. Evine mutlu canavarın kulübesi diyordu. Gerçi evi bir kulübeydi ve o son derece mutlu biriydi, ama ancak Spielberg'in E.T.'si kadar -ki kendisi de biraz benziyordu ona- canavardı.

Karşılaştığımızdan bu yana, hafta içinde onu, remi oynamak ve sohbet etmek için bir kez ziyaret etmiştim. Her on puana bir peni hesabıyla oynadığımız üç elin üçünü de o kazanmıştı ama ikimiz iyi dost olma yolundaydık. Ancak o benim hayatımın doğaüstü yanından haberdar değildi.

Şimdi çaldığımda kapısını açar açmaz, Blossom, "Ah, gel gel," dedi, "iskambilde yolayım diye Tanrı bana bir enayi gönderdi. Bir duam daha kabul edildi. Daha Mercedesimi alacağım."

[1] *Yara yerinde oluşan kabarık doku, (çev.)*

“Geçen defa elli sent kazandın. Bin yıl boyunca beni her gün yenmen gerekecek.”

“Bu çok eğlenceli olmaz mıydı?” Blossom kapıyı kapatıp Annamaria’ya gülümsedi. “Bana kuzenim Melvina’yı hatırlattın; evli olan Melvina, evde kalmış Kuzen Melvina değil. Ama Kuzen Melvina delidir, muhtemelen sen değilsin.”

Blossom, Annamaria’nın ceketini çıkarmasına yardım edip ceketi duvardaki bir kancaya asarken, onları tanıştırdım.

Blossom, “Melvina’nın bir zaman yolcusuyla sorunu vardı. Sen zamanda yolculuğun mümkün olduğuna inanıyor musun, canım.”

Annamaria, “Yirmi dört saat önce dündeydim,” dedi.

“Ve şimdi de bugündesin. Kuzenime senden bahsetmeliyim.”

Blossom, Annamaria’yı kolundan tutarak onu kulübenin arka tarafına doğru götürdü.

“Kuzen Melvina kendisi uyurken, 10 bin yıl sonrasından gelen bir zaman yolcusunun mutfağını ziyaret ettiğini söylüyor. ”

Ben arkalarından giderken, Annamaria, “Neden onun mutfağı?” diye sordu.

“Kuzenim gelecekte kek olmadığından kuşkulanıyor.”

Kulübe, Tiffany lambalardan esinlenilmiş renkli cam lambalar ve abajurlarını Blossom’ın kendisinin yaptığı apliklerin ışığıyla, sihirli bir şekilde aydınlatılmıştı.

“Melvina’nın mutfağında her zaman kek mi olur?”

“Gerçek anlamda kek delisidir.”

Oturma odasının duvarında, rengârenk ve girift ayrıntıları olan son derece güzel bir örtü asılıydı. Blossom’ın sanat galerilerinde satılan kapitone örtülerini birkaç müze de almıştı.

Annamaria, “Belki de kocası gece yarısı atıştırıyordur,” dedi.

“Yo, Melvina Florida’da oturur, kocası Norman ise Nebraska’da, eski bir soğuk savaş roket silosunda yaşar.”

Blossom mutfak dolabından bir kahve kutusuyla bir filtre kâğıdı paketi alıp Annamaria’ya verdi.

Annamaria kahve makinesini hazırlamaya başlarken, “İnsan neden eski bir roket silosunda yaşamak ister ki?” dedi.

Blossom, teneke bir bisküvi kutusunu açarken, “Melvina’yla birlikte yaşamaktan kaçmak için,” dedi. “Bir roket silosu hariç her yere giderdi onunla.”

Annamaria, “Uzak gelecekte neden kek olmasın ki?” dedi.

Blossom teneke bisküvileri kutudan pasta maşasıyla çıkarıp tabağa koyarken, “Melvina, bütün güzel tarifleri bir dünya savaşında kaybetmiş olabilirler, diyor.”

“Kek için mi savaşmışlar?”

“Büyük ihtimalle savaş her zamanki nedenlerle çıkmıştır. Kek yan hasar olmalı.”

“Melvina deliymiş gibi görünüyor.”

“Ah, evet,” dedi Blossom, “ama kötü anlamda değil.”

Açık kapının önünde dururken, “Annamaria’nın başı biraz dertte,” dedim.

Blossom, “Kötü adamlar mı?”diye sordu Annamaria’ya.

Annamaria, “Kimse doğuştan kötü değildir,” dedi. “Hepsi yaptığımız seçimler yüzünden.”

“Ve o hilekâr kulağına yanlış seçimi fısıldamak için hep oradadır. Ancak ben pişmanlığın insanı kurtuluşa götürebileceğine inanırım.”

“Bazı insanlar ancak kafalarında bir beyzbol sopasını kırmanızdan sonra pişman olmayı başarabilirler,” dedim.

Blossom, “Babam ayık olduğu zamanlar bana yaptığı şey için üzülür, nedamet duyardı.”

“Bazı insanlar sizi iki ölü maymunla birlikte bir arabaya kilitler, arabayı bir hidrolik metal ezicinin içine koyup *ez* düğ-

mesine bastıktan sonra gülerler," dedim. "Bunlar pişmanlık kelimesini bile bilmezler."

Annamaria, Blossom'a, "Babanı affettin mi?" diye sordu.

"Babam seksen iki yaşında," dedi Blossom. "Bakımevinin faturasını ödüyorum ama onu görmeye gitmiyorum."

"Bazı insanlar, öylesine kontrollerini kaybederler ki ellerindeki silahı almak zorunda kalır ama sonra ona ne yaptığını düşünme fırsatı tanırsınız; düşünüp hata yaptıklarını, pişman olduklarını söylerler, ama sonra seni, içeride bir haftadır hiçbir şey yememiş bir timsahın bulunduğu bir odaya sokarlar."

İki kadın da bana, genellikle mavi bir köpeği gezdiren iki başlı bir adam gördüğünüzde devreye girecek bakışlarla baktı.

"Herkes demek istemiyorum," diye açıklık getirdim sözlerime. "Sadece bazı insanlar."

Annamaria, Blossom'a, "Ama babanı affettin, değil mi?"

"Evet, çok uzun zaman önce. Kolay olmadı. Aslında onu görmememin nedeni, onun bunu istemiyor olması. Beni görmek onu mahvediyor. Bu suçluluk duygusu, onun için çok zor."

Annamaria bir elini uzattı, Blossom tuttu, sonra da birbirlerine sarıldılar.

"Annamaria ile beni arayan kötü adamlara gelince... Köşe bucak dolaşıp onlar hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor," dedim. "Eğer sen rahatsız olmazsan, Annamaria'nın birkaç saat burada senin yanında güvende olacağını düşündüm."

Blossom, Annamaria'ya, "İskambil, Scrabble, tavla ya da başka bir şey oynayabiliriz," dedi.

Annamaria, "Tavla oynamayı severim," diye karşılık verdi. "Kahve yaparken birazcık vanilya eklediğin oldu mu hiç?"

"Bazen vanilya, bazen tarçın."

"Tarçın. Kulağa hoş geliyor."

“Kuzen Melvina -roket silosunda yaşayan Norman ile evli olan değil, öteki- on iki fincanlık kahve kabına yarım çay kaşığı tarçın ve tepeleme bir yemek kaşığı kakao eklemeyi sever.”

“Bu hoşuma gitti. Hadi deneyelim. Neden anne babaları iki kızlarına da Melvina adını koymuşlar?”

Blossom kakao kutusunu alırken, “Ah, onlar kardeş değil, kuzen,” dedi. “Her ikisine de annelerinin annesinin adı verilmiş. Zamanında ünlü olan Melvina Belmont Singleton’ın adı.”

“Ünlü müymüş? Nesiyle?”

“Gorillerle yaşamasıyla.”

“Hangi gorille yaşamış?”

“E, her yerde goril var ve en sonunda Melvina onlarla birlikte yaşamaya gitmiş.”

“Yani... doğa bilimci ya da antropolog muymuş?”

“Yok canım, öyle bir şey değil. Sadece dünyayı ve bütün gorilleri düşünmüş; onları seyretmeye doyamamış, goriller de buna aldırıyormuş gibi davranmamışlar.”

Annamaria, “Bence aldırmışlardır,” dedi.

“Valla, bilim insanları onları incelemeye kalktığında, goriller bazen onlara azap çektirirler, ama Büyükanne Melvina’ya itiraz etmemişler. ”

“Zor bir kadın olmalı.”

Blossom, “Bizim ailenin kadınları güçlüdür,” dedi.

Annamaria, “Bunu görebiliyorum,” dedi ve iki kadın birbirlerine gülümsediler.

Blossom, “Büyükanne Melvina, Percy adındaki bir gorilin şiir yazabildiğini düşünürdü.”

Annamaria, “Herhalde serbest vezin,” dedi.

Blossom, “Aklı başında hiç kimse buna inanmazdı,” dedi ve ikisi de güldüler.

Büyükanne Melvina ile goriller hakkında daha fazla şey dinlemek istiyordum, ama el feneri olan herifle ciddi bir ko-

nuşma yapmam gerekiyordu. Blossom ile Annamaria o kadar iyi vakit geçiriyorlardı ki Odysseus'larının savaş gemisinde yelken açmak üzere olduğunu söylemek için konuşmalarını kesmedim.

Oturma odasından çıkarken, şöminenin üstündeki saatin gece yarısına bir kalayı gösterdiğini fark etim.

Bileğimdeki saate göre, akşam 07:52'ydi.

Kulağımı şöminenin üstündeki saate dayadığımda, zaman hazinesini kaybetmiş gibi görünüyordu, tek tık yoktu.

Hayatım boyuca, doğal dünya içindeki doğaüstü şeyler bana her zaman paranormal duyularım yoluyla görünmüştü ve bunları benimle aynı anda gören hiç kimse olmamıştı; ne ölülerin dünyaya takılıp kalan hayaletlerini görme yeteneğimi ne sinir bozucu kehanet rüyalarımı ne de psişik çekimi herhangi biriyle paylaşmıştım.

Annamaria'nın tek odalı dairesindeki durmuş saat bir hayal değil gerçekti; bir tek bana değil, ona da görünmüştü. Eğer mutfaktan onu ve Blossom'u çağırsam, şöminenin üstünde onların da benim gördüğümü göreceklerinden hiç kuşkum yoktu.

Gece yarısına bir dakika kala durmuş bir saat bozuk bir saatten başka bir şey değildir. Ancak bu sisin, büyülü çakalların ve verandada kendi kendine sallanan salıncakların gecesinde, saniyesi saniyesine aynı zamanı gösteren ikinci bir saatle karşılaşmanın anlamı inkâr edilemez.

Doğaüstü, benim için yeni olan yollardan doğal dünyaya girmişti ve gelişmeler bana uğursuz geliyordu.

Bozuk fakat senkronize saatlerden bir tek sonuç çıkarabiliyordum. Sarı gözlü devle ortaklarının planladığı pek çok ölümü ve muazzam bir yıkımı engellemek için dört saatten birazcık fazla zamanım kalmıştı.

Bölüm Yirmi

Akkora dönüşmüş havada aşağıya doğru süzülen beyaz bir güvercin; bir çalının aleve sonra da alevin bir sese dönüşmesi; sonsuzluktan gelen takım yıldızların gökyüzünde yeni şekiller ve anlamlı desenler oluşturmak için kayarak yön değiştirmesi...

Bunlar tarihte peygamberlerin öngörü ve eylemlerini dayandırdıkları işaretlerden bazılarıydı. Oysa benim elimde bunların yerine sadece iki tane durmuş saat vardı.

Eğer ben, mutasyona uğramış birkaç sinir ucunun beyinde tuhaf bağlantılar kurması sonucunda duyu dışı algılamalara maruz kalan bir ucube değilsem; eğer bana yeteneğimi bağışlayan güç umursamaz doğadan başka bir güç ise ve bu yetenek bir amaçla gelmişse, Odd Thomas'ın değerlendirilmesinden sorumlu olan melek eksik bir bütçeyle çalışıyor olmalıydı.

Magic Beach'te, Sam Whittle'ın -diğer adıyla Sam Bittel, benim için ise el fenerli adam- cüzdanında bulduğum adrese doğru yol alırken, kasabayı boğan sis zihnime de doluyormuş gibi hissediyordum. İçime dolan bu sis içinde düşüncelerim de dış dünyadaki yan yana sıralandıkları halde bembeyaz bir denizin içinde birbirine yabancı adalara dönüşmüş evler gibi kopuk kopuktu.

Sessiz gece içinde, daha önce gördüğümden daha fazla trafik vardı.

Yol aldığım sokaklardan geçen bazı araçlar öyle bir uzaklıktaydılar ki sisin örttüğü far ışıklarını zar zor görüyordum. Muhtemelen araçlardan bazılarını günlük hayatın olağan kül-

fetleriyle baş etmeye çalışan, sıradan insanlar kullanıyordu ve ne güvenilmez düşünceleri vardı ne de şeytani amaçları.

Yürüdüğüm caddede bir araç gördüğüm anda, en yakındaki uygun bir yere saklanıyordum, sonra da saklandığım yerden geçen aracı gözlüyordum. Birbiri ardına geçen araçlar ya *liman müdürlüğü* araçlarıydı ya da polis arabaları.

Polis her şeyi örten sisin, hırsızlığı ve her türlü suç işlemeyi kolaylaştıracağını düşünerek bütün motorlu hizmet birimlerini sokaklara salmış olabilirdi elbette. Ancak ben -paranoyak olduğumu düşünebilirsiniz- yetkililerin sadece liman müdürlüğündeki bazı arkadaşları desteklemek için devrede olduğundan kuşkulanıyordum.

Arabaların ön ve yan camlarından, gösterge paneli ve bilgisayar ekranlarının ışıltısında pek garip görünen birkaç yüzü zar zor seçebilmiştim. Hiçbiri, kamu görevlilerimizin dost ve bencillikten uzak varlığını temsil edecek bir posterde yer almaya uygun görünmüyordu.

Sanki uzaylılar sis perdeleri ardında sessizce dünyaya gelmişler de çabucak gelişip insan olmayan insanlar kusan devasa tohumlara dönüşmüşler gibi hissediyordum.

Sam Whittle, Meşe Bulvarı'nda oturuyordu. Sokak ne bulvar olabilecek genişlikteydi ne de meşelerin gölgesi altındaydı. Daha önceki adı Kurucular Sokağından hiç Magic Beach'te yaşamamış hatta ziyarete bile gelmemiş olmasına rağmen, kuzeni -ya da kuzeni olduğunu iddia eden bir kadın- şehir meclisinde görev yaptığı için, bir spor yıldızı olan John Oaks'ın şerefine sokağa bu ad verilmişti.

Whittle bir bisküvi kutusu kadar sıradan bir bungalovda yaşıyordu. Binanın hiçbir süsü püsü yoktu, etrafını saran sis kadar sadeydi. Ön sundurmada eşya, avluda ışıklandırma yoktu arka sundurma da öndeki kadar boştu.

Pencerelerden ışık görünmüyordu. Otoparkta araba da yoktu.

Arka kapıda, Sam Whittle'ın cüzdanından üzeri plastik kaplı bir ehliyet çıkardım ve kilidi açmak için kullandım. Sürgü sürülmediği için kilidi iten ehliyetle kapı ardına kadar açılırken menteşeler hafifçe gıcırdadı.

Bir an sundurmada durup içerdeki mutlak karanlığa baktım, sineğin örümcek ağına girmesini beklerken, ağırlığını bir ayağından diğerine aktaran sabırsız bir düşmanı ele verebilecek bir ses duyar mıyım, diye etrafı dinledim.

Dikkatle içeri girerken, aniden kaçmam gerekebilir düşüncesiyle kapıyı açık bıraktım.

Fırının ve mikrodalganın üzerindeki dijital saatler durmamıştı ve saat gece yarısına bir kalayı göstermiyordu ama rakamların yeşil ışığı kasveti dağıtmıyordu.

Viski kokusuna benzer bir koku aldım ve bunun silahlı bir adamın soluğundan gelmediğini umdum.

Soluğumu tuttum ama hiçbir ses duymadım -belki de orada soluğunu tutan biri daha vardı.

Sonunda içeri girip kapıyı kapadım.

Eğer odada biri olsaydı, o anda ışığı açardı ve ben adamın silahının namlusunda kaderimi görürdüm.

Belki de el fenerli adama onun bana verdiğinden daha fazla zarar vermiştim; belki kafatasına birkaç dikiş atılması için bir hastanenin acil servisini ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Dikiş uzun zaman almazdı ama acildeki görevli ondan, aralarında doksan tane yasal uyarının ve serbest bırakma formunun da bulunduğu, üç kiloluk bir kâğıt destesini doldurmasını, okuyup imzalamasını istemiş olabilirdi; ondan sonra da onu bir iki saat gözlem altında tutmuşlardı belki de. Öyle ya da böyle, kısa süre sonra evde olacaktı.

Beş dakika hatta daha kısa süre sonra evden çıkmaya karar vererek Annamaria'nın dairesinden aşağıdaki garaja inerken kullandığım el fenerini yaktım.

İki parmağımla ışığı biraz perdeleyip daraltarak odayı -aslında mutfaktı- soldan sağa gözden geçirdim. Işık dördüncü taramada viski kokusunun kaynağını buldu.

Küçük yemek odasının masasında bir şişe Jack Daniel's ile bir bardak duruyordu. Şişenin tıpası açıktı ve bardakta, muhtemelen eriyen buz yüzünden sulu burbon vardı.

Yanında bir başka bardak yatıyordu. Masanın üzerinde dökülen burbonun oluşturduğu birikinti parlıyordu.

Belirtiler Whittle'in bilincini geri kazandıktan sonra eve geldiğini ve dökülen içkiyi temizlemeye fırsat bulamadan tekrar çıktığını düşündürüyordu.

Masanın uzağında iki iskemle vardı. İçkiyi içenler dışarı çıkmadan önce iskemleleri yerine çekecek zaman bulamamışlardı.

Masanın altında bir çift bağlanmamış erkek ayakkabısı vardı; biri yan yatmıştı. Whittle dışarı çıkmadan ayakkabılarını değiştirmiş olabilirdi ya da hâlâ buradaydı.

Bütün pencerelerin plastik storları sıkıca kapatılmış olduğu için el fenerinin ışığını perdelemekten vazgeçip elimi üzerinden çektim.

Mutfaktan dar bir koridora oradan da ruhsuz mobilyalarla dolu, perdeleri sıkıca kapatılmış ve duvarlarında hiç resim olmayan bir oturma odasına geçiliyordu.

Yaklaşık bir dakikadır içerdeydim.

Oturma odasına giden koridorun çaprazında, içinde bir kanepe, bir yazı masası, bir iskemle ve kitap rafları olan çalışma odası vardı. Burada da storlar geceyi görmeyi engelleyecek şekilde kapatılmıştı.

Yazı masasının üzerinde hiçbir şey yoktu. Kitap rafları da boştu.

Buranın mobilyalı olarak kiralanmış bir yer olduğundan ve Sam Whittle'in burada birkaç haftadan fazla oturmadığın-

dan ve yerleşmek için de uzun vadeli planlar yapmadığından kuşkulandım.

Yine de yazı masasının çekmecelerini incelemek istiyordum. Ancak Sam Whittle'in burada bulunmadığından emin olduktan sonra yapacaktım bunu.

Girdiğim son odada çarşaflar darmadağındı. Yere bir yastık düşmüştü.

Halının üzerinde yaralanmış bir solucan ağır ağır kıvranıyordu. Buraya, birinin ayakkabısı ya da pantolon paçasıyla gelmiş olmalıydı. Eğer orada uzunca bir süre kalsa ölmüş olurdu.

Dışarıda homurdanan bir kamyon motoru uzaktan hızla yaklaşıyordu. Pencereler örtülüydü ama ben yine de el fenerini kapattım.

Aracın geçmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldiyse de gürültüsü sonunda hafifleyerek kayboldu.

El fenerini tekrar yaktığımda solucan artık kıvrılıp bükülmüyor gibiydi.

Ev küçüktü ama ben kendimi sokak kapısından ve çabucak kaçma fırsatından çok uzakta hissediyordum.

Feneri tekrar kapattım ve bir perdeyi kenara çektim. Pencerenin mandalını açtım. Gecenin rutubetiyle tahtanın şişmiş olabileceğinden korkmuştum, ama alt parçanın pek az ses çıkararak yukarıya kalktığını görünce rahatladım.

Pencereyi kapadım ama mandalı kilitlemedim. El fenerini tekrar açmadan evvel perdeleri çekip pencereyi örttüm.

İki dakika olmuştu.

Gardırobun kayan kapısı kapalıydı ve ben sırtımı oraya dönmekten rahatsızdım.

Ancak sezgilerim beni banyoya götürdü. Kapının altındaki aralıktan hiç ışık sızmıyordu, ama benim hâlâ hayatta olmamın nedeni sezgilerimi göz ardı etmiyor olmamdı.

Elimi kapı tokmağına koyduğumda, kuyruk sokumumdan en üstteki omuruma kadar belkemiğim boyunca patolojik bir ürperti tırmandı; sanki tam başımın döndüğü eksen üzerinde bir solucan kıvrılıp bükülerek yol alıyordu.

Ne yaptığımı fark etmeden, sol elimi göğsüme götürdüm. Tişört ve tişörtün altında, gümüş zincirle boynuma asılı olan yüksük büyüklüğündeki çanı hissedebiliyordum.

Kapının tokmağını çevirdim, kapı açıldı. Kimse üzerime atlayıp bana yumruk atmadı.

El fenerinin ışığı 1940'lardan kalma banyonun yüzeyinde dolaştı. Yerde aralarında küçük, pastel yeşil karolar bulunan, parlak beyaz seramikler vardı; karoları birbirine yapıştıran harçlar çatlamış ve yıllar içinde kirlenmişti. Duvarlarda ise yerdekinin tersine, açık yeşil seramiklerin arasında beyaz karolar vardı.

Tam karşıdaki aynadan el fenerinin gümüş rengi ışığı fışkırıyordu. Yerden yansıyan ışık aynadaki görüntümü alttan aydınlatıyordu.

Solumdaki beyaz küf lekeleriyle kaplı, alüminyum çerçeveli, buzlucam kapıdan bir duş yeri görünüyordu.

Sağımda bir küvet vardı ve küvetin içinde bir erkek cesedi yatıyordu. El fenerli adamdı bu.

Böyle bir şeyi keşfetmenin getirdiği şok, bir saldırganın üstüme atlaması için ideal andı aslında. Aynada kendime bakarken, arkamda yatak odasında kimsenin hayal gibi belirmediğini görerek rahatladım.

Bu ufacık alanı bir cesetle paylaşırken el fenerinden daha fazla ışığa ihtiyaç duydum. Banyodaki tek pencere bir panjurla kapalı olduğu için tepedeki ışığı yakma riskini göze aldım.

Sam Whittle oturma pozisyonunda öldürülmüş ve aynı durumda kalmıştı, çünkü gömleğinin yakası sıcak su musluğuna takılmıştı. Başı sola sarkıyordu.

Ağzı yapışkan bantla kapatılmıştı ve bandın arkasında kabarık bir şey -büyük ihtimalle bir paçavra- vardı. Ağzını tıkamışlardı çünkü onu hemen öldürmemişlerdi.

Bilekleri bir araya getirilerek önünde bağlanmıştı; çıplak ayakları da aynı şekilde ayak bileğinden bantlanmıştı.

Kan banyosu içindeydi. Görünüşüne bakılırsa, iki bacağından, iki kolundan ve en son alnından vurulmuştu -ölen solucandan farksız bir şekilde kıvrandıktan sonra.-

Banyo küvetindeki görünüşü bir cadının kazanı kadar korkunçtu.

Akan kan sol gözünü kapatmıştı ama katiline bakarken hayretle fal taşı gibi açılmış sağ gözünü bana dikmişti. Ölümün kendisini öldüren kişinin cisminde gelmesini hiç beklememişti.

İnsan ne kadar çok cesetle karşılaşırsa karşılaşsın -ve ben ortalama bir tava aşçısına kıyasla çok fazla cesetle karşılaştım-sonuç hiç fark etmiyor; görüntü zihne dolduğu anda sinirleri geriyor ve içgüdüleri keskinleştiriyor.

Neredeyse üç dakika olmuştu.

Tekrar aynaya bakıp arkamda bir adam görünce, döndüm ve yumruğumu salladım.

Bölüm Yirmi Bir

Yumruğum indi ama hiçbir etkisi olmadı, çünkü arkamdaki adam, beş kez vurulmuş Sam Whittle'di. Kurşunlardan kalbura dönmüş vücudu küvette yatıyor, dünyadan ayrılamayan ruhu ise beni tehdit etmeyip benden yardım istiyordu.

Kurşun yaraları görünmüyordu. Galeyan halinde karşımda durmasına rağmen, potansiyel poltergeistin işareti olan öfkeden eser yoktu. Onu ele geçiren çaresizlik o kadar yoğundu ki, öfke duyacak hali kalmamıştı.

Bana yapıştı; o da beni, benim onu hissettiğim kadar canlı algılıyormuş gibi görünüyordu, ama tişörtümü avucunda tutamıyordu. Eliyle ensemi tuttuğu zaman, dikkatimi ona vermeye zorlamak için, başımı kendisine doğru çekemiyordu.

Duvarların, kapalı kapıların ve dünyadaki bütün katı cisimlerin içinden geçebilirdi, ama benim içimden geçemezdi, saçımı da karıştıramazdı. Hayaletinin şekli ve cismi, benim için görüntü ve dokunuş açısından, dünyada başka hiç kimse için olamayacağı kadar gerçekti, ama Sam Whittle'ın benim üzerimde hiçbir fiziksel etkisi olamazdı.

Whittle sınırlarını fark edince, telaşla konuşmaya başladı ama hiç ses çıkaramadı. O kendi sesini duymuş ve benim de onu duyabileceğimi düşünmüş olabilirdi. Ona, ne kadar bağırırsa bağırsın sesinin asla bana ulaşamayacağını söylemek zorunda kaldım.

Ölümün gerçek doğasını, en azından bu dünyanın ötesinde ne olduğunu gayet iyi bildikleri için, dünyada oyalanan ruhların konuşmanın yasaklandığından kuşkulanıyorum. Bu yaşayanları yozlaştırabilecek ve kabul edecek olursak, bizi yanlış yönlendirebilecek bir bilgi.

Konuşmasına izin verilmeyince, Whittle gittikçe daha da büyük çaresizliğe kapılarak önümden geçip banyoya girdi ve cesedinin karşısında durdu. Hayalet, ne kadar katı olduğunu kanıtlamak ve aslında sadece bedensiz bir ruh olduğuna, hayatın dünyevi kabuğundan kanayarak akıp gittiğine inanamadığını göstermek ister gibi yumruklarıyla göğsüne ve şakaklarına vuruyordu.

Whittle fal taşı gibi açılmış gözlerle, kaçacak bir yol, hayata dönebileceği bir kapı ararmış gibi odayı inceledi. Yüzünden birbirinden çaresiz ve ıstırap dolu ifadeler geçiyordu.

Çaresizlik çaresizliği, ve umut etmekten vazgeçmeyi getirir. Umut olmayınca, korkuya karşı savunması kalmamıştı ve bu duygu hızla büyüyerek saf bir dehşet duygusuna dönüşünce, ben bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Yıllar içinde, buraya takılıp kalan ruhların, gitmeyi kabul etseler bundan daha iyi bir dünyada yaşayacaklarına inanmak için nedenim olmuştu. Hiçbiri mantıklı olmayan pek çok nedenle buradan gitmeye direniyorlardı.

Elvis annesini o kadar çok sevmiş ve o kadar erken kaybetmişti ki öldükten sonra bu dünyayı hemen terk edip ona kavuşmayı büyük bir özlemle istemişti. Ancak hayatını annesinin onaylayacağı şekilde yaşamadığını hissediyordu. Uyuşturucu kullanmasının, önüne gelenle cinsel ilişkiye girmesinin ve her anlamda darmadağın olmasının annesi tarafından yargılanacağı korkusuyla, onunla yüzleşmeye isteksizdi. Sonunda kendisini bekleyenin affedilmek ve eşsiz bir anlayış olduğunu idrak edene kadar burada takılıp kalmıştı.

Aslında, hayatları boyunca yaptıkları kötülükler, iyilik ve iyi niyetlerinden daha fazla olanlar ve kötülükten başka hiçbir

şey yapmamış olanlar burada pek oyalanmıyorlar. Hemen öteki dünyaya geçmeseler de burada yıllarca değil, genellikle birkaç gün ya da birkaç saat kalıyorlar.

Sağken asla umuda inanmadıkları için, umutsuzlukları öldükten sonra da onlarla kalıyor sanırım. Belki de başka bir şey tasarlayabilecek hayal gücüne sahip olmadıkları için, karşı koy-maksızın, hızla sonsuz karanlığa gidiyorlar.

Bir başka olasılık da ölümden sonra ödeyecekleri bir borçları olması. Bu borçları toplayacak olan ve oyalanan borçlulara hiç katlanamayan tahsildarı hayal edebiliyorum.

Whittle'in davranışları sakin bir karanlığa geçişten çok daha kötü bir şeyle karşılaştığını düşündürüyordu. Öldüğünü kabul edip küvetteki cesedi inkâr etmekten vazgeçince, duyduğu dehşet katlanarak artmıştı.

Whittle'in banyonun kapısında ortaya çıkmasından bu yana ancak yarım dakika ya da kırk saniye geçmiş olmalıydı.

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti ve Macbeth'te başka adı olmayan İkinci Cadı'ya layık bir sahneydi.

Whittle banyonun içinde, açık bir pencereden içeri girmiş ve kendisini özgürlüğe geri götürecek yolu bulamayarak oradan oraya uçan bir kuşun çılgınca telaşıyla dolaşıyordu.

Oyunda İkinci Cadı bir kazanın yanında durup kazanda kaynayan iksirin içine kendi kanını akıtır: Başparmaklarımı delince...

Umutsuzca dört dönen Whittle, bir kuşun kanat çırpmasına benzeyen sesler çıkarmıyordu, aslında hiç ses çıkarmıyordu. Yine de ben dinlemeyi bilseydim duymam gereken kanat sesleri olduğunu düşünür gibi oldum.

Başparmaklarımı delince gelecek kötü bir şey böylece.

Macbeth'ten daha korkunç bir oyuncu sahneye girer...

Banyonun ışıkları, sanki kasabanın başka bir yerinde elektrik şebekesinden güç alan muazzam bir makine devreye girmiş gibi, hafifleyerek karardı.

Hafif ışığın gücü daha da hafifleyerek yarıya indi; gölgeler büyüyerek soldu ve bir an görmediğim kanatları ve havayı döven sert tüylerin yarattığı ritmik vuruşların basıncını hissettiğimi sandım.

Ne gördüğüm konusunda kesinlikle tanıklık edemem, çünkü bu hem beş duyumun hem de duyu dışı denebilecek idrakimin yorumlarına meydan okuyan bir şeydi. Hayatımda hiç buna benzer bir şey görmemiştim -ve bir daha hiç görmemeyi umuyordum.

Belki de Sam Whittle'ın hayaleti kendini lavabonun üstündeki aynaya fırlatmıştı, ama sanmıyorum. Aynanın uzanıp Sam Whittle'ın hayaletini yakaladığını söylemek daha doğru olurdu.

Bunun da ötesinde, ayna bir an başka bir şey haline geldi; duvardan uzaklaştı, hem banyonun hem de daha fantastik bir yerin karanlık yansımalarıyla dolu, canlı ve değişken zarlar oluşturan cam, bayrak kumaşı gibi dalgalanarak açıldı.

Parlatılmış gümüş gibi yansıtıcı ama pas yüzünden hâlâ karanlık olan ve tüy gibi dalgalanan yüzeyler aynı anda uzanıp Whittle'ın hayaletini kucakladılar ve üzerlerini kaplayan titrek suretleri kaosuna süpürüverdiler.

Yakalanan hayaleti içine çeken ayna, bir taşı yutan göl gibi ürperdikten sonra durulurken, yüzeyinde bir anlığına bana bakan bir yüz belirdi. Whittle'ın yüzü değildi; öylesine iğrenç ve korkunç bir yüzdü ki dehşet içinde çığlık atarak arkaya doğru sendeledim.

Yaratık o kadar kısa bir an görünmüştü ki tüyler ürpertici ayrıntılarını hatırlayamıyorum; çığlık atarak yalpalamama neden olan sadece aynadaki görüntümdü sanki.

Neredeyse düşüyordum. Dengemi bulmak için bir yere tutunmak amacıyla elimi uzatıp duş kabininin kapı kulpunu tuttum. Kapı açıldı ve bir başka cesetle burun buruna geldim.

Bölüm Yirmi İki

Dört dakika. Mutfakta, altında erkek ayakkabıları olan masada devrilmiş bir burbon bardağı olduğunu hatırladım. Öteki bardağı kullanan kişi bu kadın olmalıydı.

Katiller kadını, boynuna örgülü bir kemer dolayarak duşun tepesine asmışlardı. Ayakları zeminden beş on santim yukarda sallanıyordu.

Kadının ağırlığı yüzünden seramik karolar çatlamıştı. Duş kabininin zeminine ufalanmış harç dökülmüştü. Su borusu eğilmişti ama fışkıran ya da sızan su yoktu.

Neyse ki nasıl öldüğünü anlamak için kurbanı incelemek zorunda değildim. Yüzü boğulmanın korkunç bir portresi gibiydi. Boynu kırılmış da olabilirdi.

Sağken çekici bir kadın olmalıydı. Herhalde yirmilerindeydi, ama hayvani bir saldırının ardından on yıl yaşlanmıştı.

Whittle gibi onun da hem el ve ayak bilekleri hem de ağzı yapışkan bantla kapatılmıştı.

Küvetle duş kabini arasındaki görüş alanı dikkate alınırsa, muhtemelen Sam Whittle kadının asıldığını seyretmeye zorlanmıştı.

Ben de yeterince hatta gereğinden fazlasını görmüştüm.

İçimde garip bir duygu vardı; eğer cesetlere tekrar bakarsam, gözleri yuvalarında dönerek bana dikilecekmiş ve gülümseyerek, “Hoş geldin,” diyeceklermiş gibi hissediyordum.

Lavabonun üzerindeki lekeli ayna çok sıradanmış gibi görünse de bir kez fazlasıyla garip bir şeye dönüştüğüne göre aynı şey tekrar olabilirdi.

Ben yaşıyordum, bu dünyada oyalanan bir hayalet değildim, ama Whittle'i alan yaratığın beni alacak güce sahip olmadığından emin olamıyordum.

Banyodan çıkarken ışığı kapatmadım ama kapıyı sıkıca çektim.

El fenerini kapatıp birkaç saniye yatak odasında durdum; ışığın bana gösterebileceklerini düşününce karanlıktan daha az korkuyordum.

El fenerli adamı sadece, bottan yüzerek kumsala geldiğimde benimle başa çıkamadığı için öldürmemişlerdi. Büyük ihtimalle, Whittle ile kadının öteki katillerle hemfikir olmadıkları bir şey vardı ve işbirlikçilerinin fikir farklılıklarını nasıl bir gaddarlıkla ortadan kaldırabileceklerini öngörememişlerdi.

Genellikle kötü adamlar birbirini yemeğe başladığında memnun olurum, çünkü aralarındaki uyumsuzluk onlarla daha kolay başa çıkmamı sağlayabilir. Ancak eğer bu ekip birçok kişiyi öldürmeyi ve gökyüzüyle denizin rüyamdaki gibi kan ağlayacağı büyük bir facia yaratmayı planlıyorsa, korkunç cinayetleri göze almalarının yanında bir de fevri ve her an patlamaya hazır tipler olmasalar kendimi daha iyi hissederdim.

El fenerini açıp çabucak şifonyerin çekmecelerini aradım. Sadece giysiler vardı, onlar da pek fazla değildi.

Eve gireli beş dakikadan fazla olmamıştı ama çıkma zamanı gelmişti. Belki de bu cinayetler planlanmış değildi; eğer öyleyse, katiller cesedi ve şiddet belirtilerini ortadan kaldırıp etrafı temizlemek için geri gelebilirlerdi.

Vücudum sanki tel tel olan sinirlerimden elektrik akımı geçmiş gibi seğirip duruyordu. Evin bir yerlerinden bastırılmaya çalışılan bazı sesler duyuyor gibiydim.

Çok çabuk ürktüğüm için kendime kızsam da eve girdiğim yerden çıkmamaya karar verdim.

El fenerini kapatıp perdeleri yana çektim. Pencerenin camı daha evvel açtığım gibi duruyordu.

Bungalovun arkasından, bir kapının tekmeyle açıldığını duydum, bir an sonra ön kapı da aynı şekilde açıldı.

Ben bir şeytandan söz ederken İkincisi de gelmişti. Suç yerine dönen ve delilleri ortadan kaldırmak niyetinde olan katiller, parti veriyormuş gibi davranmakla birlikte, asla kapıları tekmeleyerek dikkatleri üzerlerine çekmezlerdi.

Evin içinden adamlar, "Polis!" diye bağırdılar.

Bu belki gururla herkese ilan edeceğim bir beceri değildi, ama kendimi deneyimli bir hırsız kadar çabuk ve sessizce bungalovdan dışarıya attım.

Geceyi, beş dakika önce eve girdiğim zamankinden daha da fazla, neredeyse tamamen kuşatmış olan sis, sanki kendini yeniden üreten canlı bir varlık gibi, yeni sis kuşakları yaratmışa benziyordu.

Polis, sirenlerini çalmadan ve devriye arabalarındaki acil durum lambalarını açmadan gelmişti. Sisi lekeleyen kırmızı ya da mavi ışıklar görünmüyordu.

Aklıma yine uzaydan gelen ve insanlar kusan tohum zarflar geldi. Magic Beach Polis Müdürlüğü'nün insan zannedilen uzaylıları çalıştırdığını hiç sanmıyordum. Ancak çalışanların en azından bazılarının örnek yasa uygulayıcılar olmadığından kuşkulanıyordum.

Kumsalda Sam Whittle'ın cüzdanını alıp parasını bıraktığım için, birkaç soru sormak üzere onu arayacağımı düşünmüşlerdi. Bungalova, içerde iki ceset saklandığını biliyormuşçasına girmişlerdi -ki bu da benim cinayet suçunu üzerime yıkmak üzere buraya yönlendirilerek tuzağa düşürüldüğüm anlamına geliyordu.

Ben pencereden çıkarken, polis ön ve arka kapılardan içeriye giriyordu. Ancak hepsi içeri girmezdi, mutlaka dışarıda binlerini bırakırlardı.

Evin ön kapısının köşesinde yoğun sise bürünmüş bir el feneri ışığı görülüyordu.

Fenerin ışığı bana ulaşamıyordu. Işığın arkasındaki polisi göremeyince ve ben de onun gibi görünmezken, ondan körlemesine uzaklaşarak çimenliğe doğru kaçtım.

Bungalovun arkasında da bir başka el feneri karanlıkta etrafı araştırıyordu.

Dönüp ondan da uzaklaşırken, çevre evlere ait hiç ışık göremediğim halde, ikinci bir bahçe kapısının bulunacağını düşündüğüm yöne doğru yürüdüm. İçerdeki adamlar eninde sonunda açık bıraktığım pencereyi bulacaklar ve bunu keşfettikleri anda tüm güçleriyle peşime düşeceklerdi.

Hiç çekinmeden, evin sınırını çizen tel örgüye yürürken, sarsılan tel örgü, o burada, o burada, o burada, o burada, diye şarkı söyler gibiydi.

Bölüm Yirmi Üç

Sinsi bir hırsıza benzeme konusundaki şöhretimi korurken, tel örgünün önünde beni uyaracak fundalıklar olmadığını da belirtmeliyim. Tel örgünün üzerine dolanmış sarmaşıklar da yoktu; olsa burnuma dayanmadan on on beş santim önce, filizleri yüzüme sürünerek durdururdu beni. Tel örgü de neredeyse sisle aynı renkteydi.

Ben hayatın adaletsiz olduğuna veya hepimizin umursamaz evrenin kurbanları olduğumuza inananlardan değilim. Ancak birbirine bağlanarak bir perde meydana getiren çelik zincirlerden oluşan bu çitle karşılaşmak, bana o kadar insafsızca geldi ki eğer özgürlüğüm hatta belki de hayatım tehlikede olmasaydı, oturup surat asabilirdim.

Tel örgü bana ne kadar beceriksiz olduğumu gösterdiği anda, arkamdaki adamlardan biri, “O da neydi?” dedi. Sonra bir diğeri, “Yancy, sen misin?” diye sordu ve anında iki el feneri de çelik zincirlerin şarkısını araştırmaya başladı.

Yukarıdan başka gidecek yerim olmadığı için, tel örgünün çelik halkalarından cehennem arpçısı sesleri çıkararak tırmandım. Tepede ustura gibi kesen dikenli tel spiraller olmadığını umuyordum.

Arkamdan bir polis, her zamanki klişeyi haykırdı: “Dur, yoksa vururum!”

Beni hâlâ görmediklerini düşünüyordum. Ayrıca meskenlerin olduğu bir bölgede rastgele ateş açacaklarına da inanmıyordum.

Yine de tırmanırken, belkemiğime bir kurşun yeme ihtimaline karşı kasıldım. Çünkü kritik bir anda karşınıza bir tel

örgü çıkaran evrende başınıza neler gelebileceğini asla bilemezsiniz.

Bazen belkemiğinden vurulan ve ölmeleri bir dakikadan uzun süren insanlar, bağırsaklarının kontrolünü kaybederler. Cesedimin beni ve benimle ilgilenecek kişileri utandırmaması için büzdüm kaslarımı. Ölmem gerekirse ölmeye hazır olduğum halde, pislik içinde ölme fikrinden nefret ediyorum.

İyi parmaklıkların olduğu yerde komşular da iyi olur. Bu tel örgünün iyi olduğu açıktı, çünkü tepeye dikenli tel koymaya gerek görülmemişti. Tepeye tırmanıp kendimi tel örgünün ardındaki avluya attım. Yere düşünce yuvarlanarak ayağa kalktım ve içimde gergin bir çamaşır teline takılıp boğulma korkusuyla koşmaya başladım.

Hızlı hızlı soluk alıp veren bir ses duyunca aşağıya baktım ve yanımda kulakları savrularak koşan, golden retriever cinsi bir köpek gördüm. Köpek dili dışarıda, sanki beklenmedik bir oyun faslı başlamışçasına gaza gelmiş, bana bakarak gülümsüyor gibiydi.

Bir köpeğin gidip bir parmaklığa veya evin duvarına ya da bir ağaca toslayacağına hiç ihtimal vermediğim için, gözlerimi aşağıdaki rehberime dikip onun beden dilini titizlikle takip ederek, bütün hızımla sisin içinde koşmaya başladım. Eğer mizah duygusuna sahip bir köpekse, bir ağacın çok yakınından geçerek koşmaya devam ederken, beni yüzüm ağacın gövdesine gömülmüş olarak arkasında bırakabilir diye düşünmedim de değil, ama yine de ondan pek uzaklaşmadan, onunla birlikte sağa veya sola dönerek koşmaya devam ettim.

Bütün gerçek köpek severlerin bildiği gibi, köpekler güler. Körlemesine koşarken, köpeklerin zalim bir mizah duygusu olmadığını bilmenin cesaretiyle hareket ediyordum. İnsanların ahmaklığına ve budalalığına gülerler ama bunu teşvik etmezler.

Köpekle birlikte koşarken, Annamaria ile birlikte Hecate Kanyonu'nun yanında yürürken aramızda geçen konuşmanın

bir parçasını hatırlamama şaştım. Annamaria, söylediği pek çok şeyi anlamadığım halde neden ona inandığımı anlamama yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Neden bana bu kadar kolay inanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ama biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Evet, biliyorsun."

"Bana bir ipucu ver. Neden sana bu kadar kolay inanıyorum?"

"İnsan bir şeye neden inanır?"

Köpekle birlikte bulanık bir beyazlık içinde pervasızca koşuyordum, çünkü ilkesel olarak iyiliğe ve köpeklerin içgüdülerine güveniyordum. Annamaria'ya da güveniyordum, onun için de, sözleri bazen üstü örtülü ve kaçamak gelse de, söylediği her şeye inanıyordum.

Yine de cevap güven olamazdı. Eğer ona inanmamın nedeni güven olsaydı, ilkini takip eden bir soru daha olurdu: Eğer ona güvendiğim için inandıysam, aslında tam bir yabancı olmasına ve kasıtlı olarak gizemli davranmasına rağmen, ona güvenmemin sebebi neydi?

Golden retriever o kadar eğleniyordu ki, beni sahibinin evinin etrafında koşturup duruyor olabilir mi, diye merak etmeye başlamıştım. Beni tel örgünün içindeki bir bahçe kapısına getirince, ona güvenmekte haklı olduğum ortaya çıktı.

Onun avludan çıkmasına karşı koymaya çalıştım ama engellenemeyecek kadar atikti. Özgür kalınca, tüm hızıyla koşarak gecenin içinde kaybolmadı, bundan sonra nasıl bir eğlence isteyebileceğimi görmek için yanımda kaldı.

Güneyde, sisin içinde beni arayan ışıktan kılıçlar düello halindeydiler. Köpekle birlikte kuzeye doğru yürüdük.

Bölüm Yirmi Dört

Dünyaya, insanoğlunun ve doğanın emeklerini eritip yok eden evrensel bir eritici boşaltılmıştı.

Binalara benzer şekiller belli belirsiz çizgileriyle olduklarından çok daha büyük ve korkunç görünüyorlardı. Sıra sıra geometrik tel örgüler hiçbir şeyi ayırmıyor, sert geometrik hatları her iki uçta da sisin içinde eriyip kayboluyordu.

Parça parça ağaçlar, beyaz bir sele kapılmış odun parçaları gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Gri çimenler sanki dış çizgilerini koruyamayacak kadar gevşek kül tepecikleriymiş gibi yokuş aşağı dökülüyordu.

Gittiğim yönü birkaç kez değiştirerek köpekle birlikte bir süre koştum. Sonra sisin içinde hiçlikten hiçliğe doğru yürümeye başladık.

Bir noktada havanın hava olmanın ötesinde bir şey olduğunun farkına vardım. Sessizlik, sis ve soğuk sadece meteorolojik sistemlerin sonuçları değildi. Magic Beach'in o geceki durumunun, bir önsezi, gelecek şeylerin sembolik bir ifadesi olduğundan kuşkulanmaya başladım ve kısa süre sonra da bundan emin oldum.

Köpekle ben, her türlü kötü ve güzel kokudan arındırılmış bir dünyada, alevleri çoktan söndüğü halde için için yanan ateşlerden çıkan kalın, kokusuz dumanların yarattığı bir rüya manzarası içinde yol alıyorduk.

Rüzgârlar öldüğü ve bir daha asla soluk alamayacağı için, hava sessizlik içinde birikiyor ve sessizlik, özü soğumuş, hiçbir

nehri akmayan, denizleri artık dalgalanmayan, zaman olmadığı için saatin bulunmadığı, taştan bir dünyayı anlatıyordu.

Köpekle birlikte hiç kıpırdamadan durduğumuzda, beyaz hiçlik altımıza çökmüştü, artık biz içinden geçerken bozulmuyordu. Kaldırım benim ayaklarımla köpeğin patileri altında kaybolmaya başlamıştı.

İçim korkudan öylesine şişmişti ki köpeğin kuyruğu birden harekete geçip beyaz boşluğu yararak asfaltı ortaya çıkarınca, rahatlayarak soluğumu patlar gibi salıverdim.

Ancak bir dakika sonra, ölüm vadisine girdiğimi ve anında onun bile ötesinde bir yere geçtiğimi hissettim. Öylesine kusursuz bir boşluğa girmiştim ki içinde dünyaya ait bir tek atom hatta doğaya ya da insanoğluna dair herhangi bir şeyin anısı bile yoktu. Buranın mekân olmasını sağlayacak cisimden yoksun bir yer, daha doğrusu bir durumdu. Burada geçmiş için de gelecek için de, var olmuş veya var olabilecek bir dünya için de umut yoktu.

Bu bir önsezi değildi; önseziye dönüşen bir gecenin içinde yürüyordum. Siyah bütün renklerin bileşimi, beyaz ise mutlak bir renksizliktir. Sis gaipten, varoluşun hükümsüzlüğünü, bir boşluğun içindeki boşluğu, yok oluşu izleyen tarihin sonunu haber veriyordu.

Öyle çok ölüm geliyordu ki ölümün sonu olacaktı; öylesine büyük bir yıkım olacaktı ki sonunda hiçbir şeyden kurtulamayacaktı. Köpeğin kuyruğunun biraz olsun süpürüp attığı dehşet duygusu geri döndü ve bir daha da dağılıp gitmedi.

Bir süre hiçlikten hiçliğe doğru ilerlediğimin bilincindeydim, zihnim, ta dibinden haykırmaya çalıştığım derin bir kuyuydu. Ancak benden yardım istemek için gelen hayaletler gibi, hiç ses çıkaramıyordum.

Sadece sessizce dua ediyordum. Bu dehşet verici hiçlikten kurtulup şekli, rengi, kokusu ve sesiyle sığınabileceğim, içimdeki dehşeti bastırıp düşünebileceğim bir limana yönelebilmek için dua ediyordum.

Rüya gördüğünün farkında olan biri gibi, geometrik bir şeklin şekilsiz bulutlardan yarı yarıya kurtulduğunu biliyordum. Hiç görmesem de birtakım basamakları tırmanma çabası içinde olduğumun bilincindeydim.

Ağır kapıyı bulmuş ve sonuna kadar açmış olmalıyım, ama hâlâ yanımda olan golden retriever ile birlikte eşiği geçip gölgenin ve ışığın içine girdikten, hatta kötü bir şeyler olacağını söyleyen sisi dışarıda bıraktıktan sonra bile, Tanrı'nın inayeti ya da köpeğin yardımıyla yönlendirildiğim sığınağın nasıl bir yer olduğunu hemen fark edemedim.

Tüm duyuları ortadan kaldıran beyazlıktan sonra, ahşap cilasıyla balmumunun kokusu o kadar keskin geldi ki gözlerimi yaşarttı.

Alçak tavanlı, ahşap panellerle kaplı bir odadan geçip çok daha geniş ve daha aydınlık bir alana girene kadar bir kilisenin antresine girdiğimi ve ortasından mihraba doğru yürümekte olduğumu fark edememiştim.

Yanımdaki köpek susuzluktan ya da endişeden veya her iki nedenle hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Sıralar arasındaki yan geçitler yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı ama sunağın etrafındaki parmaklıklara kadar izlediğim ana geçit gölgede kalıyordu.

Düğüm düğüm olmuş sinirlerim gevşeyene kadar ön sırada oturmaya niyetlendiğim halde, yere çöktüm çünkü köpeğin karnının okşanmasına ihtiyacı vardı. Zihnimin o andaki karmakarışık haliyle ona gösterebileceğim her türlü şefkati ve sevgiyi hak etmişti; hatta daha da fazlasını.

İnsanlığın yarattığı dünya -bize verilmiş dünyadan farklıdır- beni hırpalayıp bunalttığında, temel savunmam ve tesellim bu dünyanın saçmalığı olur.

Bize bağışlanan dünya mucize, şiir ve amaçla ışıldar. Oysa insanın ortaya koyduğu dünya ego ve hasedin sapkın âlemidir. Burada alaycı, güç delisi insanlar kendilerini sahte idol haline

getirirken, uysal ve yumuşak başlı olanlardan kalan hiçbir şey yoktur, çünkü onlar kalıcı şan şöhret için değilse de ara sıra gösteriş yapma karşılığında; ekmek için değilse de ekmek vadi karşılığında, memnuniyetle idollerine teslim olmuşlardır.

Kendini gerçeğe karşı kör edebilen; trajediden başka bir yere çıkmayan yollara böylesine hevesle dalabilen bir tür, bazen umursamazlığı nedeniyle Buster Keaton, Laurel - Hardy ve onlara benzer büyük komedyenler kadar eğlencelidir. O komedyenler, ayağını bir kovaya sıkıştırmanın komik olduğunu; kafanı kovaya sıkıştırmanın daha da komik olduğunu; başaramayacaklarını bile bile koca bir piyanoyu çok dik ve dar bir merdivenden çıkarmaya çalışmanın, insanoğlunun çok gülünç deneyimlerinden damıtılmış olduğunu bilirler.

Ben insanlığa insanlıkla birlikte gülüyorum, çünkü ben de herhangi bir insan kadar hatta çoğundan daha da budalayım. Hem yaşayanlar hem de dünyada oyalanan ölüler için şövalyelik kisvesine bürünmüş olsam da kendi payıma düşenden daha fazla kovaya sıkışmışlığım vardır.

O anda o köpekle birlikte kilisedeyken, bungalovun banyosundaki cesetleri hatırlayarak her şeyin yok olacağına dair kehanet için kaygılanırken gülümsemeyi beceremedim.

Birkaç dakika sonra köpek hâlâ hızlı hızlı soluk alıp verirken, ona yere oturmasını söyleyerek su aramaya gittim.

Girişe bir göz atınca kutsal su için vaftiz kurnası olmadığını gördüm.

Sunağın arkasında ancak başınızı sola eğip gözlerinizi kısarak *Susam Sokağı*'ndaki büyük kuşu düşündüğünüz takdirde, yükselmekte olan, kanatlı bir ruha benzetilebilecek, büyük ve soyut bir heykel asılıydı.

Sunağın önündeki parmaklığı açıp kutsal alana girdim.

Sağda basit, mermerden bir vaftiz kurnası vardı. Kupkuruydu.

Biraz düşününce, seremonilerde kullanılan suyu susuz bir köpeğe vermek üzere gasp etmenin saygısızlıktan da öte, kutsala saygısızlık olabileceğini fark ettim.

Kutsal alanın arkasına, kiliseye ait eşyalarının ve cüppelerin saklandığı, rahibin ayinden önce hazırlandığı odaya açıldığını tahmin ettiğim bir kapıya doğru yürüdüm. Pico Mundo'da, Stormy Lyewellyn'in amcasının rahip olduğu St. Bartholomew's Kilisesi'nde, bu arka odada lavabolu küçük bir tuvalet vardı.

Kapıyı açtığımda, bir dolabın içini düzenlemekte olan ellilerinde bir adam görünce şaşırdım. Tıknazdı ama şişman değildi; saçları iyi kesilmişti ama züppe görünmüyordu; hızlı tepki veriyordu ama dengesi iyi değildi. Beni görünce irkilerek geriye sıçramış, kendi ayağına basmış ve popo üstü düşmüştü.

Onu ürküttüğüm için özür diledim. O da söylediği kötü sözler için özür diledi ama herhalde içinden küfretmişti, çünkü ağzından garip bir sesten başka bir şey çıkmamıştı.

Ben ayağa kalkmasına yardım ederken ve o beni iki kez yere düşürecek gibi çekerken, köpeğim için su aradığımı söyledim, o da bana kendini Rahip Charles Moran olarak tanıttı. Gözleri neşeliydi, düşmesinin kesinlikle şeytanınki kadar kötü olmadığını söyleyerek beni rahatlatmaya çalışırken, kendisinin de eğlendiğini gördüm ve ondan hoşlandım.

Bir mini-buzdolabından bir şişe su, dolaptan da yayvan bir tabak çıkardı. Birlikte kutsal alanın önündeki parmaklığın karşısında, bıraktığım yerde uzanmış yatan golden retriever'ın yanına gittik.

Rahip Moran, köpeği kiliseye sokmamın yanlış olduğunu söylemedi, sadece adını sordu. Adını bilmiyordum, onunla nasıl bir araya geldiğimizi açıklamak istemediğim için, adının Raphael olduğunu söyledim.

Bir an, neden Fido'yu değil de Raphael'i seçtiğimi anlamadımsa da, daha sonra neden esinlendiğimi fark ettim.

Bana adımı sorduğu zaman da Todd olduğunu söyledim.

Bu tam da yalan sayılmazdı. Annemle babam ısrarla, bana Todd adını vermek istediklerini ama doğum belgemde bir hata yapıldığını söyleyip dururlar; bu durum neden oldum olası beni Odd diye çağırdıklarını açıklamasa da...

Ayrıca adımın Odd olduğunu söyleyince, bir sürü yorucu yanlış anlama ve açıklamayla uğraşmam gerekiyor. Öğlenin geç saatlerinden beri yaşadığım maceralardan sonra, papaza gerçek adımın ayrıntılarını anlatacak sabrım kalmamıştı.

Köpek suyu içerken yanına çömeldik ve Rahip Moran kasabada yeni olup olmadığımı sordu.

Bir aydır orada olduğumu dile getirince, katılacak bir kilise arayıp aramadığımı öğrenmek istedi. Ona, hayatım yanlış bir yöne saptığı için, bu gece dua etmek üzere uğradığımı söyledim.

Papaz ihtiyatlı davrandı, rahat bir konuşma ortamında benden hikayemi dinlemesini sağlayacak papazlık becerilerine güvenerek sıkıntılarımın sebebini söylemem için bana baskı yapmadı.

Magic Beach'e yalnız gelmiştim -Boo ve Frank Sinatra'yı saymazsak- ama bir ailem ya da yakın arkadaşlarım olmayınca eksiktim. Yalnızken bir işe yaramam. Duygusal bağlara, dile getirilmese de yeminlere, kahkahaları paylaşmaya ve bana, benim onlara güvendiğim kadar güvenen insanlara ihtiyaç duyarım.

Hutch, sıradan bir arkadaştan fazlası olamayacak kadar kendi içinde yaşayan biriydi. Muhteşem Blossom Rosedale'i en büyük gerçekleri kendisiyle paylaşacak kadar uzun süredir tanımıyordum.

Yerde köpekten tedirgin olmadan oturan papaz rahat tavırlı ve açık yürekliydi. Onunla birkaç dakika konuşunca kendimi daha az yalnız hissetmiştim.

Ona kendime dair daha fazla bir şey söylemedim, ama her nasılsa söz geldi Armagedon konusuna dayandı. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Bugünlerde pek çok kişiyle konuşurken söz gelip kıyamet gününe dayanıveriyordu üstelik eskiye kıyasla çok daha fazla.

En sonunda Rahip Moran, Raphael'in susuz olduğu kadar aç olup olmadığını sordu; ben de aç olabileceğini ama papazın bunun için zahmete girmesine gerek olmadığını belirttim. Rahip, hiç zahmete girmeyeceğini, kendisinin de bir köpeği olduğunu söyleyerek papaz evinin kilerinden köpek bisküvisi almaya gitti.

Charles Moran'la ahbaplık etmek, her yerin yıkılacağına dair kehanetinin keskinleştirdiği gerginliğimi azaltmıştı.

Köpek daha fazla ilgi istiyordu, ben de ilgi göstermekten hoşnuttum, çünkü insan-köpek ilişkisinde her iki taraf da terapisttir.

Ancak birkaç dakika sonra, Raphael silkinip ayağa kalktı. Kulakları bir retrieverin kulakları gibi dikilmişti. Kutsal alanın ardındaki kapıya bakarak tetikte bekliyordu.

Rahip Moran'ın bisküvilerle geri döndüğünü ve köpeğin uzaktan da olsa kokuyu aldığını düşündüm.

Raphael dikkatini kapıdan kilisenin arka kısmına, içeri girdiğimiz ana kapıya çevirince, ben de yerden kalktım.

Herkes Komşu, Her Komşu Arkadaş.

Belki de bu toplumsal parola, yeni gelenleri kapsamıyordu. Kasabanın sınırında konukları buyur eden işaretin üzerindeki ince yazıyı okumamıştım. Belki de ilk yılınızda meşru hedef oluyorsunuzdur.

Hayat bana papazlara güvenmemeyi öğretmemişti, ama hiç kimseye köpeklere güvendiğim kadar güvenmemeyi de öğretmişti.

Sağdan üçüncü sıraya gittim. İkinci sırada oturacak yerlerin sırt kısmında, üçüncü sırada oturanların ilahi metinlerini koymaları için, sıra boyunca uzanan ahşap bir cep vardı.

Sol arka cebimden Sam Whittle'ın cüzdanını çıkardım. O küvetinde ölü olarak yatarken, o cüzdanı üstümde taşımak suç deliline bulaşmak olurdu. Ceplere yan yana ilahiler konmuştu ama aralarında boşluklar vardı. Cüzdanı o boşluklardan birine bıraktım.

Kendime dair, adımın Todd olduğundan fazlasını söylemek bir şey kazandırmazdı bana. Sağ arka cebimden de kendi cüzdanımı da alıp Whittle'ınkiyle aynı yere gizledim.

Köpeğin yanında dururken, bir giriş kapısına bir arka kapıya bakıyordum.

İlk iki polis memuru ana kapıdan geldiler, antreyi geçip kilisenin ana bölümüne girdiler. Tabancalarını çekmemişlerdi, ama orta geçitte yürürken elleri silahlarının kabzasındaydı.

Ardiyeye açılan kapıdan sunak platformuna da bir polis girmişti. Kırklarının sonunda, kilisenin içindeki iki polisten on yaş kadar büyüktü. Vakitsiz ağarmış saçları başının iki yanında kısa, tepesinde fırça gibi kesilmişti.

Üniformasına bağlı olmayan, otoriter bir havası vardı. Onunla üzerinde iç çamaşırları varken karşılaşmış olsanız bile, ona yine 'efendim' derdiniz ve sizden ne yapmanızı isterse yapardınız; ya da itaatsizliğinizin karşılığı olarak yüksek bir bedel ödemeye hazır olurdunuz.

Rahip Charles Moran da fırça saçlıyı takip ediyordu. Bakışlarımla karşılaştığında gözlerini kaçırmadı, ama bakışları biraz evvelki gibi neşeli değildi.

Ona neden, dedim; cevap vermeyince tekrar sordum, ama her ikimiz de sağ olduğumuz ve bu dünyada oyalanan ölülere dayatılan sessizlik yasalarına bağlı olmadığımız halde, papaz beni duymuyormuş gibiydi ve benimle konuşmuyordu.

Bölüm Yirmi Beş

Daha önce Pico Mundo'da da ekip arabasına binmiştim; ilk kez binmiyordum ama yine de havalıydı.

Yeni Grek tarzı bir bina olan polis merkezi -içinde küçük bir nezarethane vardı- mahkeme binasına bitişik parkın üzerinde, kasabanın en güzel yerlerinden birindeydi ve o sırada sisin içinde bir ortaçağ kalesi gibi görünüyordu.

Nöbetçi polisin masası, kayıt merkezi ve gereken her şey binanın ön kısmındaki ana kattaydı. İki genç polis, binanın arkasındaki geçitte park ederek beni bir arka kapıdan içeriye soktular.

Daha önce kilisede, silahım olup olmadığını anlamak için üzerimi aramışlardı. Burada kol saatimi ve gümüş çanlı kolyemi almalarını ve bana, bunlardan başka bir şeye el koymadıklarını belirten bir belge imzalatmalarını bekledim.

Parmak izlerimi alıp fotoğrafımı çekmelerini de bekledim. Ve eğer bir mahkeme *reality-showunda* değilsek benim anlayışıma göre, bana bir avukatı aramam için izin verebilirlerdi.

Bunları yapmak yerine, beni zemini iç kapayıcı, mavi benekli linolyumla kaplanmış, duvarları tüberkülozluların balgamına benzer bir renge boyanmış bir koridordan geçirip iki kat aşağıya indirdiler. Beton zemini ilginç lekelerle kaplı bir koridordan ve bir kapıdan daha geçirdikten sonra, kasvetli, penceresiz, astımlıları öldürebilecek kadar keskin olmasına rağmen altından hâlâ hafif kusmuk kokusu hissedilen, çam kokulu bir dezenfektanla temizlenmiş bir odaya götürdüler.

Odanın boyutları dört metreye beş metre kadardı. Beton zemini ve duvarları ile betondan alçak bir tavanı olan bu odaya, en yetenekli dekoratör bile pek bir şey yapamazdı.

Odanın ortasında metal, kare şeklinde bir masayla iki iskemle vardı.

Bir köşeye üçüncü bir iskemle konmuştu. Eğer istedikleri gibi davranmazsam belki de beni oraya oturtacaklardı.

Polislerden biri benim için bir iskemle çekti ki bu bir mahkumun doğal, insani vakarına saygılı olduklarına dair umut veren bir işaretti.

Ama sonra öteki adam sağ bileğimi masanın ayağına raptedilmiş bir halkaya geçirerek kilitledi. Sert davranmamıştı ama beni hor gören bir hali vardı.

Bir suç işleyip işlemediğimden kuşkulandıklarına dair bilgi vermeden; eğer istersem bir sandviç ısmarlayabileceklerini açıklamadan, dışarı çıkıp kapıyı kapatarak beni yalnız bıraktılar.

İçeri girerken, kapının bir paranoyak tarafından tasarlanmış olabilecek kadar kalın olduğunu fark etmemiştim; binlerce kiloluk çeliğin çıkaracağı madeni bir sesle kapanmıştı.

Beni orada, ağrı eşiğimi ve ölümlü olduğumu düşünmek dışında hiçbir şey yapmayacağım bir durumda bırakıp gitmişlerdi, muhtemelen amaçladıkları da buydu.

Kelepçelendiğim masa ağır görünüyordu ama hareket edebiliyordu. Masayı penceresiz hapishanemde sürükleyebileceğimden emindim ama odada görülecek ya da yapılacak hiçbir şey olmadığı için, oturmaya devam ettim.

Masanın altına baktığım zaman, yirmi santim çapında bir kanalla delikli bir ızgara olduğunu gördüm. Magic Beach'in ta-

rihinde sel basması olmadığına göre, bu delik, talihsiz kazalardan sonra odanın hortumla yıkanmasını sağlamak üzere tasarlanmıştı sanırım.

Eğer dikkat etmezsem beyinciğimin bir kısmının eriyip akmasına ve saçlarımın alev almasına yol açabilecek aşırı ısınmış hayal gücümü kendine getiren durumlardan biriydi bu. Kendime, Küba, Venezüella hatta Mordor'da değil Amerika'da olduğumu söyledim.

Saatime baktım akşam 08:56'ydı. Dünyayı ya da onun büyük bir bölümünü kurtarmak için hâlâ üç saatten birkaç dakika daha fazla vaktim vardı. Sorun yoktu.

Kendimi sıkıca denetlediğim için 08:57'de ya da 08:58'de bir şey olmayınca umursamadıysam da 08:59'da kapı en sonunda açıldığında adalet talep ederek haykırmama birkaç saniye kalmıştı.

İçeriye bir adam girdi ama bana yetti. Kilisede ona fırça saçlı demiştim ama o zamandan bu yana Hoss Shackett, adında bir polis şefi olduğunu öğrenmiştim.

Hoss uzun bir adın kısaltılmışı olmalıydı ama ne olabileceğini bilmiyordum. Arabada genç polise iki kez sormuştum ama ikisinde de cevap vermeyi reddetmişti; üçüncü kez sorduğumda bana kendimle bir üreme işlemi gerçekleştirmemi tavsiye etmişlerdi.

Şef, patlamaya dayanıklı kapıyı kapattıktan sonra -Norman'ın Nebraska'daki Soğuk Savaş füzesinin içinde bunlardan pek çok olmalı- masanın yanına geldi ve tepeden bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece süzdü beni.

Gülümseyerek başımı öne doğru salladım. O hiçbir şey yapmadı.

Bir süre ellerimi seyrederek ve içi demirli lastikle ezildikten sonra neye benzeyeceğini merak ederek kendimi oyaladım, sonra Şef öteki iskemleyi çekip karşıma oturdu.

Sorularını savuşturmak için başımı kaldırıp baktığımda, hâlâ konuşmamıştı. Beni süzmeye devam ediyordu.

Gerçi gözlemimi yüzüne söylemezdim hatta onun yetki bölgesine yüz mil uzaklıkta bile bunu dile getirmezdim, ama bir yılanın gözlerinden daha soğuk bakışlı, çok çirkin, yeşil gözleri vardı.

Ben etiket meraklısı değilimdir, ama kendimi konuşmayı başlatacak pozisyonda hissetmiyordum.

Bir süre sonra, zehirli bakışlarını seyretmeye dayanamadım. Ya ondan başka bir yere bakacaktım ki o bunu bir zafiyet işareti kabul edecekti, ya da onu konuşmaya zorlayacak bir şey söyleyecektim.

Kendimi şaşırtan, gerginlikten uzak bir alçakgönüllülükle, "Sanırım beni bir başkasına benzettiniz," dedim.

Ne bir şey söyledi ne de göz temasını kesti.

"Ben hiçbir zaman kanunla sorun yaşamadım," dedim.

Hâlâ bana takılmış duruyordu ve o kadar hareketsizdi ki soluk aldığından -ya da soluk almaya ihtiyaç duyduğundan- emin olamadım.

Eğer bir Bayan Hoss varsa, ya psikolojik açıdan bir enkazdı ya da sıkı bir kadındı.

"Eee..." dedim ve buna ekleyecek hiçbir şey düşünemedim.

Sonunda adamın kirpikleri kımıldadı, göz kırptı. Yavaş bir göz kırpmaydı; tıpkı çöl güneşinden gözleri kamaşmış bir iguananınki gibi.

Sağ elini uzattı ve "Elimi tut," dedi.

Bunun nedenini biliyordum ve bir parçası olmak istemiyordum.

Avucu yukarıya bakan eli masanın üzerinde havada kaldı. Profesyonel basketbol oynayabilecek büyüklükte elleri vardı, ama muhtemelen o ellerle yaptığı, spora en yakın şey şüphelilerin kafalarını birbirine vurmaktı.

Yıllardır polisiye kitaplarda yazarların, ‘hava şiddet yüklüydü’ ve ‘şiddet tepede siyah fırtına bulutları gibi asılı bekliyordu’ gibi cümlelerini okumuşumdur. Her zaman da bunun acemi yazarlık denemeleri olduğunu düşünmüşümdür, ama belki de adamlar Nobel ya da Pulitzer almalıymış.

Hoss Shackett, “Elimi tut,” diye tekrarladı.

“Ben biriyle çıkıyorum zaten,” dedim.

“Eğer kamışın kırılırsa biriyle çıkmanın anlamı olur mu?”

“Zaten platonik bir ilişki.”

Ellerimi masanın üzerinde kavuşturmuştum. Engerek yılanı hızıyla saldırıp sol elimi, keşke eklem kemiklerimi ameliyatla aldırsaydım, dedirtecek kadar sıktı.

Çirkin beton hücre kaybolmuştu ve ben bir kez daha Armageddon Beach’te, kıpkırmızı bir ışık fırtınası içinde duruyordum.

Şef Hoss Shackett ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü öyle kolay kolay gösterecek bir adam değildi. Ama elimi bırakarak beni gerçeğe geri döndürüp iskemlesine yaslandığında, göz bebeklerinin hafifçe genişlemesinden, benim kâbuslarımı paylaştığını söyleyebilirdim.

“Pekâlâ,” dedim, “mesele nedir?”

Cevap vermedi.

"Çünkü bu daha önce bir kez daha oldu ve beni deli ediyor."

Stalin'in kıskanacağı, sert ve güçlü bir yüzü vardı. Çene kasları bağlantı noktalarında öylesine düğümlenmişti ki dişleriyle ceviz kırabilirmiş gibi görünüyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey -bir rüyayı paylaşmak yani- gelmedi başıma," diye temin ettim. "Her parçası benim için de sizin için olduğu kadar acayip."

"Bir rüyayı paylaşmak..."

"Ben o rüyayı gördüm ve şimdi insanlar bana dokundukları anda o rüyaya geri dönüyorum. Nedir bu? Alacakaranlık Kuşağı mı?"

Öne doğru eğildi; hafif bir hareketti, ama sırtı size dönük olan *T-rex*'in[1] şöyle başını çevirip baktığı sırada Jurassic çayırında olmaya benziyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Böyle giderse, güzel güzel soru sormaya devam etmeyeceğim."

"Efendim, bana ne kadar iyi davrandığınızın farkındayım. Gerçekten, teşekkür ederim. Ama çok ciddiyim, hafızamı kaybettim."

"Hafızanı mı kaybettin?"

"Evet."

"Bu çok acıklı."

"Gerçekten öyle. Geçmişimi bilmiyorum, adımı da, nereden geldiğimi de, nereye gittiğimi de... Hepsi çok acıklı."

[1] *Tyrannosaurus Rex: En büyük etobur dinozor. (Jurassic Park filmine gönderme yapılıyor. (çev.)*

"Rahip Moran'a adının Todd olduğunu söylemişsin."

"Efendim, yemin ederim ona söylediğim öylesine bir addı. Larry, Vernon ya da Rupert veya Ringo da diyebilirdim. Hepsi olabilirim, ama kim olduğumu bilmiyorum."

Tekrar gözünü bana dikti. Daha önce de görüldüğü gibi etkili bir yöntemdi. Saniyeler ilerledikçe, eğer kendime dair her şeyi dökülmezsem ordövr olarak burnumu ısıracağından emin olmaya başlamıştım.

Gerçi gözlerimi kaçırırsam zafiyet anlamı çıkaracaktı ama gözleri ruhumu emip dışarı çıkarmadan evvel bu bakışı kırmak zorundaydım. Bütün parmaklarımın yerinde olduğundan emin olmak için sol elimi inceledim.

Şef, *Darth Vader*[1] ciddiyetiyle, "Üzerinde hiçbir kimlik yok," dedi.

"Evet, efendim. Doğru. Eğer bir kimliğim olsaydı kim olduğumu bilirdim."

"Kasabamda kimlik kartı taşımayan insanların dolaşması hoşuma gitmez."

"Haklısınız efendim, bir kanun adamı olarak bundan hoşlanmazsınız elbette. Gerçi anayasada insanların kimlik taşımaları gerektiğini belirten bir şey yok, ama sizin yerinizde olsam ben de hoşlanmazdım."

"Sen anayasa âlimisin, öyle mi?"

"Hayır. Yani, sanırım olabilirdim de... Hafızamı geri kazanmadıkça bilemeyeceğim. Bana birinin saldırmış olabileceğini düşünüyorum."

Büyük bir dikkatle Whittle'in gecenin erken saatlerinde el feneriyle vurarak başımda oluşturduğu yumruğa dokundum.

Şef yumruyu ovuşturmamı seyretti ama hiçbir şey söylemedi.

"Bana vurup hafızamı kaybettiren her kimse cüzdanımı da almış olmalı."

[1] *Star Wars' un kötü kahramanı (çev.)*

"Sana ne zaman saldırdılar? Bu gece kumsalda mı?"

"Bu gece mi? Kumsalda mı?" Kaşlarımı çattım. "Hayır efendim. Bugün çok daha erken saatte olduğunu düşünüyorum."

"Benim kasabamda kimseye güpegündüz saldırılmaz."

Omuz silktim.

Omuz silkmemden hiç hoşlanmamıştı ama bu hareketi geri alamazdım.

"Sen, bu öğleden sonra rıhtımdan atlamadan evvel saldırıya uğradığını mı söylüyorsun?"

"Evet, efendim. Aslında hatırladığım ilk şey, kim olduğumu, nerede olduğumu ve öğle yemeğini yiyip yemediğimi merak ederek kaldırımdan rıhtıma doğru yürümem."

"Neden rıhtımdan aşağıya atladın?"

"Kafama vurarak bilinçsiz hale getirildiğim için, hareketlerim tamamen mantıklı değil, efendim. "

"Neden Utgard'a dokuz metrelik tsunaminin geldiğini söyledin?"

"Utgard'a mı?"

"Utgard Rolf."

"Bu bir kişi mi, efendim?"

"Onu hatırlayacaksın. Çenesinde sakal olan yürüyen bir dağ."

"Ah, evet. İyi birine benziyordu. Hawai gömlekleri konusunda kusursuz bir zevki var. Ama ona tsunamiden söz ettiğimi hatırlamıyorum. Darbe yediğim için, aklım başımda değildi herhalde."

"Utgard elini omzuna koymuş ve aynen benim eline dokunduğum zaman gördüğüm şeyi görmüş. Bana tarif etti."

"Evet efendim. Bir siz, bir de o. Şimdi iki etti. Kafama darbe yiyip bilincimi kaybettiğim sırada gördüğüm rüyaydı; kendimi kaldırımda rıhtıma doğru yürürken bulmadan önce..."

“Bana rüyanı anlat.”

“Söyleyecek pek fazla bir şey yok, efendim. Siz de gördünüz.

Gökyüzü kıpkırmızıydı, denizin üstünü ışık sarmış, kumlar çok parlak, ve korkunçtu.”

Sanki ışıkları söndürüp fare peşindeki bir yılan kadar beni avlamaya niyetliymiş gibi, gözbebekleri büyüdü.

“Çok korkunçtu,” diye tekrarladım.

“Sence ne anlama geliyor?”

“Ne anlama mı geliyor? Rüya mı efendim? Hiçbir zaman bir anlamı olan rüyalar görmem ben. Bu Çingeneleri anlatan eski filmlere benziyordu.”

Sonunda bakışlarını başka yere çevirdi. Köşedeki üçüncü iskemleye o kadar uzun baktı ki ben de başımı çevirip oraya baktım.

Köşedeki iskemlede Bay Sinatra oturuyordu. Ne kadar zamandır odada olduğunu bilmiyordum. Bana, “iyi görünüyorsun çocuk,” der gibi bir işaret yaptı.

Hoss Shackett, Yönetim Kurulu Başkanı’nı görmüyordu. Boşluğa bakarak benim anlattıklarımı gözünde canlandırmaya çalışıyor olabilirdi.

Şef, bakışlarını kıvırdığı parmaklarına çevirdi. Bakımlı tırnaklarını, altlarında son sorgudan kalan kurumuş kan var mı, diye inceliyordu sanki.

Bir süre sonra da gözlerini ağır kapıya dikti; kapının bu odanın benden önceki ziyaretçilerinin çığlıklarını nasıl boğduğunu düşünüyormuş gibi geldi bana.

Başını acımasız bir şekilde alçak olan tavana çevirerek gülümsedi. Dikkatini gökyüzüne çevirse uçan kuşları öldürüp düşürecek türden bir gülümsemesi vardı.

Çelik masanın üstüne baktı. Kendi bulanık görüntüsüne bakabilmek için, yıllarca kullanılmış ve pek çok terli elin temasıyla perdahlanmış olan yüzeye doğru eğildi.

Masaya yansıyan yüzü bulanıktı daha doğrusu seçilebilen bir görüntüsü yoktu. Bir takım lekeler, karanlık helezonlar vardı sadece, hepsi de yamru yumru ve bozuk şekillerdi.

Ancak o kendi görünüşünden hoşnut kalmış gibiydi, çünkü bir kez daha gülümsedi.

Şef Hoss beni öylesine delirtiyordu ki bana tekrar bakmasını istedim.

İsteğim yerine geldi. Gözlerimiz karşılaştı.

“Ne dersin çocuk, sen ve ben arkadaş olalım mı?” dedi.

“Bu çok iyi olurdu, efendim.”

Bölüm Yirmi Altı

Şef Hoss Shackett o oyuncaklarla dolu, Transformers adlı filmdeki, bize yabancı zeki makinelere layık bir değişim geçirdi; sanki sıradan bir Dodge arabadan, kütlesi arabanın kütlesinden yüz kat büyük bir dev robot çıkmıştı ortaya.

Bunu söylerken, şefin aniden bana dirseğimi dayayacak kadar bile yer bırakmadan bütün hücreyi kapladığını kastetmiyorum. Eğer Mr. Hyde Sovyet çalışma kampında gardiyanlık yapan biri olsaydı; Dr. Jekyll da Lulamay'in, Bobbijune'un reçel tarifini kopyalayıp ilçe fuarındaki yarışmada kendi tarifiymiş gibi sunmasının yirmi yıldır işlenmiş en büyük suç olduğu bir kasabanın cana yakın şerifi olsaydı Şef, metamorfoz geçirerek Mr. Hyde'dan masum Dr. Jekyll'a dönüşmüştü, demek istiyorum.

Senin-ciğerini-bir-lokmada-yer-yutarım tebessümü eriyip kaybolmuş; tatlı, küçük çocukların neşe içinde köpek yavrularıyla oynadıkları bir TV reklamındaki büyükbabanın gülümsemesi almıştı yerini.

Yüzündeki düğüm düğüm kaslar gevşemişti. Vücudunun gerginliği geçmişti. Cildi, gri bir taştan güle dönüşen bukalemun gibi hafifçe pembeleşmeye başlamıştı.

Gözlerinin zehirli yeşil rengi bile şaşırtıcı bir şekilde değişmişti; mutlu ve neşe dolu, gülümseyen İrlandalı gözleriydi bunlar. Gözleri bile gülümsüyordu artık; bütün yüzü, yüzünün her bir çizgisi, bütün girinti ve çıkıntıları şaşırtıcı bir iyi niyet gösterisi içindeydi.

Daha önceki Hoss Shackett, seçilerek gelinen bir pozisyon olduğu için, asla Magic Beach'in polis şefi olamazdı. O anda karşımda politikacı Hoss Shackett duruyor gibiydi.

Fakat ne yazık ki seçim yılı değildi, çünkü o anda gidip onun seçim kampanyasında çalışmak, levhalar asmak, çevreyi dolaşıp onun için oy istemek, dört katlı bir binanın yan duvarına onun portresinin yapılmasına yardım etmek isterdim.

Bay Sinatra, Şef'e daha yakından bakmak için masaya geldi. Şaşkınlık içinde bana bakarak başını iki yana salladı ve köşeye geri döndü.

İskemlesinde kaykılmış oturan ve neredeyse kayıp yere düşme tehlikesi altında olan Şef Shackett, "Ne istiyorsun, çocuk?" dedi.

"İstemek mi, efendim?"

"Hayattan. Hayattan ne istiyorsun?"

"Valla efendim, şu anda kim olduğumu bilmediğim için, bu soruya doğru bir cevap verebileceğimden emin değilim."

"Hafızanı kaybetmediğini farz edelim."

"Ama kaybettim efendim. Aynaya bakıyorum ve yüzümü tanımıyorum."

"Senin yüzün," diye teminat verdi.

"Aynaya bakıyorum ve aktör Matt Damon'ı görüyorum."

"Hiç de Matt Damon'a benzemiyorsun."

"Öyleyse neden aynada onu görüyorum?"

"Bir tahmin yapayım."

"Minnettar olurum, efendim."

"Onun hafızasını kaybettiği filmleri görmüşsündür."

"Matt Damon filmlerde hafızasını mı kaybetti?"

"Tabii, hatırlamıyor musun?"

"Gitmiş," dedim. "Hepsi gitmiş."

"The Bourne Identity. Biri buydu."

Biraz düşündüm, sonra, "Yok, hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim.

"Çocuk sen sahiden komiksin."

"Komik olabileceğimi düşünmek hoşuma giderdi. Ama büyük ihtimalle kim olduğumu öğrendiğimde, espri yoksunu olduğumu keşfedeceğim."

"Sana, hafızanı kaybettiğin konusunda anlaşabileceğimizi söylüyorum."

"Keşke öyle olmasaydı efendim, ama görüyorsunuz işte."

"Tartışmamızı kolaylaştırmak için hafızanı kaybettiğini kabul ediyorum ve sana çelme takmayacağım. İyi mi?"

"Tabii ki iyi, efendim, ama zaten durum bu."

"Pekâlâ, şimdi hafızanı kaybetmediğini farz edelim. Öyle olmadığını biliyorum, tamam, ama şimdi sorduğum soruları, 'hepsi gitti'den daha fazla bir şeyler söyleyerek cevaplayabileceğini farz edelim."

"Hayal gücümü kullanmamı istiyorsunuz."

"Aynen."

"Hayal gücü iyi çalışan biri olabileceğimi düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Bu sadece bir sezgi, ama deneyeceğim."

Bu yeni Şef Hoss Shackett öylesine parlak alçakgönüllülük ışınları saçıyordu ki onunla çok uzun birlikte olunsa *melanoma'ya*[1] yakalanma riski vardı.

"O zaman... hayattan ne istiyorsun, evlat."

"Ee... lastik satışıyla geçen bir hayat hoş olabilirdi bence."

"Lastik satışı mı?"

"İnsanların eski lastiklerinin yerine yenisini takmak, hayat sigortalarını artırmışken, tekerleklerin yeniden dönmesini sağlamak. Bu tatmin edici olurdu."

[1] Güneşe aşırı maruz kalmanın yol açabileceği bir cilt kanseri, (çev.)

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ama şimdi sadece hayal kurduğumuza göre, neden daha büyük bir şey hayal etmiyorsun?”

“Büyük. Tamam.”

“Eğer hayatta büyük bir hayalin olsaydı, o ne olurdu?”

“Belki... kendi dondurmacı dükkânımı açmak olurdu.” “Hayal edebildiğin en büyük şey bu mu, evlat?”

“Yanımda sevgilimle, hayatımız boyunca dondurmacıyı çalıştırabilirdik. Bu harika olurdu.”

Ben ciddiydim. Bu gerçekten harika olurdu; ben, Stormy ve dondurmacı dükkânı. Böyle bir hayata bayılırdım.

Beni tatlı tatlı dinledi. Sonra, “Evet, anlıyorum,” dedi. “Yoldaki ufaklığı düşününce, güvenebileceğin, kendine ait bir işinin olması iyidir.”

“Ufaklık mı?” diye sordum.

“Bebek. Kız arkadaşın hamile.”

Bu kez şaşkınlık içinde bakakalmam sahiciydi. “Kız arkadaşım mı?” dedim. “Siz benim kız arkadaşımı tanıyor musunuz? O zaman benim kim olduğumu da biliyor olmalısınız. Yani siz... baba olacağımı mı söylüyorsunuz?”

“Bu öğleden sonra onunla konuşuyormuşsun. Utgard sizi görmüş. Sen rıhtımdan aşağıya atlamadan önce.”

Hayal kırıklığına uğramış olarak başımı iki yana salladım. “Çok çılgıncaymış... yani rıhtımdan atlamak, tsunamiden söz etmek filan. Ama kız... efendim, ben onu tanımıyorum.”

“Belki de onu tanıdığını hatırlamıyorsun.”

“Hayır efendim. Kafama vurulduktan ve hafızamı kaybettikten sonra onu görmüştüm ve belki de rıhtıma sık sık gidiyorumdur, o da beni tanıyordur diye düşünmüştüm.”

“Ama o seni tanımadı.”

“Hiç bilgisi yoktu.”

“Onun adı Annamaria.”

"Güzel bir isim."

"Kimse soyadını bilmiyor; garajlarının üstünde kira vermeden oturmasına izin veren insanlar bile."

"Kira vermeden mi? Ne iyi insanlarmış."

En sevimli hali ve yüzünde hâlâ en sıcak gülümsemesiyle, "İyilik meraklısı gerzekler işte," dedi.

Halden anlar bir ifadeyle, "Zavallı kız," dedim. "Kendisinin de hafızasını kaybettiğini söylemedi bana. Böyle bir rastlantı ne kadar zamanda bir olur ki?"

"Ben bu konuda bahse girmezdim. Aynı gün içinde, sen burada ne adını ne de soyadını hatırlıyorsun, onun da soyadı yok."

"Magic Beach büyük bir şehir değil, efendim. Siz kim olduğumuzu öğrenmek için bize yardım edersiniz. Bundan eminim."

"Her ikinizin de bu çevreden olduğunuza inanmıyorum."

"Ya, umarım haklı çıkmazsınız. Eğer buralı değilsem, nereli olduğumu nasıl bulacağım. Nereli olduğumu bulamazsam da benim kim olduğumu bilen birini nasıl bulacağım?"

Şef sevimli politikacı halindeyken neşesi ve candanlığı Rocky Mountain kadar sarsılmazdı. Gerçi ona kadar sayıyormuş gibi, gözlerini kapamıştı ama gülümsemeye devam ediyordu.

Durumu nasıl götürdüğümü anlamak için Bay Sinatra'ya baktım.

İki başparmağını da havaya kaldırmıştı.

Hoss Shackett sıcak bakışlı İrlandalı gözlerini açtı. Beni ömür boyu karşılaşmak istediği *leprikon*muşum[1] gibi keyifle süzdü ve "Ben en büyük hayal sorusuna geri dönmek istiyorum," dedi.

[1] *Leprechaun: İrlanda folklorundan, ayakkabı tamiriyle uğraşan, yaşlı bir adam görünümündeki cin. (çev.)*

Kendimden emin olarak, “Hâlâ dondurmacı dükkânı,” dedim.

“Benim en büyük hayalimi duymak ister misin evlat?”

“Öyle çok şeyi başarmışsınız ki en büyük hayaliniz gerçek olmuş sanırım. Ama yeni hayaller kurmak daima güzeldir.”

Sık sık suskunlaşıyor ve odaya ilk girdiği zamanki gibi bana gözlerini dikip bakıyordu, ama iyi şef Hoss Shackett hâlâ oradaydı ve kaba şef Hoss Shackett henüz görünürde yoktu.

Bu bakış daha önceki timsah bakışlarından farklıydı. Artık Şef’in yüzünde sıcak bir gülümseme vardı; Frank Valli’nin o eski şarkıyı söylerkenki haliyle bakıyordu bana; sanki evcil hayvan satan bir dükkânın vitrininden içeriyi süzüyormuş da beni evlat edinmeyi düşünüyormuş gibi gözleriyle tapıyordu adeta.

Sonunda, “Sana güveneceğim, evlat,” dedi. “Benim için birine güvenmek pek kolay değildir.”

Anlayışla başımı salladım. “Kanun adamı olmak ve her gün dünyanın pisliğiyle uğraşmak zorunda kalmak... E, bu durumda biraz ironi anlaşılabilir bir şeydir.”

“Sana tümüyle güveneceğim. Biliyor musun, benim en büyük hayalim yüz milyon dolar, vergisiz.”

“Vay canına. Gerçekten büyükmüş efendim. Sizin büyük büyük demek istediğinizi anlamamışım. Dondurmacı dükkânı dediğim için şimdi kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.”

“Ve hayalim gerçekleşti. Parama sahip oldum.”

“Bu harika. Sizin için çok mutlu oldum. Piyangodan mı kazandınız?”

“İşin tamamı dört yüz milyon dolardı. Benim hissem en büyük iki hisseden biriydi, ama burada, Magic Beach’te birçok kişi çok zengin oldu.”

“Bu güzel haberi nasıl açıklayacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum, efendim. ‘Herkes komşu, her komşu arkadaş’.”

“Bu sözlere bir ekleme yapacağım: ‘Herkes kendine’.”

“Bu sözler size ait değil, efendim. Bu öteki Şef Shackett’e benziyor.”

İskemlesinde öne doğru oturmuş, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş, neredeyse sevimlilik ışıltıları saçarak, “Feci zengin olduğum için mutluysam da sorunlarım yok değil evlat,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Yüzünde hayal kırıklığı nedeniyle öylesine üzüntülü bir ifade oluştu ki orada olsanız ona sarılmak isterdiniz.

“Benim en büyük sorunum sensin,” dedi. “Senin kim olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. O rüya, o vizyon, Utgard ile bana geçirdiğin şey her ne ise...”

“Evet efendim. Çok rahatsız edici, küçük bir rüya.”

“Ve o kadar doğru ki... Açıkça görülüyor ki çok şey biliyorsun. Seni hemen öldürebilir, Hecate’s Kanyonu gibi bir yere gömerdim ve yıllarca kimse bulamazdı.”

İyi şef Hoss Shackett kimliğiyle o ana kadar öylesine yoldaşlık ruhu ve iyi niyetle konuşmuştu ki alçak beton tavan yüksek bir kemere dönüşmüştü. Şimdi böyle, aniden aşağıya çökünce başımı aşağıya eğdim.

Yine çam kokulu dezenfektanın altındaki kusmuk kokusunu fark edebiliyordum.

“Eğer bir oyum varsa efendim, öldürülüp Hecate’s Kanyonu’na gömülme çözümüne itiraz ediyorum.

“Benim de hoşuma gitmiyor. Çünkü o yalandan hamile kız arkadaşın rapor vermeni bekliyor olabilir.”

“Yalandan hamile mi?”

“Öyle olduğundan kuşkulanıyorum. İyi bir gizlenme yolu. İkiniz kasabaya boşta gezen, kimsenin dönüp ikinci bir kez bakmayacağı kişiler gibi geldiniz. Sen sörfçü bir serseriye benziyorsun, o da bir kaçağa. Ama birisi için çalışıyorsunuz.”

“Aklınızda biri varmış gibi konuşuyorsunuz.”

“Belki Yurtiçi Güvenlik. Herhangi bir istihbarat dairesi. Günümüzde bunlardan bol miktarda var.”

“Efendim sizce ben kaç yaşında görünüyorum?”

“Yirmi. Göründüğünden daha genç de olabilirsin, yirmi üç, yirmi dört de.”

“Gizli çalışan bir casus olmak için biraz genç değil miyim sizce?”

“Hiç de genç değilsin. Donanmanın SEAL’leri, ordunun Rangerları iyinin en iyisidir ve bazılarının yaşı ancak yirmi, yirmi birdir.”

“Ben yapamam. Benim silah fobim var.”

“Evet. Doğru.”

Ben de masanın üzerine doğru eğildim. Uzanıp şefkatle koluma vurdu.

“Farz edelim ki belirlenen saatte partnerinin, o Annamaria denen kızın yanma gitmedin ve kız bunu Washington’daki ya da her neredeyse oradaki denetçilerinize bildirdi.”

Hafıza kaybı hikâyesi artık çalışmıyordu. Havalı ve ölümcül bir hükümet ajanı olmak daha çok işime yarayacaktı. Sadece, “Farz edelim,” dedim.

“Bak, gerçekten takdir edeceğini samimiyetle umduğum bir güven duygusuyla, sana beni zengin eden işi, bu gece yapılacak eyleme katkımı anlatacağım. İki hafta içinde, başka bir ülkede, başka bir kimlikle yaşıyor olacağım, o kadar sıkı korunacağım ki beni asla bulamayacaklar. Ancak doğru zamanda ve ihtiyatla ayrılmak için iki hafta gerekiyor. ”

“O sırada saldırıya ve dış etkilere açık olacaksınız.”

“O yüzden de sadece üç seçeneğim var. Bir: Senin Annamaria’nı çok çabuk, ötmesine fırsat tanımadan bulmam ve ikinizi de öldürmem gerekiyor.”

Gerçekten de ortağıma rapor vermem gereken bir zaman varmış gibi saatime baktım. "Bunu başaramayacaksınız," dedim.

"Bunu ben de anladım. İkinci seçenek: Seni şimdi burada öldürmek. Sen rapor etmeyince, Annamaria üstlerini alarma geçirir ve teşkilatınız fırtına gibi kasabaya gelir. Ben de aptalı oynayıp dayanırım. Seni hiç görmedim, başına ne geldiğini bilmiyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu Rahip Moran'ın da sizinle ortak olduğu anlamına geliyor herhalde."

"O ortak değil. Seni kilisesinde buldu ve sen ona hayatının yanlış bir yola saptığını söyledin. Sonra da Armagedon'dan, dünyanın sonundan söz etmeye başladın ve onu kaygılandırdın. Retriever'ın adının Raphael olduğunu söyledin, oysa rahip onun kimin köpeği olduğunu ve adının Murphy olduğunu biliyordu."

"Ah ne hoş, dünyanın sonu için kaygılanan, sıkıntılı bir genç adam, belki de uyuşturucu almış, kendisine ait olmayan bir köpeği var... Bir vaiz beni polise teslim etmeden önce, biraz teselli etmeyi, dua etmeyi denemeliydi bence."

"Küçük şeyler için beni çağırmak onu rahatlatıyor, nedenini bilmiyormuş gibi yapma."

"Siz de onun kilisesinin bir üyesi misiniz?" diye bir tahminde bulundum.

"Öyle olduğumu biliyorsun."

Bir an tereddüt geçirdikten sonra başımı salladım. "Biliyoruz," dedim. Bu 'ruz' ekinin CIA'in yakınında bulunan büyük kare binadaki sekiz bin bürokrattan söz ediyormuşum gibi çıkmasını sağlamıştım. "Ayrıca unutmayın, Papaz beni tutukladığınızı biliyor."

Gülümseyerek sözlerimi elinin bir hareketiyle geçiştirdi. "Eğer Papaz sabah olmadan önce karısını öldürüp intihar ederse, bunun bir önemi olmaz," dedi.

"Anladığıma göre, siz o kilisenin inanmış bir üyesi değilsiniz."

"Sence ben bir Hıristiyan'a benziyor muyum?" diye sorduktan sonra yumuşak bir sesle güldü. Sanki acımasız bir suçlu olduğundan söz etmiyordu da Hıristiyanlığın beyinsiz bir mağara adamı olmakla aynı şey olduğunu ima ediyordu.

"İkinci fikrinize dönelim. Ne olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Seni şimdi öldürürüm, aptalı oynarım ve seni hiç görmediğimi söylerim."

"İşe yaramaz," dedim. "Şu anda burada olduğumu biliyorlar."

"Kim onlar?"

"Beni yönetenler... teşkilat."

Kuşkuyla baktı. "Bilemezler," dedi.

"Uyduyla izleme diye bir şey var."

"Üzerinde verici yok. Kilisede üzerini aradık.""

"Ameliyatla yerleştirildi."

Işıldayan İrlandalı gözlerinde hafif düşmanca bir ifade belirdi. "Nerede?"

"Çok ufacık, etkili bir aygıt. Sağ kalçamda olabilir. Sol kalçamda olabilir. Koltukaltımda da olabilir. Onu bulup çıkarsanız ve ezseniz bile, artık burada olduğumu biliyorlar."

Tekrar iskemlesine oturdu ve bozulmaya başlayan politikacı tavrını yavaş yavaş tamir etti. Gömleğinin cebinden bir Almond Joy çıkardı ve paketini açmaya başladı. "Yarısını ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Almond Joy sevmez misin?"

"Beni öldüreceksiniz."

"Zehirli bir çikolatayla değil."

"Prensip meselesi."

“Seni ölümle tehdit eden bir adamdan şeker almazsın yani...”

“Evet.”

“İyi... hepsi bana kaldı.” Almond Joy’dan bir ısırık alıp keyfini çıkarırken, “O zaman, sadece üçüncü seçenek var,” dedi. “Bu benim makaraya sarılacağımızı fark ettiğim nokta. Onun için sana güvenmek ve durumumu anlatmak zorunda kaldım. Seni çok zengin yapabilirim.”

“’Herkes kendine’ prensibine ne oldu?”

“Oğlum, sevdim seni, gerçekten... ve en iyi seçeneğin seninle ortaklık olduğunu gördüm ama milyon yıl geçse yine de kendi hissemden sana minnacık bir pay bile vermezdim. Sana çikolatanın yarısını teklif ettiğime bile şaştım.”

“Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum.”

“Eğer ben sana güveniyorsam, senin de bana güvenmek için iyi bir nedenin var demektir. Bu durumda şu andan itibaren birbirimize hep doğru söyleyeceğiz.”

Bana içtenlikle gülümsediği ve karşılık vermemenin ayıp olacağı için ben de ona gülümsedim.

Şefin açıksözlülük konusunda verdiği cesaretle, “Size açıkça söyleyeyim, Utgard Rolf’un kendi payına düşeni benimle paylaşacak, cömert bir adam olduğuna inanmıyorum,” dedim.

“Tabii ki haklısın. Utgard bin dolar için kendi annesini bile öldürürdü. Ya da beş bin dolar için...”

Çikolatasından biraz daha yedi, bu arada ben de bana yaptığı teklifi sindirdim.

Teklifini düşünmek için yeterli zamanın geçtiğine karar verince, “Diyelim ki bir fiyatım var,” dedim.

“Herkesin bir fiyatı vardır.”

“Benimkini kim karşılayacak?”

“Bu gezegendeki en derin ceplerin bir kısmı bu operasyonu destekleyen adamlara ait. Beklenmeyen harcamalar için fonları var. Bu geç saatte, sırada pek çok şey varken, bize katı-

lır ve organizasyonunuzun bildiği ya da kuşkulandığı şeyleri bizimle paylaşırsan; buraya neden gönderildiğini söylersen ve onlara yanlış bilgi verirsen, sen de çok zengin bir adam olabilirsin; hiç kimsenin seni bulamayacağı bir kimlikle, muhteşem bir iklimde yaşayabilirsin."

"Ne kadar zengin?"

"Beklenmedik harcamalar fonunun büyüklüğünü bilmiyorum. Ve bizi finanse edenlerin bir temsilcisiyle konuşmam gerekecek, ama sanırım, seni bu girişim açısından o kadar değerli bulacaklar ki senin için yirmi beş milyon bulurlar."

"Ya ortağım? Annamaria?"

"Ona karşı bir şey hissediyor musun?"

"Hayır. Sadece birlikte çalışıyoruz."

"O zaman onun nerede olduğunu söyle, bu gece onu öldürelim. Cesedini bir et öğütücüden geçirip denize atarız, sonsuza kadar ortadan kaybolur. "

"Öyle yapalım."

"Çabuk karar verdin."

"Eh, ne yapalım," dedim. "Başka seçenek görmüyorum; çünkü ona kendi payımın bir kısmını vermeye hiç niyetim yok."

"Vermen için bir neden de yok."

"Dünyanın doğru yerinde yirmi beş milyon, yüz milyon gibidir."

Şef çikolatasını bitirip, "Kral gibi yaşarsın," dedi. "Pekâlâ, benim yeni zengin arkadaşım, adın ne senin?"

"Harry Lime," dedim.

Elini uzattı; masanın üzerinden uzanıp elini sıktım.

Kendimi tekrar rüyanın içinde bulmadım. Anlaşıldığına göre, o duygu sadece komplocularla ilk temas sırasında ortaya çıkıyordu.

Şef, “Parayla ilgilenen adamla konuşup anlaşmayı tamamlamam lazım,” dedi. “Beş dakika sonra dönerim. Ama o bir şeyi bilmek isteyecektir.”

“Ne isterse. Biz ortağız.”

“Onu nasıl yaptın?”

“Neyi nasıl yaptım?”

“O rüyayı Utgard’a ve bana nasıl geçirdin? O rüya, o vizyon, ne isim veriyorsan, onu...”

“Kesin olarak bilmiyorum. Görüntüleri siz tetiklediniz sanırım. Çünkü onu gerçekleştirecek insanlar sizsiniz.”

Şimdi karşımda gözleri fal taşı gibi açılmış, üçüncü bir Hoss Shackett oturuyordu, bu adam ne acımasız sadistti ne de sevimli politikacı. Bebek katilinin ya da bebek öpücüğünün sahip olmadığı bir şaşırma kapasitesi vardı bu şefin.

Bu şef bencillikten uzak bir davranışta ya da hesapsız bir iyilikte bulunabilirdi; çünkü şaşırmak gizemin varlığını kabul eder ve dünyada gizemin fark edilmesi ‘gerçek’in var olma ihtimaline izin verir. Diğer ikisi bu şefin sık sık yüzeye çıkmasına izin vermezdi. Onu çok önceden sonsuza kadar gömmemiş olmalarına şaştım.

“O zaman sen nesin? Bir tür medyum mu? Ben böyle şeylere hiç inanmazdım, ama lanet olsun zihnime soktuğun şey gerçekti.”

Komplo teorisine benzer herhangi bir şeyin, basit ve açık gerçekten daha fazla benimsendiği, tehlikeli hale gelmiş bir kültürde yaşadığımızı fark ederek Hoss Shackett’in benim farklılığımı kabullenmesini kolaylaştırmak için, “Hükümetin elinde kehaneti kolaylaştıran bir ilaç var,” dedim.

“Orospu çocuğu!”

“Herkeste işe yaramıyor. Belli bir gen bileşimini taşıyor olmak gerekiyor. Bizde pek fazla yok.”

“Geleceği görüyor musun?”

"Pek sayılmaz, yani tam olarak değil. Rüyada görüyorum. Ve hiçbir zaman tamamını görmüyorum. Sadece bilmecenin parçalarını görüyorum. Kayıp parçaları tamamlamak için sizin gibi polislik yapmam gerekiyor."

"O zaman rüyanda Magic Beach'i ve nükleer bombaları gördün."

Nükleer bombalar kelimelerine tepki vermemeye çalışarak "Evet," dedim. "Sanırım başından beri biliyordum."

"Ama rüyanda beni ya da Utgard'ı görmedin."

"Hayır."

"Benim zihnime soktuğun şeyde deniz kıpkırmızıydı, gökyüzü de... Sanki atom bombaları tam burada, kumsalda patlıyor gibiydi. Aslında öyle olmayacak."

"Rüyalar parça parçadır; bazen gerçek ayrıntılarla dolu olmaktan çok semboliktir. Bombalar nerede patlayacak?"

"Önemli yerlerde. Bazı şehirlerde. Birkaç hafta içinde. Hepsi aynı günde. Biz sadece sahile çıkarıp dağıtıyoruz; belli başlı limanlara ve havaalanlarına, radyasyon dedektörleriyle sarılıp sarmalanmış olarak..."

Ölülerin dünyaya musallat olan ruhlarından başka, ben arada bir başka doğaüstü varlıklar da görürüm. Daha önce bunlardan söz etmiştim. Simsiyah, yüz hatları olmayan, biçimleri akışkan, bazen kediye, bazen kurda benzeyen bu varlıklar, anahtar deliğinden, kapının altındaki çatlaktan geçebilirler.

Onların ruhsal vampirler olduğuna ve geleceği bildiklerine inanırım. Sanki, insanların ıstırabından besleniyorlarmış gibi, kısa süre sonra korkunç bir facianın ya da doğal bir afetin meydana geleceği yerlerde toplanırlar ve bu olaylara çılgınca bir coşkuyla tepki verirler.

Bu varlıkların neden Magic Beach'te hiç görünmediklerini artık anlamıştım. Istırap başka bir yerde yaşanacaktı. Bu gulyabaniye benzer varlıklar, ölüm ve sefaleti beklemenin zevkini

çıkararak alaylar halinde hedefteki şehirlere doluşmaya başlamış olmalıydılar.

Shackett masadan kalkarken, "İyi ki bir fiyatım var," dedim. "Anlaşıldığına göre, burası hiç kimsenin içinde yaşamak istemeyeceği bir ülke olacak."

Sadistin vahşiliğine, politikacının megalomanisine, her ikisinin de açlığına oynayarak, onun inanacağı bir şey icat etmiştim. Hutch'a tavsiyemi hatırlayarak gösterimin aşırıya kaçmasını engelliyor, gerçekmiş gibi göstermeye gayret ediyordum.

"Bana hapın etkisi konusunda yalan söylediler," dedim. "On iki ya da on sekiz saatlik bir kehanetten söz ettiler. Ama biliyorlardı. İhtiyacın olan tek bir doz. Bunun beni sonsuza kadar değiştireceğini biliyorlardı. Artık huzurlu uyuduğum geceler o kadar ender ki. Görüntüler, kâbuslar, gerçekten bile daha canlı... Dünyanın üzerindeki binlerce cehennemden geliyor olabilir. Bazen uyanarak da çıkamıyorum o kâbuslardan. Saatlerce o facialarıın içinde kalıyorum. Sonunda yatağım terden sırılsıklam uyanıyorum ve ter içinde yüzüyorum. Uykumda bağırmaktan boğazım acıyor."

Bütün bunları söylerken, gözlerimden yalanımı yakalaması riskini göze alarak onun gözlerine baktım. Çoğu zaman kötü adamları aldatmak daha kolaydır, çünkü kendileri o kadar uzun süredir insanları aldatmaktadırlar ki artık doğruyu fark edemezler ve yalanı doğru sanırlar.

Artık ardında bana ihanet edenleri görüyormuşum gibi, tavana bakıyordum. Konuştukça sesim hafifliyor, daha duygusuz bir hal alıyor hatta kelimelerim daha suçlayıcı oluyordu.

"Bana yalan söylediler. Şimdi de bana panzehiri, onlara beş yıl daha hizmet ettikten sonra vereceklerini söylüyorlar. Böyle bir şey olduğuna inanmıyorum. Sadece benden faydalanmak için değil, laf olsun diye söylüyorlar bunu. Beş yıl, on yıl olacak. Hepsinin canı cehenneme."

Tekrar gözlerine baktım.

Hiç sesi çıkmıyordu; kandırıldığından kuşkulandığı için değil, etkilendiği için.

Her şeye rağmen, ülkesini teröristlere satmış, milyonlarca masumu bir nükleer katliamla öldürecek ve milyonlarcasını patlamayı takip edecek günlerde ortaya çıkacak kaos sırasında ölüme mahkum edecek bir komploya ortak olmuş bir adamdı o. Böyle bir senaryonun doğruluğuna inanabilmiş bir adam her şeye inanabilirdi, benim küçük bilimkurgu deneyime bile.

Sonunda, "Sen iyi kin tutuyorsun evlat," dedi. "Bu sana hayatta uzun bir yol sağlayacak."

"Şimdi ne olacak?"

"Gidip adamla konuşacağım, anlaşmamızı onaylatacağım- Dediğim gibi... beş dakika, en fazla on dakika."

"Bacağım uyuştu. Beni çözmeye ne dersiniz? Sizi beklerken odanın içinde dolaşabilirim hiç değilse."

"Poligrafı alıp Utgard ile birlikte geri döndüğümde çözerim," dedi. "Onu kullanmak için zaten çözmemiz gerekecek."

Ellerindeki her türlü olanakla söylediklerimde samimi olup olmadığımı kontrol etmeyi istemelerini zaten bekliyormuşum gibi, poligraf -yalan makinesi- kelimesine herhangi bir tepki vermedim.

Şef, "Bu konuda bir sorunun var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sizin yerinizde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım."

Odadan çıkarak yarım ton ağırlığındaki kapıyı ardından kapattı.

Sükunetin sessizliği bir odaya ışık yayar, oysa bu beni felçliymişim gibi hareketsiz bırakıp iskemleye yapıştıran korkunun sessizliğiydi.

Havada deterjanın çam kokusu öylesine yoğundu ki ağzımı açtığımda içindeki büzüştürücü kimyasalın tadını alabiliyordum, benden önce altta kalan mahkumlara ait kusmuk kokusu da midemi kaldırıyordu.

Beton duvarlar bloklardan oluşmuyordu, tavan gibi sert, inşaat demirleriyle güçlendirilmiş dökme betondandı.

Duvarın en tepesindeki hava deliği odanın havalanmasını sağlıyordu. Hava deliğinden dışarı taşan herhangi bir sesin, uzun ve yalıtılmış bir kanalın içinde gittikçe hafifleyerek havalandırmayı sağlayan makinenin içinde boğulup kaybolduğundan kuşku yoktu.

Dönüp Bay Sinatra'ya baktığımda üçüncü iskemlede oturduğunu gördüm. Belden öne doğru eğilmiş, dirseklerini bacaklarına dayamış, yüzünü ellerine gömmüştü.

"Efendim, ben burada çok zor durumdayım," dedim.

Bölüm Yirmi Yedi

Kelepçeli ayak bileğim Bay Sinatra'ya kolayca ulaşmamı engellediği için, o benim yanıma geldi. Karşıma, daha önce Şef Hoss Shackett'in oturduğu iskemleye oturdu.

Işık tavandaki düz bir plastik tabakanın arkasındaki girintiye monte edilmişti. Önündeki panel ise kör bir göz gibi buzluydu.

Odada bir kameranın gizlenebileceği tek yer temiz havanın girdiği havalandırma deliğiydi. Havalandırma ızgarasının arkasından sırrını açık eden herhangi bir mercek parıltısı göremiyordum.

Şef'in bu odada uyguladığı ve çok kısa bir süre sonra tekrar uygulayacağı vahşi sorgulama yöntemleri dikkate alınırsa, buraya bir kamera taktırmış olabileceğine hiç ihtimal vermiyordum. Kazara -ya da buradakilerden birinin konuşması yüzünden- hapse girmesine yol açabilecek suçlarını kaydetmekten sakınırdı.

Aynı nedenle, odada dinleme cihazı olduğundan da kuşkuluydum. Ayrıca Şef'e göre, burada konuşabileceğim biri de yoktu.

Bay Sinatra o kendini beğenmiş havasını kaybetmişti. Çok endişeli görünüyordu.

Hayatı boyunca bir vatansever olmuştu, Amerika'nın hem var olan haline hem de potansiyeline âşıktı. Bu odada anlatıldığını duyduğu gizli plan onu perişan etmişti.

1941 yılının Aralık ayında, Pearl Harbour saldırısından sonra, *"Mr. Voice* askere çağrılmış, ama muayene sırasında,

doğumda bir kulak zarının delinmiş olduğu tespit edilerek 4-F olarak sınıflandırılmış ve askere alınması engellenmişti. Ondan sonra dört kez daha askere yazılmaya çalışmış, ordunun kendisini yeniden değerlendirip hizmete kabul etmesi için tanıdığı bütün etkili insanları devreye sokmuş, ama asla başarılı olamamıştı.

O günlerde 65-70 kilo gelse de çocukluğundan beri gözü pekti. Fiziksel eksikliğini yüreği ve mizacıyla takviye ettiği için, kendini ya da bir arkadaşını korumakta hiç tereddüt etmezdi. Dövüşmekten asla kaçmazdı; orduya kabul edilse zaman zaman disiplin sorunu yaşayabilirdi belki, ama kesinlikle iyi bir asker olurdu.

"Anne-babanıza ait Hoboken apartmanında doğduğunuzda, altı buçuk kiloydunuz. Büyükanneniz Rose deneyimli bir ebe olmasına rağmen, hiç sizin kadar iri bir bebek görmemişti," dedim.

Bay Sinatra, sanki Hoss Shackett'ten duyduklarımı inkâr ediyormuşum gibi, diye şaşkınlık içindeydi.

"Gelen doktor da hiç o kadar iri bir bebek görmemişti. Anneniz Dolly'nin boyu 1.50'nin altında ve kendisi ufak tefek bir kadın olduğu için, doktor sizi doğurturken çok zorlandı."

Sabırsızlıkla kaşlarını çatan Bay Sinatra, dünyaya gelişi konusunu bir kenara itmek, kafasından atmak istermiş gibi bir elini salladı ve dikkatimi önemli olan şeye çekmek için çelik kapıyı gösterdi.

"Efendim, bununla bir yere geleceğim," diye söz verdim ona.

Kuşkulu görünüyordu ama beni dikkatle izlemeye devam etti.

Doğum koşulları bir aile hikâyesi olduğu için anlattıklarımı biliyordu. "Doktor forseps kullandı, ama gerektiği şekilde kullanmadı. Kulağınızı, yanağınızı ve boynunuzu yarıp kulak

zarınızı deldi. Sonunda annenizin karnında çıktığınızda soluk almıyordunuz."

Büyükannesi onu doktordan alıp lavaboya koşmuş ve soluk alıp verene kadar soğuk suyun altında tutmuştu.

"Doktor muhtemelen ölü doğduğunuzu bildirecekti. Siz bu dünyaya savaşarak geldiniz efendim ve hiçbir zaman gerçekten vazgeçmediniz."

Saatime baktım, beş dakika içinde başarmam gereken çok şey vardı, ama hem Bay Sinatra'nın kaderi hem de benim hayatım bunları gerçekleştirmeme bağlıydı.

Annesi Demokratik Parti'nin kadın komitesinde görev aldığı ve birçok ilgi alanına sahip bir kadın olduğu için, genç Frank her zaman anne ve babası çalışan bir çocuk olmuştu. Altı yaşından itibaren, çoğu zaman kendi akşam yemeğini kendisi hazırlamış, annesi yiyecek alışverişine gidemeyecek kadar meşgul olduğunda, bazen de çöpleri karıştırarak yiyecek bir şeyler aramak zorunda kalmıştı.

Zaman zaman umutsuzca yalnızlık hisseden çocuk, diğer aile bireylerinin ve arkadaşlarının evlerine sürüklenmişti. Herkes onun, tanıdıkları en sakin çocuk olduğunu söylerdi; bir köşede oturup yetişkinleri dinlemekle yetinirdi.

"Ergenlik döneminizde, anneniz daha fazla hayatınızdaydı. Her zaman çok şey isterdi. Yüksek standartlar koyardı ve fazlasıyla dominant bir kişiliği vardı."

Annesi, Frank'in şarkıcılık mesleğini küçümsemiş, o dünyaca tanınmış çok ünlü bir şarkıcı haline geldikten sonra bile tam anlamıyla ikna olmamıştı.

"Ama efendim, siz Elvis gibi değilsiniz. Siz burada, bir sonraki dünyada annenizle karşılaşmak istemediğiniz için oyalanmıyorsunuz."

Kavgacı bir ifade yüz hatlarını sertleştirdi. Hayalet bile olsa, burada oyalanma sebebinin sevgili annesi olduğunu dü-

şünme cüretinde bulunduğum için, beni yumruklamayı düşünüyor gibiydi.

“Anneniz insanı çileden çıkartabilen, kavgacı, dik kafalı biri olabilir ama sevecendi. Sonunda siz de kendinizi savunma yeteneğinizi, onunla tartışırken başkaları kadar iyi olabilme ihtiyacınıza borçlu olduğunuzu fark ettiniz.”

Sinatra kapıya bakarak çabuk ol, der gibi bir hareket yaptı.

“Efendim, eğer bu gece burada ölecek olursam, gitmeden önce en azından sizin bu dünyadan öteki tarafa geçmenize yardımcı olacağım.”

Gerçekten de bu kısa ve aralıksız konuşmamın amacı buydu. Ama bir amacım daha vardı.

Gerçi Dolly’nin güçlü olması aralarında çekişmeye yol açmıştı, ama Bay Sinatra onu mutlaka onurlandırmış ve ona iyi bakmıştı. Elvis’in annesinin tersine Dolly uzun yaşamıştı. O öldüğünde Sinatra altmış bir yaşındaydı ve aralarında geçen hiçbir şey için pişmanlık duyması gerekmezdi.

Dolly’den sekiz yıl önce ölen, yumuşak ve nazik babası Marty’ye tapardı. Her şey bir yana, babasına duyduğu derin sevgi bile buradan hızla öteki hayata geçmesi için geçerli bir nedendi.

“Saygısızlık etmek istemem efendim, ama siz bazen çabuk parlayan, hatta kabalaşabilen bir serseriye dönüşebiliyorsunuz. Ancak bu hatalarınızın sadakat ve cömertlikle fazlasıyla dengelendiğini bilecek kadar çok şey okudum sizin hakkınızda.”

Hastalandıklarında ve zor zamanlarında sadakatle ilgilenirdi arkadaşlarıyla. Desteği, yüz yüze gelmeden, sadece önemli miktarda para göndermekle de kalmazdı, duygusal destek vermek için haftalar boyunca her gün arardı. Hak eden bir yabancıya uzanıp cömert bir armağanla bir hayatı değiştirdiği de olmuştu.

Bu iyiliklerden hiç söz etmezdi, arkadaşları yaptıklarını anlattıkları zaman da utanırdı. Bu hikâyelerin pek çoğu o öldükten sonra açığa çıktı; sayıları onun ne denli sevecen ve alçakgönüllü olduğunu gösteriyor.

"Bu dünyanın ötesinde bekleyen her ne ise efendim, sizin ondan korkmanıza hiç gerek yok. Ama yine de korkuyorsunuz ve ben bunun nedenini biliyorum galiba."

Herhangi bir şeyden korktuğunun ileri sürülmesi onu kızdırmıştı.

Shackett'in dönmesi için ne kadar kısa bir zaman kaldığının fazlasıyla farkında olarak, "Doğumda neredeyse ölüyordunuz.

Sizi makarnacı[1] diye çağıran kötü bir çevrede yaşadınız. Okuldan eve dönerken hep dövüşmeye zorlanırdınız. Elde ettiğiniz her şey için mücadele etmek zorunda kaldınız. Ancak her şeye sahip oldunuz efendim, eğlence sektöründe sizden önce gelen herkesten çok servet, ün ve alkış kazandınız, ve şu anda sizi bu dünyada tutan şey, gurur."

Bu sözlerim Bay Sinatra'nın öfkesini arttırdı. Bir kaşını kaldırarak, 'Gurur kötü bir şey mi?' der gibi bir hareket yaptı.

"Başarıya dayanan gurur kötü bir şey değildir ve sizin hayatınız başarılarla dolu. Ancak haklı bir gurur bazen küstahça bir kibre dönüşebilir."

Dudaklarını sımsıkı kapatıp gözlerini bana dikti. Ancak sonra başını öne doğru salladı. Hayattayken bazen küstahça kibre kapılarak suç işlediğini biliyordu.

"Ben o zamandan değil şu andan söz ediyorum. Bundan sonraki dünyaya geçmek istemiyorsunuz, çünkü orada özel biri olmayacağınızdan, herkesle eşit olacağınızdan korkuyorsunuz."

[1] *İtalyan kökenlileri aşağılamak için kullanılan bir kelime, (çev.)*

Öteki tarafa geçmeye direniyordu, ama aslında burada oyalanan bütün hayaletler gibi, o da bu yolculuğa çıkmak istiyordu. Sözlerimi ciddiyetle değerlendirdi.

Onu nezaketten uzaklaştırıp güçlü bir duygusal tepkiye yönlendirmek zorundaydım. Yapmak üzere olduğum şeyden üzüntü duyuyordum ama hem onun ruhu ve hem de benim canım tehlikedeydi. Olağanüstü önlemler gerekiyordu.

"Ancak bundan da kötüsü, belki de ta baştan, elinde hiçbir şey olmaksızın başlamaktan, tekrar bir hiç olmaktan ve bütün mücadelenin yeniden başlamasından küçük bir çocuk kadar korkuyorsunuz."

Yüzü dargın bir ifadeyle asıldı.

"İlk soluğunuz bir mücadeleydi. Yeniden aynı şey mi olacak? Saygı kazanmak için dövüşmek zorunda kalmıştınız. Yeniden bir hiç olma fikrine katlanamıyorsunuz, ama tepeye tırmanmak için geçen defaki gibi savaşmak zorunda kalmak da istemiyorsunuz."

Yumruklarını kaldırdı.

"Anladım, beni dövüşmekle tehdit ediyorsunuz. Biliyorsunuz ben bir hayaleti incitemem. Beni tehdit etmek için nasıl bir cesaret gerekiyor?"

İskemleden kalkıp tepeden ters ters baktı bana.

"Bundan sonraki dünyada da bu dünyada kazandığınız saygıyı istiyorsunuz, ama bunu yeniden kazanacak cesaretiniz yok."

O sıcacık mavi gözlerin beni şişe geçiren o buz gibi bakışlarla bakabildiğine inanamadım.

"Ölünce size ne oldu biliyor musunuz? Hayattayken asla olmadığınız çapsız, korkak bir serseriye dönüştünüz."

Öfkeyle iki elini bedeninin iki yanında yumruk yaparak sıktı ve bana arkasını döndü.

"Gerçekle başa çıkamıyorsunuz, değil mi?"

Aslında ona saygı duyduğum halde, böylesine saygısızca konuşmak benim için çok zordu ve efendim kelimesini kullanarak aslında onu küçümsemediğimi sadece numara yaptığımı açık etmekten çok korkuyordum.

Aslında onun bu dünyada oyalanmasının nedenini bulduğuma inanıyordum, ama onu bu yüzden hiç de hor görmüyordum. Başka koşullarda onu yavaş yavaş bu gerçeği kabul etmeye ve korkularının yersiz olduğunu görmeye yönlendirirdim.

Hoss Shackett artık her an kapıdan içeri girebilirdi. Şaşırtıcı bir tavırla, “Sayın Yönetim Kurulu Başkanı, Old Blue Eyes, The Voice, ünlü kodaman şarkıcı, Gençler Güruhu’nun en fazla önemsediği kişi, artık hepiniz Hoboken’dan gelen korkak bir serserisiniz,” dedim.

Tekrar bana doğru döndü.

Lekeli yüzü, ölü soğukluğundaki bakışı; sıyrılarak sıkılmış dişlerini açıkta bırakan dudakları; birden fazla kırmızı pelerin gören bir boğa gibi eğdiği başıyla, şimdiye kadar gördüğüm en kızgın hayaletti.

O anda çelik kapı açıldı.

Şef Hoss Shackett içeri girdi. Arkasından, poligrafı yüklediği tekerlekli arabayı iten Utgard geliyordu.

Bölüm Yirmi Sekiz

Bay Sinatra, Hutch'ın evindeki odamda, bütün biyografi kitaplarını havaya uçurup benim ulaşamayacağım uzaklıkta, ağır ağır odanın etrafında döndürdüğünde, poltergeist potansiyelini ortaya koymuştu.

Benim deneyimlerime göre, sadece çok hain ruhlar ciddi hasar yaratabilecek karanlık enerjiyi uyandırabilirlerdi. Bay Sinatra huysuz olabilirdi ama içinde gerçek bir kötülük yoktu.

Ancak hayattayken yaptıklarına bakınca, benim bildiğim kuralları eğip bükebilecek güçte bir ruhtu.

Haksızlığa uğramak kesinlikle Bay Sinatra'nın sigortalarını attıracak bir şeydi. Bağnazlığa çok kızdığı için, pek çok beyaz müzisyenin statükocu davrandığı bir dönemde, meslek hayatının ilk yıllarında, henüz tanınmamış bir şarkıcıyken geleceğini riske atarak kapısını siyah müzisyenlere açmış ve onlara fırsat tanımıştı.

Ona korkak serseri diyerek saldırmam haksızlıktı. Haksızlığın hedefi olursa, başkalarına haksızlık yapıldığı zamanlardaki gibi öfkeden kızıp köpüreceğini ummuştum.

İkinci umudum da, ona çok sert davrandığım ve saldırdığım için, ben hâlâ masaya kelepçeliyken, Vezüv gibi patlamasıydı.

Utgard Rolf çelik kapıyı kapayıp poligrafı getirirken, Bay Sinatra öfkeli bakışlarını benim üzerimden çenesinde sakal olan hantal yaratığa çevirmişti.

Şef Shackett, "Adamla konuştum," dedi. "Makine senin gerçekten iş yapılacak biri olduğunu söylerse, para şenindir."

Masaya kelepçeli olmak üzerimde baskı yaratacağı ve poligraf kayıtlarını etkileyeceği için, Şef sözünü tuttu ve beni serbest bıraktı. Kelepçe ayak bileğimden yere düştü.

Utgard poligrafı hazırlarken, Şef de masanın karşı tarafına geçti. "Sinatra hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Ne hakkında?"

Ayağa kalkarken, "Şarkıcı Sinatra," dedim.

Utgard'ın ayı gibi ses tonu benden hoşlanmadığını, bana güvenmediğini ve onlarla paylaşabileceğim anayurt güvenliğine ait ne kadar çok top-secret istihbarata sahip olursam olayım, beni oyunlarına ortak etmek istemediğini gösteriyordu. "Ne bok düşündüğümüz neden senin umurunda oluyor?" dedi.

Şef de söylediğimi ciddiye almadan, "Sinatra mı?" dedi. "Artık o boku kim dinliyor ki?"

Öldüğünden beri sesi çıkmayan 'Ses,' Shackett'e doğru döndü.

"Benim bir kız arkadaşım vardı," dedim. "Sinatra'ya bayılırdı ama ben onun sadece korkak bir serseri olduğunu söylüyorum."

Şef, "Hepsi serseri," dedi. "Aslında hepsi yumuşaktır."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedim.

"Elbette. Büyük rock şarkıcıları, heavy-metal budalaları, Sinatra gibi salon kertenkeleleri... Hepsi kabadayı gibi davranır, kendi ayakları üzerinde duran, gerçekten sıkı herifler olduklarına inanmanızı isterler ama mokasenlerinin içinde hepsi yumuşaktır. "

Artık hor görme, bağnazlık ve hakaret aynı tabak içinde dumanı tüterek servis ediliyordu ve ben Şef'e öylesine minnettardım ki, neredeyse ağlayacaktım.

Shackett'e, "İkinci Dünya Savaşı sırasında Sinatra askerlikten kaçmıştı," dedim.

Bay Sinatra, başını öyle bir hızla bana doğru çevirdi ki hayatta olsaydı boynu kırılırdı. Benim bunun bir yalan olduğunu bildiğimi biliyordu ki bu da onun kişiliğine saldırmamı büsbütün haksız kılıyordu. Aşırı derecede çarpılmış yüzünde hem şaşkınlık hem de kızgınlık vardı.

Şef de, "Kaçtı elbette," dedi. "Nazilerle karşılaşsa ne yapacaktı ki parfümlü mendiliyle mi vuracaktı onlara?"

Bay Sinatra'nın yumruklarından, sadece benim gördüğüm ortak merkezli güç halkaları ışınlanmaya başlamıştı.

Her an bir fırtına kopabileceğinin hiç farkında değilmişim gibi, mutlu bir cehalet içinde, Hoss Shackett'e, "O zaman, belki de Dean Martin ile aralarında sadece arkadaşlık ilişkisi olmadığını düşünüyorsunuz," dedim.

Utgard Rolf poligrafın yanından uzaklaşırken, "Neden söz ediyorsun sen?" dedi.

Bay Sinatra'nın bedeninden nabız gibi atarak fışkıran enerji dalgalarının etkisiyle köşedeki üçüncü iskemle iki yana sallanmaya başlamıştı.

Keşke yeni bir hakaret kelimesi bulsaydım, diye düşünerek, "Sadece onun korkak bir serseri olduğunu söylüyorum," dedim.

Şef de kendiliğinden, "O eski şarkıları Rod Steward daha iyi söyler zaten," dedi.

"Bu işe yaramalı," diye mırıldandım.

Utgard'ın sarı gözleri Bay Sinatra'nın mavi gözlerinin yarısı kadar bile ürkütücü değildi. Tepemde dururken olduğundan da iri görünüyordu. "Neden çeneni kapamıyorsun sen?" dedi.

"Ne oldu? Yoksa büyük bir Rod Steward hayranı mısınız?"

Öylesine kocaman bir kemik ve et yığınıydı ki ona yumruk atmaya kalkanların elleri parçalanıyordu herhalde.

Fena halde diş macununa ihtiyaç duyan bir boz ayının tehdit dolu ses tonuyla, "Otur," diye hırladı.

“Bir dakika dostum, takmayın kafanızı, tamam mı? Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Siz de bu kokuşmuş ülkenin çökmesini, yok edilmesini istemiyor musunuz?”

Belki de Büyükanne Melvina Belmont Singleton’un gorillerinden biri Utgard’ın atasıydı; çünkü insan azmanının iç güdüleri şefinkinden çok ormanınkine yakındı. Bende bir gariplik olduğunu biliyor ve ona göre davranıyordu.

Yüzüme elinin tersiyle o kadar hızlı ve ani bir hareketle vurdu ki kolunun kalktığını bile görmedim. Ayrıca darbe o kadar şiddetliydi ki Afrika’daki goriller ses hızıyla ulaşan tokadın şakırtısını duysalar, ellerindeki muzu bırakıp şaşkınlıkla etrafa bakınırlardı.

Darbeyi ayağım yerden kesilmeden yediğimi sanmıştım ama kaçmaya çalışırken yere serilmiş olduğumu anladım.

Dudağımı yaladığım da kan tadı alınca, Bay Sinatra’ya ilham vermek için, “Tanrı Amerika’yı korusun!” diye bağırdım.

İkinci Dünya Savaşı’nda ülkesi için savaşma şansı kendisinden esirgenmiş olan, yaşlı, gözü dönmüş mavi gözler bu fırsatı değerlendirdi ve balistik harekâta geçti.

Yumruklarını açtı ve avuçları açık, parmakları gerilmiş olarak kollarını dümdüz uzattı. Nabız gibi atan güç halkaları bedeninden akarak cansız nesneleri canlandırdı.

Köşedeki üçüncü iskemle, beton zeminde bir matkap ucunun çıkarabileceği tizlikte acı bir ses çıkartarak tek ayağı üzerinde dönmeye başladı.

Utgard, ayağıyla ezerek yüzümü dekore etmek üzereyken, başını çevirip hızla fırıl fırıl dönmekte olan iskemleye baktı.

Rod Stewart ile Bay Sinatra’yı, İkincisini küçük görerek kıyaslamanın sonuçlarıyla yüzleşmek üzere olan Şef Hoss Shackett ise, şaşkınlık içinde iskemlesinden kalktı.

Kapıya, özgürlüğe, bir domuz pastırmalı cheseburger daha yeme umuduna doğru, ilk stratejik adımı attım ve emekleyerek masanın altına sığındım. Bir sonraki adımı planlarken ma-

sanın geçici de olsa bir korunak görevi göreceğini umuyordum.

Dönen iskemle tavana çarparak betondan sekti, boom! diye bir ses çıkararak masanın üzerine düştü ve onu yerinden zıplattı. Bir an kendimi bir davulun içinde saklanıyormuşum gibi hissettim.

Artık gürültü çok daha fazlaydı; üç iskemle de odanın içinde dönüp duruyor olmalıydı. Böyle ufak bir yere sığamayacak kadar çok eşya vardı ortalıkta.

Hoss Shackett küfrediyor, Utgard'ın küfürleri onu bastırıyordu. Şefin küfürlerini can acısının yol açtığı homurtular izledi, bu dünyada bazen adalet yerini buluyordu galiba.

Metal masa yerden havalanmaya başlayınca, onun dönmekte olan bacakları arasından ellerimle dizlerimin üzerinde emekleyerek sıvıştım. Masa hemen sonra o kadar hızlı dönmeye başlamıştı ki bacakları havayı keserken yere inmekte olan bir çekirge sürüsü gibi ses çıkarıyordu.

Tedbirli davranarak belirli aşamalarla kapıya ulaşma planımdan vazgeçtim ve ağır masayla ondan daha ağır tekerlekli poligraf ölümcül bir coşkuyla bir duvardan diğerine çarparak karambol yaratmadan önce, kaçıp canımı kurtarma dürtüsüyle, hamam, böceği gibi elimden geldiğince hızla emekledim.

Şef arkamda kelimeleri tam olarak hatırlayamayacağım kadar yaratıcı bir şekilde birbirine bağlayarak küfürler yağdırıyor; Utgard Rolf'da daha önce hiç duymadığım acayiplikte bir şeyler haykırıyordu. Hiçbiri pek uygun değildi, ama bu küfürlerde kızgınlıktan çok dehşet vardı.

Kapıya ulaştığımda, tavandaki ışık düzeneğini örten plastik panele çarpan bir şey paneli çatlattı. Çarpan şey her ne ise tekrar çarparak bu kez ampulleri kırdı ve sorgulama odası karanlığa gömüldü.

Çelik plakaya tutunarak kapının kolunu buldum; aşağıya çekip kapıyı ileriye doğru ittim. Bilye yataklı menteşelerin ra-

hatça taşıdığı kocaman, ağır kapıyı ittim ve bodrumdaki koridora çıkabileceğim kadar araladım.

Hoss ile Utgard'ın düştükleri dehşeti anlıyordum, ama dışarı çıkmaları için kapıyı açık bırakacak halim yoktu. Aslında, dışarı çıkar çıkmaz kapatmak için çelik kapıya yaslanarak onları o tehlikeli karanlığa hapsettim. Eğer mümkün olsa kilitlerdim ama kapı dışarıdan sadece anahtarla kilitlenebiliyordu.

Şef'in sorgulama odasındaki sesi bastırmak için almış olduğu bütün tedbirlere rağmen, eşyaların yaylım ateşi gök gürültüsüne dönüşmüştü, özellikle çelik kapıya çarpan iskemleler çok gürültü çıkarıyordu. Ayrıca her ikisinin haykırışlarını da duyuyordum, çünkü yalan makinesinde foyam meydana çıktığı anda ağızlarında ağzıma tıkayacakları tıkaç ya da yapıştıracakları bant gibi şeyler yoktu.

Beton zemininde ilginç lekeler olan bodrumdaki koridor, sorgulama odasındaki gümbürtüye bakmaya gelecek birine yakalanmak isteyeceğim bir yer değildi. İki genç memurun daha önce beni aşağıya indirdiği merdivenlere doğru koştum.

Bölüm Yirmi Dokuz

Karakolun alt katından yukarı çıkan merdivenlere geldiğimde, sorgu odasının kapısı açılmış ve dışarı taşan gürültü tam bir kakofoniye dönüşmüştü.

Arkama bakınca ne Hoss Shacket'i ne de Utgard Rolf'u gördüm. Bay Sinatra da ortalıkta görünmüyordu.

Kamuya ait fena halde hasara uğramış eşyalar, açık kapıdan koridora çıkmıştı. Parçalanmış bir metal iskemle; eğrilip bükülmüş bir çift iskemle daha; buzlu plastik parçaları, bir zamanlar sapasağlam olmasına rağmen, artık bir dilim ekmek gibi ikiye katlanmış metal bir masa... Polis müdürlüğü bir sonraki bütçe talebinde vergi ödeyenlere bunun hesabını vermek zorunda kalacaktı.

Fırıl fırıl dönerken takırdayarak duvarlara çarpan çöp girdabı, sorgulama odasının dışında sadece bir anlığına durdu, sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

Bu kapalı alan kasırgasına karşı, "Ben Rod Stewart demedim. O Rod Stewart dedi," diyerek savundum kendimi.

Kendimi bir çöp kasırgasından korumaya çalışmanın ne kadar budalaca olduğunu fark ederek merdivenlere koştum.

O gün o kadar çok kaçmış, koşmuş, sıçramış, emeklemiş, sıvışmak için çaba harcamış, tırmanmış ve yüzmüştüm ki tepeden tırnağa her yerim ağrıyordu ve enerjimin düştüğünü hissediyordum.

O akşam Matt Damon'a ciddi anlamda hayran kalmıştım. Hafızasını kaybetmesine ve devletin görevlendirdiği, sonsuz kaynaklara sahip sürüyle alçak katilin kendisine cephe almasına rağmen; acımasız suikast ekiplerinin arasından zorlukla da olsa geçerken, onları bazen öldürüyor, bazen de onları faşist ideolojilere adandıklarına fazlasıyla pişman ederek öl-

dürmeden bırakıyor ve hiç cesareti kırılıp boyun eğmeden, enerjisini kaybetmeden yoluna devam ediyordu.

Oysa şövalyelerin yüz karası olan ben, bir araba kazası bile geçirmediğim halde yorgunluktan şikâyet ediyordum. Matt Damon bu süre içinde altı kaza atlatmış olurdu.

Dar merdivenlerin tepesine yaklaşırken, vahşi bir ses ölümün, büro eşyalarının merdiven sahanlığına da ulaştığını anlatıyordu. Çatur-çutur-şakır-şukur sesler çıkararak hızla tırmanmakta olan çöp fırtınası, doğaüstü gücün, ancak Vegaslı bir ünlünün çağrısıyla ortaya çıkabilecek kadar gözü dönmüş olduğunu düşündürüyordu.

Merdivenin tepesindeki kapı, polisler beni aşağıya indirirken de şimdi de kilitli değildi. Ana kattaki uzun arka koridora çıktım.

Geçitten hangi kapısından getirildiğimi tam olarak hatırlamıyordum ama galiba sağdaydı. İlk geldiğim kapıyı açtım; bir depoydu. İkincisi boş bir ofisti.

Koridorun ucunda iki üniformalı polis beliriverdi. Binanın ön kısmından gelen ve tırmanmakta olan gürültü patırtının nedenini anlamak ya da Hoss Shackett'in cep telefonundan gelen çılgın çağrıya koşmak üzere geliyorlardı anlaşılan. Onları daha önce hiç görmemiştim, ama oradan sinsi bir şekilde tüymeye çalıştığım ve tacize uğramış bir görüntü verdiğim için, benim oraya ait olmadığımı hemen anlamışlardı.

Biri bana seslenerek, kim olduğumu ve orada ne aradığımı sordu. Ben de, "Sadece erkekler tuvaletini arıyordum," diye karşılık verdim.

Bana inanmamışlardı. Biri silahını çekti, diğeri de olduğum yerde kalmamı ve yüzükoyun yere yatmamı söyledi, ama Matt Damon, silahlı adamın biri söyledi diye, asla bu iğrenç yere yatmazdı.

Neyse ki saatimden ya da ayakkabımın tekinden alelacele bir silah icat etmek zorunda kalmadım; çünkü polis bana o

emri verdiği anda merdivenin kapısı ardına kadar açıldı. Çöp kutusunun içindekileri sergilemek amacıyla müzeleri üçkâğıda getiren heykeltıraşlardan birinin, modern bir motorize çalışmasına benzeyen, sorgulama odasına ait mobilya enkazının döne döne merdivenlerden çıkmakta olduğunu anlamak için, başımı çevirip bakmama hiç gerek yoktu.

Memurların dikkati benden başka yöne dönünce, duvara yakın durarak ve bir sonraki kapıyı arayarak ilerlemeye cesaret edebildim.

Birden hızla bir yarılma ve kayma sesine benzeyen yeni ve korkunç bir ses yükselince, merakım galebe çaldı. Arkama baktım ve PolterFrank'in koridora girdiğini gördüm.

Ellerinden yayılan güç dalgaları mavi linolyum karoları yerden koparıyor ve sonbahar yapraklarını toplayarak kendine çeken bir rüzgâr şeytanı gibi hızla havada çeviriyordu. Vinil karolar kendi valslerini yaparken birbirlerine çarparak fısıldıyor ya da tıkırdıyorlardı.

Bu görüntü karşısında donup kalan polisler Bay Sinatra'yı göremedikleri için, karşılarındaki görüntüden çok korkmuşlardı. Bu korkunç görüntüyü kendi bütünlüğü içinde takdir edemedikleri için, anında kör bir şiddete de baş vurmamışlardı. Aslında, o görkemli öfke patlamasını sergileyen şarkıcıyı görebilselerdi, her şeyden vazgeçip silahlarını atarak annelerine koşarlardı.

İşte geliyordu, delik bir kulak zarı artık ülkesine hizmet etmesine engel değildi. O, *From Here to Eternity*'deki[1] alıngan Er Angelo Maggio; *Never So Few*'daki çetin ceviz Tom Reynolds; *Von Ryan's Ekspres*'teki[2] cesur ve kararlı Joseph Ryan; *Kings Go Forth"*daki[3] dürüst Sam Loggins'ti, ama hepsinden çok, yurdunun düşmanlarına ve kusursuz şarkı söylemesini eleştirenlere öfkelenen Bay Francis Albert Sinatra'ydı.

[1] *İnsanlar Yaşadıkça (Türkiye'de gösterildiği ad) (çev.)*

[2] *Von Ryan'ın Ekspresi,* [3] *Krallar Önde Gider (çev.)*

Vinil karolar ciddi bir zarar veremeyecek kadar esnek ve yumuşak göründüğü için, esas tehlikeyi havada dönüp duran metal mobilyalarla mobilya parçaları oluşturuyormuş gibi görünse de yere yapıştırmak için kullanılan macunun sertleştirdiği o incecik karolar kritik bir hızla hareket ederken, bütün kenarları bilenerek kesici birer alete dönüşebilirdi.

Zemin, zirve yapan bir dalga gibi ayaklanarak üzerime doğru geldi ve ölümcül olabilecek bu linolyum tsunamisinden korkunç tiz bir feryat yükseldi. Sanki binlerce bıçak binlerce kemiği sıyırıp kırıyordu.

Ödleri kopan polisler koridorda geri dönüp geldikleri yere doğru kaçtılar.

Sağdaki kapı erkekler tuvaletine açılıyordu. Hızını artırmakta olan fırtınaya bakınca daha ileriye gidemeyeceğime karar verdim.

Tuvalete girdim ve benimle Hoboken hayaleti arasındaki kapıdan uzaklaştım.

Havada çalkalanan vinil dalgalarıyla birbirine çarpan metal parçaları tuvaletin kapısının önünden geçerken çıkardıkları ses o kadar sinir bozucu bir hal almıştı ki ellerimle kulaklarımı kapadım.

Gerçi, Bay Sinatra onu itip kakarak patlayıp taşacak bir noktaya sürüklediğim için bana kızgındı, ama zekâsıyla ilgili hiçbir şeyi kastetmediğimi, umutsuzluk içinde öylece hareket ettiğimi fark edeceğine güveniyordum. Çöp fırtınası kükreyerek koridorda ilerlemeye devam edince bayağı rahatladım.

Çift kanatlı, açılabilen bir pencere bana bir kaçış yolu sunuyordu, ama tuvaletten hemen kaçmaya kalkmadım. Önce çişimi yapmam gerekiyordu.

İşte, yorulması asla söz konusu olmayan Matt Damon ile aramdaki farklardan biri daha. Bir ajanla ya da faşist bir komplocuyla ölümüne dövüşmeye gitmiyorsa onun tuvalet ihtiyacı da yoktur, tuvalete gidecek vakti de.

Ellerimi yıkadıktan sonra, pencereden karakolun arkasındaki geçide atladım. Yalnız olduğumu söyleyebilirdim, ama sisin ortasında bundan ne kadar emin olunabilirdi ki?

Altmış yetmiş metre kadar doğuya yürüdükten sonra güneye, polis müdürlüğüyle mahkeme binası arasındaki, üstü örtülü ve aydınlatılmış yola döndüm; burada sisin kuralları geçerli değildi. Bay Sinatra'nın gazabının ne kadar süreceğinden emin olmadığım için acele ediyordum.

O saatte mahkeme binasında temizlik ekibi dışında çalışan kimse olmazdı ve bitişik binadaki polisler de bir X *Files- Doğaüstü maceraları konu alan bir televizyon dizisi*- durumuyla baş etmeye çabaladıkları için, kimsenin kendini dışarı atıp sigarasından bir nefes çekmeye kalkması söz konusu değildi.

Yolun sonuna, belediye merkez parkına kadar koştum. Burası Magic Beach'teki ad verme geleneğinin tersine -gerçekten de resmi binalarla çevrilmiş olduğu için- adına uyuyordu.

Yaprak dökmeyen dev ağaçların dibi karanlıktı ve yoğun sis yüzünden nemlenmişti. Yere düşen çam kozalakları üzerine basınca çıtırdıyor, diğer yapraklar da ayağımı kaydırarak beni yere yuvarlamaya çalışıyordu.

Kıvrılarak yol alan bir cenaze alayındaki tabutlar gibi, belli aralıklarla karşıma çıkan beton park kanepeleri beni sola ya da sağa sapmaya zorluyordu.

Kaçtığım binada pencereler infilak etmeye başlamıştı. Bir, iki, üç, yarım düzine... Cam yağmurunun taş duvarlara çarparken çıkardığı çan sesine benzer sesler, kulağıma bir peri orkestrasının çanları kadar hoş geliyordu, çünkü cam kırıkları yağmurundan güvenli bir uzaklıktaydım.

Bağrışlar dikkatimi kuzeye çekti. Sisin içinde bile, geniş ve parlak ışıklarla aydınlatılmış merdivenlerden telaşla halka açık bir meydana inmekte olan belli belirsiz şekiller görülebiliyordu.

Gerçi, güç delisi istihbarat teşkilatlarının çalıştırdığı kaçık bili- madamları tarafından gaipten haber vermek üzere yetiştirilmiş bir casus değildim, ama yine de bu figürlerin kumanda merkezine koşan polis memurları olduğunu biliyordum.

Uzaktan siren sesleri yükseliyordu; hiç kuşkusuz ekip arabaları hatta belki de itfaiye arabaları veya ambulanslar geliyordu.

Karanlığa rağmen daha hızlı koşmaya başlarken, keşke yine kör köpeği olarak golden retriever'i çağırabilseydim, diye düşünüyordum.

Birkaç dakika sonra, Belediye Merkez Parkı ile aramdaki mesafeyi yeterince açınca, yavaşlayarak iki blok yürüdüm.

Ancak ondan sonra saatime bakmayı akıl ettim; 09:38'di.

Şef Hoss Shackett ile Utgard Rolf, nükleer silahları, gece yarısı -tabii daha önce olmazsa- Magic Beach Limanı yoluyla Birleşik Devletler topraklarına sokmak niyetindeydiler.

Eğer Şef'le insan azmanı, karakoldaki kaos sırasında ölmüş ya da en azından sakatlanmışlarsa, belki de plan bir sonuca ulaşamazdı. Ancak buna güvenemeyeceğimi biliyordum. Sadece verilecek rüşvet dört yüz milyon dolar tutuyorsa, bu operasyon için kesinlikle birden fazla acil durum planı düşünülmüş olmalıydı.

İkisi de durmuş olan saatlerin bir işaret olduğu varsayılırsa, tahminimce atom bombaları limana gece yarısına bir dakika kala getirilecekti, ama bundan önce denizden alınacaktı. Saatlerdeki sayılar büyük ihtimalle, planın önlenebileceği son anı belirtiyordu; bombaların limandan alınıp bir ya da birkaç kamyona yüklenerek Magic Beach'ten hareket edeceği zamandı bu. Bombalar daha sonra da mahkum edilmiş bilinmeyen şehirlere doğru yola çıkmak üzere başka araçlara yükleneceklerdi.

Bölüm Otuz

Utgard ve kızıl saçlı silahlı adamlarla rıhtımın üzerinde karşılaştığımdan beri, o kadar çok şey olmuştu ki düşünmeye pek zaman bulamamıştım. Olayların akışıyla zar zor başa çıkmıştım ve kendimi daha çok sezgilerimin ve yaşam yolculuğumu böylesine ilginç, karmaşık bazen de içler acısı kılan, doğaüstü yeteneklerimin yönetimine bırakmıştım.

Sakin düşünmek için on beş dakikaya ihtiyacım vardı; kendi hayatımın da, bana bağlı olan birinin hayatının da acil bir tehlike altında olmadığı bir çeyrek saate. O gece yaşadığım, daha önce hiç başıma gelmemiş şeyler, doğaüstü özellikler taşıyan dakikalar beni hayrete düşürmüştü. Ne ölümcül bir tehlikeden tabana kuvvet kaçarken, ne de penceresiz, mezbahaya benzer bir odada sadist bir polisle giriştiğim sözel kılıç düellosu sırasında gerektiği şekilde düşünebilmiştim.

Yürüyüşümü yavaşlattım, soluk alıp vermem yavaş yavaş normale dönerken, dinlenebileceğim, rahatsız edilme ihtimalimim düşük olacağı bir yer aradım. Genellikle kiliseye gitmek bana iyi gelirdi ama Papaz Moran'dan sonra fikrimi değiştirmiştim.

Alt dudağımın sağ köşesinin şişmiş olduğunu hissediyordum. Dilimle yavaşça yoklayınca iğne gibi batan bir çatlak buldum ve tedbirli davranıp orasını bir daha yalamamaya karar verdim. Kan durmuş gibi görünüyordu.

Utgard'ın elinin tersini düşününce, birkaç dişimi tükürmediğime şükretmeliydim.

Körelten pus tanıdık çevreyi bile yabancı bir yere dönüştürmüştü. Üstüne sisin örtüsü düşen yerlerle binalar kendile-

rine değil, bizimkinden başka bir yıldızın çevresinde dönmekte olan başka bir dünyanın üzerindeki, dünyevilikten uzak bitki örtüsüne ve bize fazlasıyla yabancı yapılara benziyorlardı.

Kendimi hiç tanımadığım bir çarşıda buldum. Burası ne rıhtımın yakınındaki çarşıydı ne de limanın civarındaki veya belediye merkezinin yakınındaki çarşı.

Dökme demirden süslü püslü elektrik direkleri o kadar eskiydiler ki havagazı kullanıldığı zamanlardan kalmış ve elektrik direğine dönüştürülmüş olabilirlerdi. Cam fanuslarından dökülen acı sarı ışığın hiç de romantik bir yanı olmadığı gibi, endüstriyel tasarımlarının berbatlığı yüzünden sisi dumana çeviriyor ve her gölgeye iğreti bir is bulutu bağışlıyordu.

Lekelerle dolu beton kaldırım çatlayıp kaymıştı ve üzeri turistik kasabalarda genellikle hoş görülmeyen çer çöple doluydu. Soluk almayan gecede, buruşturulup atılmış büyük kâğıt tomarları kuş cesetlerini andırıyordu; küçük kâğıt parçaları da ölü böcekleri hatırlatmıştı bana.

O saatte dükkânlar kapalıydı. Pencerelerin çoğu karanlıktı ama birkaçı, gece boyunca yanan ve dükkânın adını ve yaptığı işi belirten, üfleme camdan el yazısı şeklindeki neonlarla renklendirilmişti.

Mavi, yeşil, kırmızı neonlar nedense hiç de neşeli görünmüyorlardı. Renkler yanlıştı, insanda hazımsızlık hissi uyandırıyorlar ve en son çadırında, sergilenebilecek en garip ucubenin beklediği acınası karnavalları hatırlatıyorlardı.

Eski püskü vitrinlerinden, büyük bir bölümünün lüks bir sahil kasabası olan Magic Beach'te bulunmasına şaşırdığım bazı işyerlerine ait olduklarını anlamıştım. Bir rehinci dükkânı, biraz ötede bir başka rehinci dükkânı daha. Kapanmış bir dövmeci salonu, biraz ilerde maaş günü ödenmek üzere avans veren, camları leş gibi bir dükkân.

'Ne alırsan bir dolar' reklamı yapan bir ikinci el giysi dükkânının vitrininde duran ve üzerlerindeki giysiler kadar ikinci

el görünen sekiz manken, ölü gözleri ve neşesiz yüzleriyle sokağı seyrediyorlardı.

Kasabanın başka yerlerinde trafik hafiflemiş olmalıydı. Bu çevrede ise sokaktan hiç araç geçmiyordu. Hiç yaya da görmemiştim, dükkân sahiplerinin hiçbiri geç saatlere kadar çalışmıyordu demek ki.

Dükkânların üzerlerindeki dairelerin de pek azında ışık yanıyordu. Ne aydınlık ne de karanlık pencerelerden bakan bir yüz vardı.

Açık bir otobüs durağına gelince düşünmek için banka oturdum. Bir motor sesi duyar ya da far ışığı görürsem, binalar arasındaki servis yollarına sığınıp araç geçene kadar bekleyebilirdim.

Yolculukları anlatan kitaplara; yaşadıkları hayatı bırakıp giden karakterlere; bir otobüse ya da arabaya binerek çekip gidenlere bayılırım. Çekip gitmek. Dünyayı arkalarında bırakıp yeni bir şeyler bulurlar.

Benim durumumda, böyle bir çözüm asla işe yaramaz. Ne kadar uzağa gidersem gideyim ya da ne kadar uzun süre hareket halinde olursam olayım, dünya bulur beni.

Hayatımın en kötü gününde, kendi kasabam Pico Mundo'da, etrafa rastgele ateş etmeyi planlayan bir adamı sakatladım, bir diğerini öldürdüm. Ben ikinci silahlı adamı ele geçirene kadar kırk bir kişiyi yaralamış, on dokuz kişiyi öldürmüşlerdi.

Alışveriş merkezinin altında bombaya dönüştürdükleri bir kamyonla, saldırıya son noktayı koyacaklardı ki kamyonu buldum ve patlamasına engel oldum.

Medya beni kahraman ilan etti, ama ben aynı fikirde değilim. Bir kahraman herkesi kurtarırdı. Herkesi. Bir kahraman dünyada en fazla değer verdiği ve kendisine hiç koşulsuz güvenmiş olan kişiyi kurtarırdı.

O katliam günü, yapmaya kalkıştığı şey boyunu aşan bir tava aşçısıydım. Neredeyse bir buçuk yıl sonra, Magic Beach'te de, yapmaya kalkıştığı şey hâlâ boyunu aşan bir tava aşçısıyım.

Şimdi yapmak zorunda olduğum şey ise her zamankinden çok aşıyor boyumu.

Pico Mundo'daki Polis Şefi Wyatt Porter, benim sadece arkadaşım değil, baba figürlerimden biridir. Gerçek babam kendisi adam olmadığı ve bir oğula adam olmanın yolunu göstermeyi beceremediği için, bana nasıl adam olunacağını Şef Porter öğretmişti. Ben de pek çok zor vakada gayrı resmi olarak ona yardım etmiştim; Şef benim paranormal sezgilerimden haberdardı.

Eğer onu arayıp olanları anlatsaydım, söylediğim her şeye inanırdı. Benimle yaşadığı deneyimlerden sonra, kulağa ne kadar olamayacakmış gibi gelirse gelsin, anlattığım hikâyenin her zaman tüm ayrıntılarıyla doğru çıkacağını öğrenmişti.

Magic Beach'teki bütün polislerin ahlaksız olduğunu düşünmüyorum. Büyük çoğunluğu çalışkan ve düzgün adamlardı muhtemelen; insani kusurları olabilirdi elbette ama canavar değillerdi. Hoss Shackett yakalanmamayı garanti etmek için, hainler hücresini işin gerektirdiği sınırlarda ama elinden geldiğince küçük tutmuş olmalıydı.

Ne yazık ki Wyatt Porter, buradan çok uzaktaydı. Magic Beach'teki oyuncuların hiçbirini de tanımıyordu. Yerel polis müdürlüğündeki çarpık oklar arasından, düzgün oku belirlemesine imkân yoktu.

FBI ile temas kurup Magic Beach Limanı'na nükleer silahların teslim edileceğini rapor edebilirdi, ama federal ajanlar küçük kasaba polislerini ciddiye alma konusunda çok yavaştırlar. Ve Wyatt, raporunun kaynağının doğaüstü güçlere sahip genç dostu olduğunu belirtmek zorunda kalacak olursa bütün kredisini kaybederdi.

Ayrıca işin tamamlanmasına, bombaların boşaltılıp komplocuların belirlediği çeşitli noktalara gönderilmesine, sadece

iki saatten biraz daha fazla süre kalmıştı. Oyunun üçüncü perdesine giriyordum ve içimde, Tanrı sanki *Hızla İleri* düğmesine basmış gibi bir duygu vardı.

Yumuşak ve sürekli bir fısıltı gitgide daha fazla dikkatimi çekmeye başlamıştı. Hafif pürüzlü bir yüzeyden akan ince bir suyun yumuşak sesine benziyordu sanki.

Arkamdaki kasvetli dükkânlara baktım. Sesin kaynağı olabilecek bir yer yoktu.

Kullanılmış giysi dükkânının vitrinindeki mankenler yerlerinden kımıldamamışlardı. Bu gözlemi yaptıktan sonra, neden duruşlarını değiştirmelerini beklediğime şaştım.

Dükkânların tenteleri yırtık pırtıktı ve olmaları gerektiği kadar gergin değildi. Cenaze dekorasyonu gibi sallanıyorlardı ama üzerlerinden su damlamıyordu.

Gizemli ses büyüyerek mağara gibi bir yerde yankılanan fısıltıları andıran bir sese dönüşmüştü.

Gerçi, sis sokağın karşı kaldırımındaki dükkânları açık seçik görmemi engelliyordu, ama ben bu sesin daha yakından geldiğinden neredeyse emindim.

Önümdeki su yolunda, ışık sağdan sola ve tekrar tekrar dalgalanıyordu. Ocak ayında, içi oyulmuş ve bir yanına insan yüzü şekli verilmiş içi boş kabaktan yansıyan titrek portakal rengi ışık gibiydi, Cadılar Bayramı ışığı gibi...

Merak kediyi öldürdü, derler ve ben bu teşhisi doğrulayan, yollarda telef olmuş yeterince kedi gördüm. Yine de banktan kalktım ve kaldırıma doğru bir adım attım.

Kaldırımda, bir kanalın üzerini örten, büyük, dikdörtgen şeklinde bir ızgara vardı. Kamu alanında yapılan işlerin bile bir tarzı olduğu zamanlardan kalmaydı. Paralel demir çubuklar dikdörtgenin ortasındaki on santim genişliğinde demir bir halkada birleşiyordu. Halkaya tutturulmuş, sağdan sola doğru dönen, stilize yıldırım şeklinde demir bir sürgü dikkat çekiyordu.

Yumuşak ses ızgaradan geliyordu. Kaynağı kanalda olsa da ses artık hareket halindeki suyu akla getirmiyordu. Biraz evvelki gibi insan fısıltısına da pek benzemediğini düşündüm; birçok ayağın yere sürtünmesinden çıkan sesi andırıyordu daha çok.

Yıldırım şeklindeki sürgü hoşuma gitmişti. Kötü havadan başka bir şeyi temsil ediyor olabilir mi, diye düşündüm. Kapağı yapanın logosu olabilir miydi?

Sırıtan Cadılar Bayramı kabağını akla getiren ışık, desenli demir ızgaranın altından, sokağın altında uzanan su yolundan geliyordu. Kanalın kapağı bir an gözüme delikli bir fırın kapağı gibi göründü.

Ayaktayken ızgaradan hızla gidip gelen ışığın kaynağını seçemeyecek kadar uzakta kalıyordum. Kaldırımdan indim ve demir ızgaranın yanına çömeldim.

Savaştan savaşa koşan, yorgun bir müfrezenin ağır ayakları; botların betona sürtünen derisi böyle bir ses çıkarabilirdi ancak -tabii burası bir savaş bölgesi olsaydı ve askerlerin yerin altında yolculuk yapmaları âdet olsaydı...

Yüzümü ızgaraya biraz daha yaklaştırdım.

Aşağıdan hafif, serin bir hava cereyanı ve onunla birlikte bir koku yükseldi. Daha önce böyle bir şeyi kokladığımı hatırlamıyordum; itici bir koku değildi ama tuhaftı. Yabancıydı. İşin garibi, nereden geldiği düşünüldüğünde çok kuru bir kokuydu. Kaynağını belirlemeye çalışarak üç kez derin derin içime çektim; sonra da bu kokunun ensemdeki ince tüyleri diken diken ettiğini fark ettim.

Portakal rengi ışık üçüncü kez ortaya çıkınca, su yolunda hareket eden şeyin ne olduğunu görmeyi bekledim. Ancak her vuruşun ardından, kavisli duvarlarda kıvrılıp bükülen gölgeler ortaya çıktıysa da o sıçrayan hayaletler göz yanılmasına yol açarak kendilerini oluşturan şeyi -her ne ise- gizlediler.

Endişeye kapılmaya başladığım için, dilimi yarılmış dudağımda gezdirmiş ya da dudağımı ısırmış olabilirim. Ama yaram kanamadığı halde, ızgaranın üzerindeki yıldırım resmini çevreleyen halkaya dayadığım sağ elimin üzerine bir damla taze kan damladı.

Bir başka damla daha bir aralıktan aşağıya, karanlık sel kanalına düştü.

Elim bilinçli rehberliğim olmadan, ızgaraya giden yolu bulmuş gibi görünüyordu.

Aşağıdaki ışık bir kez daha nabız gibi atarak yanıp söndü. Acayip gölgeler daha büyük bir çalkalanmayla daha da büyüdükleri halde hâlâ kaynaklarını gizliyorlardı.

Işığın yerini tekrar karanlık aldığında, sağ elimin parmaklarının ızgaraya ulaşmaya çabaladığını gördüm.

Bu gerçeği dikkatle kaydettiysem de elimi çekecek gücü bulamıyordum. Beni çeken merakın ötesinde bir şeydi ve kendisini yok edecek olan aleve kanatlarıyla vuran, ışığa tutsak bir pervanenin hissettiği gibi hissediyorum kendimi.

Bir sonraki ışık göründüğünde, aşağıdaki gerçeği daha iyi görmek için alnımı ızgaraya dayamayı düşünürken, bir fren sesi duydum. Geldiğini hiç fark etmediğim bir araba, sokakta tam arkamda durmuştu.

Bölüm Otuz Bir

Transtan çıkıyormuşum gibi, kanal ızgarasının üzerinden kalkarak dönüp baktım. Bir ekip aracı ve sert gülüşlü, daha da sert coplu polislerle karşılaşmayı bekliyordum.

Oysa karşımda, bir saat önce galeriden çıkmış olabilecek, bir 1959 Cadillac Sedan DeVille duruyordu. Ağır ve simsiyahtı; krom ayrıntılarla doluydu; büyük, yüzgeç gibi bir kuyruğu vardı ve eyaletler arası ya da yıldızlar arası yolculuğa uygun gibi görünüyordu.

Sürücü açtığı ön yolcu camından beni süzüyordu. Yaşı arabanın bir buçuk katıymış gibi görünen, tıknaz, mavi gözlü, pembe yanaklı, göğsü kilise korosunda şarkı söyleyebilecek genişlikte bir hanımefendiydi. Ellerinde beyaz eldivenler, başında sarı bantlı ve sarı tüylü küçük gri bir şapka vardı.

"İyi misin çocuk?" diye sordu.

Açık pencereye doğru eğilerek, "Evet, efendim," dedim.

"Izgaradan içeriye bir şey mi düşürdün?"

"Evet, efendim," diye yalan söyledim. "Ama önemli bir şey değildi."

Başını kaldırıp bir süre beni inceledi ve "Ama önemsiz de değildi," dedi. "Arkadaşa ihtiyacı olan bir çocuğa benziyorsun."

Yakınımdaki yıldırım resimli ızgaranın altında, sel kanalı kapkaranlıktı.

Kadın, "Dudağına ne oldu?" diye sordu.

"Şarkıcılar konusunda çıkan bir anlaşmazlık yüzünden," dedim. "Rod Stewart mı Sinatra mı?"

"Sinatra," dedi.

"Ben de aynı iddiadaydım, efendim." Rehinciye ve eski giysiler giymiş mankenlere bir göz attım. "Sis kafamı karıştırdı. Şehrin bu tarafını tanıyamadım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Limana."

"Ben de o tarafa gidiyorum. Seni götüreyim mi?"

"Yoldan yabancıları almamalısınız, efendim."

"Benim tanıdığım insanların hepsinin arabası var. Çoğu da fillerin geçit resmini seyretmek için bile yaşadığı sokağın sonuna kadar gitmez. Eğer yabancıları almazsam, kimi alacağım arabama?"

Arabaya binip kapıyı kapadım ve "Bir defasında bir fil az kalsın eziyordu beni," dedim.

Açık camı otomatik olarak kapatırken, "Bazen delirirler," dedi. "Aynen insanlar gibi. Ancak filler sınıfları yaylım ateşe tutup arkalarında deli saçması video kasetler bırakmazlar."

"Filin hatası değildi," dedim. "Kötü bir adam beni öldürmek için Jumbo'yu kudurtacak bir ilaç enjekte ettikten sonra ikimizi bir ambara kilitlemişti."

"Ben de zamanında kötü adamlar tanıdım," dedi. "Ama hiçbiri bir file cinayet işletmeye kalkmamıştı. Neden fillere hep Jumbo adını verirler?"

"Sirklerdeki acıklı hayal gücü yoksunluğundan, efendim." Ayağını frenden çekti ve araba ileriye doğru hareket etti. "Adım Birdena Hopkins. Herkes bana Birdie der. Seni nasıl çağırırlar?"

"Harry. Harry Lime.

"Güzel, temiz bir isim. Gevrek. İnsanın aklına güzel şeyler getiriyor. Seninle tanıştığıma memnun oldum Harry Lime."
"Teşekkür ederim Birdie. Ben de."

Sokağın iki yanındaki dükkânlar, yabancı kıyılara gitmek üzere Magic Beach'ten çıkan gemilermişçesine sisin içine çekiliyorlardı.

Birdie, "Buralı mısın?" diye sordu.

"Ziyaret için gelmiştim ama kalabilirdim. Artık pek emin değim," dedim.

"Kötü bir kasaba değildir," dedi. "Hatta bahar hasat festivali için buraya pek çok turist gelir."

"Burada baharda bir şeyin hasadını mı yapıyorlar?"

"Yok canım. İki festival vardı ikisini birleştirip bir tane yaptılar. Artık her bahar ekim zamanında, sonbahardaki hasadı kutluyorlar."

"Buranın bir tarım alanı olduğunu düşünmemiştim."

"Değil zaten. Yaptığımız şey hasat 'kavramı'nı kutlamak, bu ne anlama geliyorsa artık. Kasaba her zaman bir grup doğuştan budala tarafından yönetildi, yani burayı kuran ailelerimiz tarafından."

Binalar gözden kaybolmuştu. Orada burada birkaç neon görünüp kayboluyordu, ama bu işaretler artık anlamsızdı; camdan kelimeler parçalanarak bulanık bir renkte anlamsız hecelere dönüşmüştü.

Birdie, "Ne iş yaparsın, Harry?" diye sordu.

"Tava aşçısıyım efendim."

"Bir zamanlar bir tava aşçısına âşık olmuştum. Beans Burnett, çabuk hazırlanan yemekler konusunda tam bir büyücüydü. Bir rüyaydı o adam."

"Biz tava aşçıları romantik oluruz."

"Beans'ın durumunda bu yeterli değil. Yaptığı kreplerle kızartmaları kadınlardan daha çok severdi. Durmadan çalışırdı."

"Onu savunmam gerekirse, bu büyüleyici bir meslektir, Birdie. İçine dalıp kendinizi kaybedebilirsiniz."

"Onun kokusunu severdim."

"Biftek ve beykın yağı," dedim.

İçini çekerek, "Kızarmış soğan ve yeşil biber," dedi. "Beans'in kokusuna erişemezsin, Harry."

"Geçen ay başka bir işte çalıştım efendim, ama geri döneceğim, işimi özledim," dedim.

"Sonra hayat yoldaşım Fred çıkageldi ve ben tava aşçılarına dair her şeyi unuttum."

Birdie, direksiyon kırana kadar hiç fark edemediğim, sisle örtülmüş bir kavşakta başka bir sokağa geçti.

Sürücüyü kaldırımın engebelerinden tecrit etmek üzere yapılmış olan koca sedanı bir tekne gibi kullanıyordu. Sisin çalkalanan dalgaları, sanki Cadillac'ın tekerlekleri içeri çekilmiş de Venedik kanallarında yalpalayarak yol alıyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Birdie Hopkins hız sınırının altında yol almakta olduğu halde, kasvetli görüş alanına göre aşırı hızlı gidiyorduk.

"Efendim, gerçekten de böyle körlemesine sürmemiz mi gerekiyor?"

"Sen körlemesine 'sürüyor' olabilirsin, ama ben güneşli bir gündeki kadar güven içinde kullanıyorum arabayı. Neredeyse altmış yıldır bu kasabada dolaşıyorum. Hiç kaza yapmadım. Böyle havalarda sokaklar bize kaldığı için daha bile güvenlidir. Hasta ya da bir ıstırabı olanlar beni aradıklarında, sabaha ya da yağmur durana kadar beklemelerini söylemem."

"Siz hemşire misiniz, efendim?"

"Hiç okula gidecek zamanım olmadı. Ben ve Fredim çöpteydik."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Yani çöp toplardık demek istiyorum. Ellerimizin kirlenmesinden hiç çekinmeden, iki kamyonla başladık, bir filoya ulaştık. Kıyı boyunca altı kasabanın çöpünü tek başımıza toplardık. Çöp güneş ışığı gibidir, asla ortaya çıkmaktan vazgeçmez."

"Çok doğru."

"Başkalarının yapmayacağı işi yaparak zengin olabilirsin. Çöp altındır. "

"Çoğu zaman, restoran gerçekten doluyken tava aşçısı olmanın pek çok stresli yanı vardır."

"Bundan hiç kuşkum yok."

"Lastik ya da ayakkabı satışına geçmeyi düşündüğüm oldu. Çöp işi de stresli midir?"

"Yönetimi bazen streslidir. Belli güzergâhta şoförlük yapan biri için ise, günler o kadar birbirinin aynıdır ki meditasyona dönüşür."

"Meditasyon gibi, ama aynı zamanda iyi hizmet veriyorsun; gerçekten de kulağa hoş geliyor."

"Fred yedi yıl önce öldü, ben de iki yıl önce işi devrettim. Ama eğer istersen, çöp dünyasında hâlâ kapıları açabilirim, çocuk."

"Çok cömertsiniz efendim. Bir gün sizi bu konuda rahatsız edebilirim."

"İyi bir şoför olursun. İşi küçümseyerek hiçbir şey olunmaz. Senin hiç kimseyi küçümsemediğini söyleyebilirim."

"Bunu söylemeniz büyük nezaket. Çöpü anlatmadan önce, hasta ve ıstırabı olanlardan bahsettiğiniz için, hemşire olabileceğinizi düşünmüştüm."

Birdie arabayı, bir MapQuest uydusundan doğrudan beynine ışınla talimatlar alıyormuşçasına, solda gittikçe şişiyormuş gibi görünen beyaz bir duvara doğru yöneltti ve Cadillac yeni bir kanalın içinde yüzmeye başladı.

Bana bir göz attıktan sonra, dikkatini görünmeyen sokağa çevirirken bir elini kaldırıp tüylü şapkasını düzeltti; tekrar bana baktı, kaldırıma yanaşarak arabayı durdurdu.

"Harry sende çok farklı bir şey var," dedi. "Her zamanki gibi yapamam. Hemen konuya girmem ve sana tesadüfen gelmediğimi söylemem gerektiğini hissediyorum."

“Tesadüf değil miydi?”

Motoru kapatmadı ama arabanın ışıklarını söndürdü.

Sis arabayı kuşatınca, denizin dibinde oturuyormuşuz gibi oldu.

Birdie, “Bir yüze dönüşmeden önce bir sızıydın sen,” dedi. “Bütün bildiğim, kanserli bir başka Nancy ya da intihar etmek için sıcak çikolata yapan Bodi Booker gibi biri olacağındı.”

Cevabımı beklediği için sonunda, “Efendim, sis kafama doldu galiba, çünkü az önce söylediklerinizden hiçbir şey anlamadım,” dedim.

“Bence, Swithin gibi kötü bir aşk ilişkisinden sıfırı tüketerek çıkmaktan daha kötü bir sorunun var senin,” dedi.

Bölüm Otuz İki

Birdie Hopkins beyaz eldivenlerini çıkardı. Birini vites kolu tokmağının üzerine, diğerini sol sinyal kolunun üzerine attı. Sanki Cadillac bana el sallıyordu.

"Yetmiş sekiz yaşındayım, arada bir hâlâ sıcak basmaları yaşıyorum. Ama bu geçirdiğim en yavaş değişim değil. O çok önce sona erdi aslında. Bu sıcak basmalarının o sızıyla bağlantısı var."

Birdie, aramızdaki geniş koltukta duran büyük bir çantadan ufak bir Japon yelpazesi çıkarıp açtı ve tombul yüzünü yelpazelemeye başladı.

"Fred öldüğünde başladı bu."

"Yedi yıl önce," dedim.

"Birini on dokuz yaşından beri seversin ve o bir gün ölüverir. O kadar çok ağlarsın ki o yaşlar sanki bir şeyleri yıkayıp götürür senden ve arkada bu boşluğu bırakır."

"Kayıp en zor şeydir," dedim. "Ama aynı zamanda yok sayılması en zor öğretmendir."

Yelpazeyi sallayan eli hareketsiz kaldı. Bana dikkatle ve hayretle ama hemfikir olduğunu ifade eden bir bakışla baktı.

Birdie açıklamamı bekliyormuş gibi göründüğü için, beceriksizce, onun söylemek isteyebileceğini düşündüğüm bir şeyler geveledim: "Keder sizi yıkabilir -ya da odaklanmanıza yol açar. Bir ilişkinin ölümle sonuçlanması ve sizi yalnız bırakması kaçınılmazsa, yaşadıklarınızın boşuna olduğuna karar verebilirsiniz. Ya da yaşanan her anı, yaşanırken kabullenme cesaretini gösteremediğiniz gibi, onu sizi korkutacak kadar anlamlı olduğunu fark edebilirsiniz. Korktuğunuz için, her gün size bağışlanmış olan aşk ve kahkahalarla yaşamış ve yaşadıklarını-

zın ne kadar olağanüstü olduğunu hiç düşünmeksizin, doğal kabul etmişsinizdir; kendinize bunların kutsal olduğunu düşünmek için izin vermemişsinizdir. Ancak her şey sona erip de tek başınıza kaldığınız zaman, bu ilişkinin sadece birlikte bir film seyretmek ya da bir akşam yemeği yemek; güneşin batışını seyretmek veya birlikte yer silmek; bulaşık yıkamak yahut elektrik faturası yüksek geldiği için birlikte kaygılanmak olmadığını görmeye başlarsınız. Bunun her şey olduğunu, hayatınızın, yaşadığınız her bir olayın ve anın nedeni olduğunu kavrarsınız. Varlığın gizeminin cevabı bazen sevgiliyle paylaştığınız, yarım kalmış bir aşktır. Kaybınız sizi uyandırdığında, size ilişkinizin çok daha derinlerdeki güzelliğini, kutsallığını gösterdiğinde, kaybınızın ağırlığı yüzünden değil, kaybetmeden önce yaşadıklarınız için hissettiğiniz minnettarlık yüzünden dizlerinizin üzerine çöker ve uzun süre doğrulamazsınız. Ve acı her zaman oradadır ama bir gün bile boşluk olmaz, çünkü boşluğu beslemek ve onunla avunmak yaşamın armağanına saygısızlık olur."

Bir dakika sonra, Birdie tekrar yelpazelenmeye başladı ve gözlerini kapadı.

Ön camdan dışarıya, sisin ıssızlığına baktım; insanoğlunun ya da hayvanların olmadığı, derin karanlıktan önceki zamanlardan kalmış olabilirdi.

Birdie, "Söylediklerinin hepsi benim için de geçerli. O yüzden bir gün benim boşluğum da doldu," dedi. "İlk sızıyı hissettim. Mayısta, bir sah günü öğleden sonraydı. Fiziksel bir sızı değildi. Neden eski bir çöp güzergâhını izlemedim, gibi bir duyguydu. Kendimi, eski çalışanlarımızdan Nancy Coleman'ın yerinde buldum. Bir yıl önce kocası tarafından terk edilmişti. Ben yanına gitmeden dört saat önce kanser olduğunu öğrenmişti. Korku içinde ve yalnızdı. O yıl, onu kemoterapiye, doktor randevularına, peruk almaya götürdüm; birlikte çok vakit geçirdik ve başlangıçta ikimizin de düşünemeyeceği kadar güldük."

Yelpazeyi kapatıp çantasına koydu.

"Bir başka zaman araba kullanma ihtiyacı hissettiğimde, kendimi Bodi Booker'ın evinde buldum. Sigorta temsilcisi, ömür boyu bekâr. Meşgul olduğunu söylediyse de kendimi içeriye davet ettirdim. Kendine sıcak çikolata yapıyordu. Fred'den söz etmeye başladık. Fredimle bovvling arkadaşıydılar; Fred'le benim hiç sahip olamadığım oğlumuzmuş gibi birlikte balığa giderlerdi. Yarım saat sonra, kendini öldürmek için sıcak kakaonun içine bir şişe ilaç koyduğunu söyledi. Bir yıl sonra Nancy Coleman artık kanserli değildi ve Bodi ile evlenmişlerdi."

Beyaz eldivenlerini tekrar ellerine geçirdi.

"Peki, kötü bir aşk macerasından sıfırı tüketerek çıkan Swithin'e ne oldu?"

"Swithin Murdock. Bir kız yüzünden kendini gülünç duruma düşüren iyi bir adam. Leana zavallının banka hesaplarını temizleyip tüymüştü. Swithin neredeyse evini, işini, iş yerini kaybediyordu. Ona borç verdim, sonra geri ödedi. Peki neden sen Harry Lime?"

"Siz ortaya çıkmasaydınız o sel kanalında başıma kötü bir şey gelecekti sanırım."

"Ne gibi kötü bir şey?"

Gerçi Fred'in ölümünden sonra yaşadıkları ona, hayatın kaosu altında garip bir düzen olduğunu öğretmişti ama benim gerçeğim onun buradan limana gidene kadar özümseyebileceğinden daha fazla kaçardı.

"Bilmiyorum efendim. Bu sadece bir his."

Işıkları yaktı ve arabayı harekete geçirdi.

"Gerçekten de bilmiyor musun?"

Sel kanalının ızgarasında askıda kalan şey her ne idiyse, çakalların garip davranışlarıyla ve kendi kendine sallanan veranda salıncağıyla ilintiliydi. Bu üç olayı birbirine bağlayanın

ne olduğunu da bunların arkasındaki gücü ya da amacı da anlamamıştım. Bu yüzden dürüstçe cevap verdim.

"Gerçekten bilmiyorum," diye teminat verdim. "Limana daha ne kadar var?"

Cadillacla sisin yüzdüğü sokakta ilerlerken, "Üç dört dakika," dedi.

Benim saatimle arabanın saati aynı zamanı gösteriyordu: 09:59.

Kısa bir sessizlikten sonra Birdie, "Sende farklı olan ne çocuk?" diye sordu.

"Bilmiyorum efendim... Belki... Bir manastırda yedi ay misafir kaldım da... Keşişlerin sükuneti bana da bulaşmış olabilir." "Sana hiçbir şey bulaşmamış. Senin farklılığın kendine özgü."

Ona ya yalan söyleyecektim ya da kaçamak bir cevap verecektim. Şöyle ya da böyle beni o bilinmeyen şeyden kurtardığı için, gerekmedikçe ona yalan söylemek istemiyordum.

Birdie, "Bazen 'büyük' bir şeyin geldiğini hissediyor musun?" diye sordu.

"Ne gibi büyük?"

"Dünyayı değiştirecek kadar büyük."

"Çok fazla haber seyretmek insanı çıldırtabilir."

"Zevzek habercilerin saçmalıklarına benzer bir şeyden söz etmiyorum. Savaş, salgın ya da suyun insanı kanser yaptığı veya yeni bir buz devrinin gelmek üzere olduğu gibi bir şey de değil." "Nasıl bir saçmalık peki?"

"Hiç kimsenin beklemediği türden bir şey?"

Golden retriever ile birlikte, içinde yolculuk yaptığım mutlak beyazlığı düşündüm, o sadece hava koşulları değil de aynı zamanda bir önseziyse, anlamını bilmiyordum.

"Senden doğru cevap alamadım," dedi.

"Beni arabanıza aldığınız için teşekkür ederim."

"Rahat evimden sadece taksi görevi yapmak için çıkarılmadım. Neye ihtiyacın var, çocuk?"

"Hiçbir şeye efendim. Ben iyiyim."

"Kalacak yerin var mı?"

"Çalıştığım yerde kalıyorum. Güzel, okyanus manzaralı bir odada."

"Avukatın var mı?"

"Avukatlara karşı değilim, ama şu anda avukata ihtiyacım yok."

"İçimde seninle ilgili kötü bir his var."

"Bir sorun olmayacak."

"Bir şeye ihtiyacın var; bunu hissediyorum."

Hoss Shackett'i, Utgard Rolf'u ve onlarla bağlantısı olabilecek türden adamları düşününce, bir müfreze denizciden başlayarak uzun bir ihtiyaç listem vardı.

"Para?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

Ciddi ve sakin bir tavırla, "Silah?" dedi.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettikten sonra, "Silahları sevmem," dedim.

"Sevmeyebilirsin ama ihtiyacın var."

Çok fazla konuştuğumu düşünerek sustum.

"Çantanın içinde," dedi.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim, ama o dikkatini, farların bir ölçek sisi fırınlayıp katı bir keke dönüştürdüğü sokağa yöneltmişti.

"Neden bir silah edindiniz ki?" dedim.

"Berbat bir dünyada yaşlı bir kadınsan, ihtiyatlı davranmak zorundasın."

"Yasal olarak satın mı aldınız?"

"Sana Clyde'ın Bonnie'si gibi mi görünüyorum?"

“Hayır, efendim. Sadece onu kullanacak olursam, sizi arayıp bulurlar.”

“Birkaç gün sonra çalındığını bildiririm.”

“Ya onunla bir banka soyarsam?”

“Soymazsın”

“Emin olamazsınız. Beni hiç tanımıyorsunuz.”

“Çocuk, sen beni dinlemiyor musun?”

“Dinliyorum, efendim.”

“Nancy Coleman’a ne olmuştu?”

“Ee... kanser olmuştu.”

“Bodi Booker’a ne olmuştu?”

“İntihar etmeyi planlıyordu.”

“Peki, Swithin Murdoch?”

“Kötü bir aşk ilişkisinde sıfırı tüketmişti.”

“Başka isimler de sayabilirdim. Hiçbiri banka soymak için yardım istemiyordu. Hepsi başı derde girmiş iyi insanlardı. Benim karanlık tarafa geçtiğimi mi sandın?”

“Bir an bile düşünmedim bunu.”

“Sen de başı dertte olan iyi bir insansın. Sana güveniyorum.”

“Bu güvenmekten de öte bir şey,” dedim.

“Olabilir. Çantaya bak.”

Çantadaki bir tabancaydı. Alıp inceledim.

“Emniyet dili yok,” dedi. “Çift etkili. Şarjörde on atışlık mermi var. Böyle bir şeyin nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

“Evet efendim. Ben de Bonnie’nin Clyde’ı değilim ama kendi ayağımı vurmam.”

Annamaria’yı düşündüm, çalışmadığını, insanların kendisine bedava ev ve ihtiyaç duyduğunda para verdiklerini söylediğini hatırladım.

Şimdi de en fazla ihtiyaç duyduğum anda bana bir silah gelmişti.

Magic Beach'te, ülkeye nükleer silah sokma dalaveresi ve benim bunu engellemeye çalışmamdan çok daha fazlası olmaktaydı.

Burası hâlâ dönmekte olan dünyanın hareketsiz noktasıydı; bu gece de geçmişle gelecek arasındaki hareketsiz andı. Ya kavrayamadığım ya da kavramaktan korktuğum muazzam güçlerin bir araya gelmekte olduğunu hissediyordum.

Benim lanetlenmiş hayatım, benim kutsanmış hayatım, kederli kaybımla ilgili mücadelelerim ve mucize yaratmak için gösterdiğim çabalar, çoğu zaman bana, bir langırt makinesinde çevrilen bir topmuşum gibi, direkten direğe, çandan çana, kapıdan kapıya, çarpabileceğim her yere uğrayan bir güzergâhta gözü kapalı yol alıyormuşum hissi verir.

Çocukluğumdan beri Magic Beach'e doğru, özgür irademle ya çok büyük bir sorumluluk yükleneceğim ya da vazgeçip başka bir yere yöneleceğim bir ana doğru ilerlemekteymişim meğer. Bu sorumluluğun nasıl bir şey olacağını bilmiyordum ama üzerime çöken ağırlığını hissediyordum ve karar anı gittikçe yaklaşıyordu.

Her şey zamanında.

Birdie Hopkins, Cadillac'ı kaldırıma çekip bir kez daha durdu.

Parmağıyla işaret ederek, "Liman bir sokak ilerde," dedi. "Belki de son kısmını yürümeyi istersin... nereye gidiyorsan..."

"Bu silahı sadece kendimi savunmak için kullanacağım."

"Başka türlü düşünseydim vermezdim zaten."

"Ya da masum birini korumak için."

"Şişşt... Söylediğin gibi."

"Ne söyledim?"

"Bu güvenmenin ötesinde bir şey."

Sis, gece ve gelecek camlara abanıyordu.

“Bir şeye daha ihtiyacım olabilir.”

“Sadece söyle.”

“Cep telefonunuz var mı?”

Çantasından çıkarıp verdi, ben de kabul ettim.

“Güvende olduğunda bana haber verir misin?”

“Veririm efendim. Her şey için teşekkür ederim.”

Kapıyı açmak üzereyken bir an durdum.

Birdie’nin gözleri dolmuştu.

“Daha önce size söylediğim bir şeyi düzelmek istiyorum. Gelmekte olduğunu hissettiğiniz şeyin nedeni fazla televizyon haberi seyretmek değildi, efendim.”

Alt dudağını ısırdı.

“Büyük bir şey geliyor. Ben de bunu hissediyorum. Hayatım boyunca hep hissettim sanırım,” dedim.

“Ne diyorsun çocuk? Nedir o?”

“Bilmiyorum. O kadar büyük ki dünyayı değiştirebilir - ama sizin de söylediğiniz gibi, hiç kimsenin beklemediği türden bir değişim bu.”

“Bazen, özellikle geceleri o kadar korkuyorum ki, yüreğimi sakinleştirecek Fred de yok yanımda.”

“Siz asla korkmamalısınız Birdie Hopkins. Sizin gibi bir kadın korkmamalı.”

Bana doğru uzandı. Elini tuttum.

“Kendini koru,” dedi.

O elimi bırakmaya hazır olduğunda, arabadan çıkıp kapıyı kapadım. Cep telefonunu kotumun ceplerinden birine attım, tabancayı da tişörtümün altında kalacak şekilde belime soktum.

Kavşağı geçip limana gitmek üzere köşeye doğru yürürken, Cadillac’ın koca motorunun, ben gecenin içinde onu duymayacağım bir noktaya ulaşana kadar çalışmadığını fark ettim.

Bölüm Otuz Üç

Küçük balıkçı filosunun tekneleri, körfezin çevresinde yaşayanları ve ticari olmayan tekne trafiğini mümkün olduğunca rahatsız etmemek için, dar ağızlı körfezin güney boynuzunun denize yakın ucuna bağlanmıştı.

Benim durduğum iskelede, kuzey boynuzunun hilal şeklindeki kıyısında, gecenin binlerce duvağının ardından, o uzak balıkçı gemilerini, büyük salma ağlı tekneleri ve hızlı yelkenli tekneleri görememiştim. Ancak her otuz saniyede bir, güneyde limanın girişindeki mendireğin bulunduğu yerden sis düdüğünün kederli sesi geliyordu.

Kuzeyde, benim bulunduğum yerdeki marina kötü havalarda giriş kanalını zorlayan sel taşkınlarından korunmayı sağlıyor, dört yüz kadar gezi teknesini içinde barındırıyordu. Küçük elektrik motorlu körfez gezinti tekneleri; köprülerinin üzerinde metal gözetleme kulesi olan ve derin deniz balıkçılığında kullanılan özel tekneler; yelken bezleri bağlanmış yelkenli yatlar, motorlu yatlar ve hız tekneleri. En büyükleri yirmi metre uzunluğundaydı ama çoğu daha küçüktü.

Sahil duvarından kısa bir merdivenle iskeleye inerken, bu çorbanın içinde sadece en yakındaki teknelerin birkaçını görebilmiştim. Onlar da rüyalardaki hayalet teknelere benziyorlardı.

Siste inci bir gerdanlık gibi görünen, düzgün aralıklarla sıralanmış dok ışıklarının altındaki nemli kalaslar karanlıkta hafifçe parlıyordu.

Konuşma ve ayak seslerine karşı tetikteydim ama bu serin ve sisli havada dışarı çıkan kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Yelkenli teknelerin bazıları sürekli ikametgâh olarak kullanılıyordu. Bunların, ortaya saçılmış İspanyol altınlarına benzeyen aydınlık lombozlarının titrek ışıltıları da ben uzaklaştıkça solarak karanlığa karışıyordu.

Sokak lambalarından sakınmak kolaydı, çünkü tüylerle dolmuş gibi görünen hava etrafı aydınlatmalarını engelliyordu. Karanlıkta yol alıyordum; lastik ayakkabılarım nemli kalaslar üzerinde o kadar hafif bir ses çıkarıyordu ki ben bile pek duymuyordum.

Körfezin dışında su gün boyunca dümdüzdü; limandaki akıntılar da o kadar hafifti ki tekneler bağlandıkları yerde hafif hafif yalpalıyorlardı sadece. Gıcırdıyor, arada sırada inler gibi yumuşak sesler çıkarıyorlardı, ancak bu hareket halatları metal gemi direğine çarpıp şıngırdatacak kadar güçlü değildi.

Yürürken tuzlu havayı derin soluklar alarak ağır ağır içime çektim. Psişik çekimin beni komploculara çekeceğinden emin olarak rüyamdaki bazı görüntülere konsantre oldum. Kırmızı gökyüzü. Kırmızı dalgalar. Kumsalı saran alevlerden yansıyan hayaletler.

Marinanın batısında, iskelenin yukarısındaki deniz duvarının üzerinde, şehir polisine bağlı liman müdürlüğü binası vardı. Burada, aşağıdaki son birkaç tekne bağlama yeri müdürlüğün teknelerine ayrılmıştı.

Yedi metre uzunluğundaki itfaiyeci kırmızısı liman-devriye tekneleri, yaptıkları başka işler yanında, ana kanaldan sahile kadar, saatte beş millik hız limitini aşanların da peşine düşerlerdi.

Diğer üç tekneden sadece biri dikkatimi çekti. Bu bir deniz römorkörüydü. Sadece körfez içinde çalışan sağlam römorkörün yarısı büyüklüğündeydi. İçinden bir jeneratörün çalışırken çıkardığı ritmik ses geliyordu. Lombozlarının birçoğu ve köprüdeki büyük pencere aydınlıktı; sanki tekne kısa bir süre

sonra limandan ayrılacakmış gibi, hem geminin kıçına monte edilmiş küçük bir vincin üzerindeki lamba hem de akıntı ışıkları yanıyordu.

Birden burnuma çarpan sigara dumanı, rıhtımda yalnız olmadığımı, orada başka birinin daha bulunduğunu fark etmemi sağladı. Sigara içen kişi bana römorkör kadar uzak olsaydı, sis kokuyu süzerdi.

İskelenin taş duvarına yanaşarak rıhtımdaki bir kulübeye sığındım. Yangınla mücadelede kullanılacak alet edevatın muhafaza edildiğini belirtmek için kulübe kırmızıya boyanmıştı.

Kulübenin köşesinden etrafı gözetlerken, römorkörün bağlandığı yerde, rıhtım korkuluğundaki açıklığı ve oraya bir iskele indirilmiş olduğunu görebildim.

Birkaç dakika baktıktan ve girdap gibi dönen sis görüş alanımı birazcık olsun açtıktan sonra, nöbetçinin hareket ettiğini gördüm. Sırtını rıhtımın korkuluğuna dayamış, geçide bu taraftan girişi önlemek üzere duruyordu orada. Ona, kımıldamadığı sürece görülemeyeceği karanlık bir alan sağlamak amacıyla tepesindeki lamba büyük ihtimalle kısa bir süre önce kırılmıştı.

PolterFrank polis merkezinde gösterisini yaparken, Shackett, federal psişik ajan Harry Lime'ın -yani benim- kaçmak için kendi güçlerinden birini devreye soktuğunu düşünmüş olmalıydı.

O olaylar bir saat içinde olup bittiğine göre, komplocular en yüksek düzeyde alarma geçmiş, beni bütün kasabada arıyor olmalıydılar, ama benim kendiliğimden onlara gelebileceğimi de hesaba katıyorlardı muhtemelen. Panik içinde olmalıydılar; onlar bombaları teslim alıp kasabadan çıkarmaya fırsat bulamadan, bir telefonla yüz FBI ajanını başlarına toplayabilirdim.

Edinecekleri servetten mahrum kalma düşüncesinden ödleri koptuğu için, ölümcül yükü ele geçirecekleri randevuyu iptal etmedikleri anlaşılıyordu. Römorkördeki hazırlıklara ba-

kılırsa, silahları denizdeki başka bir tekneden aktarmak niyetindeydiler.

Artık niyetlerini bildiğime ve serbest olduğuma göre, limana bombalarla dönme cesaretini gösteremeyeceklerine karar vermiş olabilirlerdi. Eğer nükleer bombaları sahilin başka bir yerinden kıyıya çıkarmak üzere bir acil durum planı yapmışlarsa, onları durdurmak için, bir yerlere saklanıp onlarla birlikte gitmekten başka seçeneğim yoktu.

Tekneye çıkmak için, rıhtımdaki nöbetçiyi buradan göndermek zorundaydım, ama bunu sessizce yapmanın yolunu bulamıyordum.

Zaten ona ulaşmak için, genişçe bir alanı geçmem gerekiyordu. İş silaha gelince, onun benden çok daha donanımlı olduğundan hiç kuşkum yoktu. Daha iyi nişancı ve dövüşçü olduğu da kesindi. Benden daha dayanıklı, daha acımasız ve kabaydı. Büyük olasılıkla kung fu ustasıydı. Bıçak kullanmakta uzmandı ve vücudunun altı yerine sakladığı yıldızları fırlatmayı öğrendiği dövüş sporlarında kaşarlanmıştı. Bir şekilde cinayet aletlerini elinden almayı becerebilsem bile, bu adam, ayakkabısının tekini bile -sağ mı sol mu umursamadan- ölümcül bir silah olarak kullanmayı bilirdi.

Ben endişeden kımıldayamazken, römorkörün uzun kıç güvertesinde bir adam ortaya çıktı. Sise rağmen, güvertedeki vinci aydınlatan büyük iş lambasının parlaklığı yüzünden, onu gölge gibi de olsa görebiliyordum.

Adam, Jackie diye birine seslendi ve Jackie'nin beni ayakkabılarından biriyle öldürmek üzere, rıhtım korkuluğuna yaslanmış bekleyen adam olduğu anlaşıldı. Jackie gölgedeki sığınağından çıktı ve römorkörün palamarını bağladığı yere inen iskeleden aşağıya doğru gözden kayboldu.

Rıhtımı iki büklüm geçtim ve nöbetçinin biraz evvel ayrıldığı korunaklı noktaya ulaştım. Korkuluktaki bir aralıktan aşağıdaki karanlığın içinden Jackie'yi seçmekte sıkıntı çekiyordum, ama bir an sonra römorkörün alçak kıç güvertesine

uzanan daha kısa bir iskelenin üzerinde, bulanık bir şekil halinde ortaya çıktı.

Güvertede duran vincin yanındaki adamın yanına gitti ve birlikte, oradan ayrılmadan önce yapılması gereken son işleri yapmaya koyuldular -*Beelzebub'*a[1] bir kedi yavrusu kurban etmek ya da çok çok kötü adamların güvenli bir deniz yolculuğunu garantilemek için yapacakları şeyler gibi.

Geminin bağlandığı yerin tersine, iskeleyi aydınlatan bir ışık vardı, ama sadece aşağısını aydınlatıyordu. Buradan dalıp tekneye en yakın noktaya kadar yüzmeye kalksam, çıkaracağım gürültü römorkördeki herkesi güverteye toplardı. Efsanevi Harry Lime'ın, psişik olduğu kadar kurşun geçirmez olup olmadığını öğrenmek için koşarlardı.

Vinçteki iki adamın da sırtı bana dönüktü.

Her şey zamanında yapılırdı ve artık sorumluluk alarak kendimi tehlikeye atma zamanı gelmişti.

Belimden tabancayı çektim, ayağa kalkarak korkuluktaki aralığa doğru yürüdüm. İskeleye cesaretle indim. Ön güverteye veya köprü güvertesine çıkıp da beni gören biri olsa bile, gördüğü şey sadece sisin içinde bir şekil olacağı için, kendilerinden biri olduğumu düşüneceğini umuyordum.

Sis düdüğünün körfezin üzerinde yankılanan sesi, kendi türünün sonuncusu olduğu için yalnızlıktan şikâyet eden, tarih öncesi bir yaratığın ağlamaklı çağrısı gibiydi.

Kimseye fark ettirmeden aşağıya indim ve ikinci iskeleye geçtim. Kıç güvertesinin etrafı o kadar alçaktı ki küçük vinçte çalışan iki adamı görebiliyordum.

Hâlâ arkaları dönük olduğu için ikinci iskeleye çıkma tehlikesini göze almıştım. İlk iskele rıhtımın kalıcı demirbaşı olduğu için sağlamdı, ama bu çok daha kısa ve portatifti, ayrıca bana ürkütücü düzeyde gürültü çıkarıyor gibi gelmişti. Yine de dikkat çekmeden römorköre çıkmayı başardım.

[1] *Şeytanın adlarından biri (İbranice) (çev.)*

Jackie ve arkadaşıyla aramızdaki uzaklık dört-beş metreden fazla değildi. Halojen lamba siste öyle yoğun bir ışık veriyordu ki arkalarına dönüp bakacak olsalar, onlardan biri olmadığımı anlayacak kadar açık seçik görebilirlerdi beni.

Bu güverteden kaçmanın en kısa yolu, yanı başımdaki, üst güverteye çıkan üzeri açık altı basamaktı. Daha yüksek olan üst güverte, lombozları olan ve usta bir denizcinin tanımlayabileceği, ama benim için kadın güreşçilerin soyunma odası kadar gizemli -bir o kadar da ürkütücü- bölmenin etrafını sarıyordu.

Sezgilerim bana eğer güvertelerin altına inersem insanlarla karşılaşma ihtimalinin daha düşük olacağını söylüyordu. Kıç güvertesini ön kısımdan ayıran bölmedeki kapı büyük ihtimalle beni gitmek istediğim yere götürecekti.

Halojenin parlak ışığı altında bir şeyler yapmakta olan iki adamın arkasından geçip kıç güvertesinin yarısını aşmam gerek- tiyse de kapıya ulaşıp açtım ve sırtımdan vurulmadan içeri geçtim.

Kapının ardında, etrafı çevrilmiş kamara iskelesinin üstünde bir merdiven sahanlığı vardı. Dönen merdivenden aşağıya, dar, alçak tavanlı bir geçide indim; geçidin iki yanında kamaraların kapıları sıralanmıştı ve diğer ucunda, pruva boşluğunda başka bir kapı vardı.

Bu noktada, bu gerzeğin planı ne, diye merak etmeniz fazlasıyla anlaşılabilir bir şey.

Her zamanki gibi, hiçbir planım yoktu. Her şey olup bittikten sonra, kutsal gözlemciye bazen -eğer Odd Yayın Kanalı'na girmişse- durmuş bir saate programlı bir operasyonda, üzerinden iyice düşünülmüş taktikler kullanarak titizlikle hazırlanmış bir stratejiyle hareket etmişim gibi gelebilir. Ancak ben sizin de bildiğiniz gibi, hareket halindeyken yüreğim ağzımda, karın ağrılarıyla kıvranarak kararlar verip uyguluyorum.

Yıllar içinde, benim plan ve yöntem yerine deneyim ve sezgiye dayanan yaklaşımımın işe yaradığını gördüm. Hiç işe yaramadığı zamanlar hariç tabii.

Ben ne yapılacağını uygulayarak öğreniyorum. Giderken nereye gideceğimi öğreniyorum. Bir gün ölürken nasıl ölüneceğini öğreneceğimi ve dünyayı bırakıp ışığa erişeceğimi umuyorum.

Elimde tabancayla, içlerinde bir leydi ya da bir kaplanın bekliyor olabileceği -ki ikisini de istemiyordum- sağdaki ve soldaki kapılara aldırmadan geçit boyunca yürüdüm. Bütün istediğim sürprizlerle karşılaşmamaktı, ama hepsi özgür iradesiyle ve bir çoğu atılganca davranan, altı milyar ruha ait bu dünyada sürprizler kaçınılmazdır. Üstelik bunların pek azı sizi gülümsetecek ve yüreğinizi hoplatacak türden olur.

Koridorun sonundaki kapıyı kolayca açtım; menteşeleri üzerinde sessizce dönerek korkularımdan birinin yersizliğini gösterdi.

Yüzüme bir kurşun yemediğime memnun olmuştum. Yüksek eşikten geçip makine dairesine girdim.

Bu bölme, bir makine bolluğu ve boru labirentleriyle doluydu. Ufacık bir yere sığdırılmış olan bu kusursuz üç boyutlu bilmece, insanlığın mühendislik hünerlerinin göstergesiydi. Yüksek bakım standartları yüzünden, her yeri yepyeni boyanmış ve tek noktada bile pasa rastlanmayan, pek çok mutfaktan daha temiz bir odaydı.

Açıkça görüldüğü üzere, liman müdürlüğündeki herkes uygarlığı ortadan kaldırma planlarıyla yoldan çıkmış değildi.

Bölmeye girince, yalnızmışım gibi görünmesine rağmen kapıyı kapatmakta tereddüt ettim.

Bu bir römorkördü, bir savaş gemisi hatta destroyer bile değildi. Bu nedenle de makine dairesinde, kendini işine adamış, kan ter içindeki eratı yöneten, cana yakın ama sert, İskoç kökenli Amerikalı bir gedikli çavuş yoktu. Mürettebat, ısınma-

yan buhar kazanları, aşırı ısınan buhar kazanları, fazla basınç yüzünden patlayan boru bağlantıları gibi ve buna benzer bir sürü bitmez tükenmez krizin işkencesi altındaydı. Üstelik poker oyunlarına, armonika çalmaya ve evde bıraktıkları kız arkadaşlarına dair budalaca konuşmalara ara verdiklerinde.

Teknenin kusursuz bir şekilde çalışması için bu bölmede birinin olması gerekmiyordu. Hollywood'un bir römorköre dair harika bir İkinci Dünya Savaşı filmi yapmamış olmasının nedenlerinden biri de bu.

Kapıyı açtığımda ışıklar yanıyor olduğu için, biraz önce burada biri olduğunu ve geri döneceğini varsaymıştım.

Geri dönüp kendime başka bir saklanma yeri aramak üzereyken, bir tayfanın kamara iskelesinden aşağıya indiğini duydum ve kapıyı kapadım.

İçerdeki ekipman her yeri kaplıyorsa da tamirat gerektiğinde içerde birinin çalışabilmesine yetecek kadar alan vardı. Hemen servis geçitlerinden geçerek kendimi girişten en uzak noktaya attım. Ne yazık ki bu en uzak nokta, kendimi yakalanmayacak kadar güvende hissedeceğim bir yer olmaktan uzaktı.

Beni gözlerden saklayacak pompa ve boruların arkasına çömelince kapıyı göremez olmuştum, ama açılıp kapandığını duydum.

İçeri biri girmişti, ama hiçbir şey yapmadan duruyordu sanki. Makineler henüz çalışmadığı için, bölmenin içi o kadar sessizdi ki etrafta dolaşan herhangi birinin hareket ettiğini duyabilirdim.

Hafıza kaybına uğrayıp da Matt Damon olmadığımı hatırladığım sırada Şef Shackett'e itiraf ettiğim gibi, ben hayal gücü iyi çalışan bir adamımdır. Hayal gücüm o anda da aşırı çalışıyordu. İçeri gireni zihnimde, beni bir hamamböceği gibi öldürmek üzere, zehirli kimyasallarla dolu bir teneke kutunun pimini çekmeye hazırlanan, gaz maskesi takmış biri olarak canlandırmıştım.

Bu basit senaryoyu daha da geliştirip bir operaya dönüştürmeden, kapı tekrar açıldı ve birinin, "Ne oldu sana?" dediğini duydum.

Cevabı veren Utgard Rolf'un o belirgin hoyrat sesiydi: "Düştüm."

"Nerden düştün?"

Rolf, "Merdivenlerden," dedi.

"Merdivenlerden mi? Kaç basamaktı?"

"Saymadım, salak."

"Of, canın yanmıştır."

Utgard kapıyı kapattı. "Planda değişiklik var," dedi. "Birilerinin boğazını kesmemiz şart oldu."

Bölüm Otuz Dört

Utgard Rolf, makine dairesinin benden en uzak köşesinden -yine de hoşuma gitmeyecek kadar yakın- "Dinle Joey," dedi. "Paketleri yükleyince limana geri dönmeyeceğiz."

"Ne? Neden"

"Operasyonun peşinde bir herif var."

Joey, "Nasıl bir herif?" diye sordu.

"Hükümetin adamı bir orospu çocuğu."

"Yapma ya!"

"Korkma."

"Ama bu işi çok sıkı tutmuştuk biz."

"Onu bulacağız. Artık ölü sayılır."

Joey büyük bir endişeyle, "Adam burada, Magic Beach'te mi?"

"Ne zannettin ya? Washington'da merdivenlerden düştüğümü mü?"

"Merdivenlerde bu adam mı vardı?"

"Takma kafanı."

"Bu adam ne kadar iriyarı ki bunu sana yapabildi?"

"Onun durumu benden kötü."

İçimde ayaklanan, ayağa kalkıp bu böbürlenmeyi yalanlama dürtüsünü hemen bastırdım.

Joey merakla, “Eğer limana geri dönmeyeceksek nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Rooster Point’in güneyindeki terk edilmiş tersaneyi biliyor musun?”

Joey, “İşe yarar,” dedi.

“Haklısın işe yarar. Hem oradaki gereçleri kullanabileceğimiz için hem de gizlilik açısından, limandakinden daha kolay boşaltırız tekneyi.”

“Kamyonlar yeni buluşma yerini biliyorlar mı?”

“Biliyorlar. Ama bir şey var.”

Joey, “Ne diyeceğini biliyorum,” dedi.

“Denizdeki teslimat için beşimize de ihtiyaç vardı, ama tersanede boşaltmayı üç kişi yapabilir.”

Römorköre çıkarken iki ana kaygım vardı; bunlardan biri karşıma çıkabilecek kaç kişi olduğunu nasıl öğreneceğimdi. Artık biliyordum; beş kişiydiler.

Joey, “O ikisini nasılsa başımızdan atacağız,” dedi. “O zaman bir an önce atalım.”

Belki de Sam Whittle’ı banyosunda beş kez zımbalanmış olarak bulduğumda sandığım gibi, hırsızlar arasında henüz bir çözülme meydana gelmemişti. İşin başından beri, bu operasyonu düzenleyen birinci dereceden girişimcilerin niyeti, işin sonuna doğru, sadece işçi olarak gördükleri daha küçük ortaklarına pembe fiş kesmekti belki de. Cömert bir işten ayrılma tazminatı yerine birkaç kurşun, basiretli bir seçenekti.

Utgard, “Transferi gerçekleştirdikten sonra,” dedi, “Buddy, Jackie’yi vuracak. Ben de Hasan’ı haklayacağım.”

Hasan adı bende şaşkınlık ve hayal kırıklığı yarattı. O ana kadar, Jackie, Joey ve Buddy beni, Utgard’ın ekibinin emekli Las Vegas komedyenlerinden oluştuğunu ve son üyenin de Shecky diye çağrılabileceğini düşünmeye itmişti.

Öte yandan, ikinci kaygımın karşılığı, kısmen de olsa ortaya çıktığı için rahatlamıştım. Bütün ekiple nasıl başa çıkaca-

ğım, diye endişeleniyordum; artık sadece yüzde altmışıyla uğraşmam gerekecekti.

Joey, "Boğazlarını kesmeyin ama," dedi.

"Ne?"

"Çok yakın olur bu. Tehlikeli. Başlarına ateş edin."

Utgard, "Tabii," dedi, "vuracağız, haklayacağız. Benim söylediğim de o."

"Her ne ise, birilerinin boğazlarını keseceğiz demiştin de..."

"O da öldüreceğiz demenin bir şekli."

"Sen öyle söyleyince, ben de bunu kastettiğini sandım."

Utgard, "Başlarından vuracağız," dedi.

"Başlarının arkasından."

"Başka nasıl olacak? Ne zırvalıyorsun Joey?"

"En akıllıca yolu budur."

"Artık aynı noktadayız."

"Böylece geldiğini görmezler."

Utgard sabırsızlanarak, "Anladım," dedi.

Kötü adamların yapacakları kötü işlere dair konuşmalarına sadece birkaç kez kulak misafiri olmuştum ve hepsi Joey ile Utgard'a epeyce benziyordu. Suça bulaşmış bir hayatı seçenler aramızda en zeki olanlar değildi.

Bu gerçek aklıma bir soruyu getirdi: Eğer kötü dâhiler bu kadar azsa, o zaman neden bu kadar çok kötü insanın hemşerilerine karşı, milletlerin başına geçtikleri zaman da insanlığa karşı işledikleri suçlar yanlarına kâr kalıyor?

Edmund Burke 1795'te bunun cevabını vermiş: Kötülüğün zafer kazanması için gereken tek şey iyi insanların hiçbir şey yapmamasıdır.

Ben bu cümleye sadece şunu eklerdim: İyi insanların, gerçek kötülük denen şeyin uydurma olduğuna ve bütün haince davranışların sadece parçalanmış ailelerden ya da toplumsal hatalardan kaynaklandığına; danışmanlık hizmetleri verilerek

ve yeni bir ekonomik model uygulanarak bu hastalıkların tedavi edilebileceğine inanacak şekilde eğitilmemesi ve böyle bir propagandaya maruz kalmaması da temel bir zorunluluktur.

Göremediğim ama sesini duyabildiğim Utgard, “Buradan çıktıktan sonra Rooster Point’e varana kadar, telsiz odasında olacaksın.”

“Planladığımız gibi.”

“Çişe gideceksen, şimdi hallet.”

“Telsizin başında olacağım.”

“Uydu sinyali kullanamayız. Yoksa sahil güvenliğin dikkatini çekeriz.”

“Onlara ne diyeceğimi biliyorum.”

“Gecenin bu saatinde denizde olduğumuza dair bir GPS raporu tutarlar, nedenini de öğrenmek isterler.”

Sabırsızlanma sırası Joey’ye gelmişti. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyorum!”

“Onlara şirinlik yapma. Planladığımız gibi oyna.”

Joey kendini ispatlamak için ezberlediği hikâyeyi okudu: *“Junie’nin Ayışığı*’ndaki bir misafir kabuklu deniz ürünleri yiyince çok kötü alerjik bir reaksiyon ortaya çıkmış, acilen hastaneye götürülmesi gerekiyor. Yat çok büyük, altmış metre uzunluğunda, körfeze girerse karaya oturabilir. Onun için bizi çağırdılar, şu anda hasta kaltağı kıyıya getiriyoruz.”

Utgard, “Ne halt ediyorsun sen?” diye çıkıştı.

Joey, “Korkma sahil güvenliğe ‘hasta kaltak’ demeyeceğim,” diye teminat verdi.

“Bazen sana şaşıyorum.”

“Hasta kaltak dedim diye mi? Böyle bir şey söyler miyim? Sadece seninle biraz eğleniyorum, ahbap.”

“Benim eğlenecek halim yok.”

“Merdivenden düşmek seni böyle yaptı herhalde.”

Utgard, “Hikâyeyi süslemeye kalkma. Basit tut,” diye tavsiyede bulundu.

“Tamam, tamam da, *junie’nin Ay ışığı* koca bir yata konacak isim mi yani?”

“Ben ne bileyim? Hem sana ne? Bizi hiç ilgilendirmez.”

Bu günlerde, belli başlı şehirleri nükleer silahlarla tahrip etmeyi ve milyonlarca masumu öldürmeyi planlayan insanlar, bu yıl Şükran Günü’nde akşam yemeğine davet etmek zorunda kal-masaydım keşke, dediğiniz en sıkıcı akrabalarınızdan daha ilginç olmayabiliyordu demek ki.

Utgard, “Telsizin başına çök,” dedi.

“Pekâlâ.”

“Üç dakika içinde buradan çıkıyoruz.”

“Hay hay, kaptan.”

Kapı açıldı ama kapanmadı.

Utgard’ın bütün ağırlığıyla geçitte yürüdüğünü duydum. Joey bekledi. Sonra ışığı kapadı.

Kapı kapandı.

Yürüyerek uzaklaştığını duymadığıma göre, Joey, Utgard gibi Koca Ayak’a eşit bir beden kitlesine sahip değildi anlaşılan.

Hayat bana kuşkucu olmayı öğrettiği için, karanlıkta hiç hareket etmeden bekledim, yalnız olduğumdan emin değildim.

Bölüm Otuz Beş

Motorlar devreye girip rahat bölmem dört zamanlı dizellerin gümbürtüsüne eşlik eden pompaların çıkardığı zonklama sesiyle ve sayısız başka sesle dolup da tekne bağlandığı yerde hafifçe yalpalamaya başlayınca, hareket ettiğimizi anladım. Bu durumda, artık Joey'in telsiz odasında bulunması gerekiyordu ve ben yalnızdım.

Daha kolay soluk alıp vermeye başlamıştım ama rahatlayamamıştım. Bundan sonra korkunç şeyler olacağını biliyordum. Vurulmasam ya da bıçaklanmasam bile, bu geceyi asla iyileşmeyecek yaralar alarak atlatacaktım.

Buna benzer karşılaşmalarda aldığım başka yaralarım vardı. Masumları korumak için; Burke'ün hiçbir şey yapmayan iyi adamlarından olmamak için, yüreğinizi kuşatan kalıcı yara izlerini ve ara sıra açılıp kanayan zihinsel travmaları kabullenmek zorundasınız.

Bir şeyler yapmak, doğru bildiğiniz ve adalete yardımcı olacağını hissettiğiniz şeyleri yapmak uğruna; yalnız gecelerde hatırladığınızda, gerçekten de sandığınız kadar iyi bir adam olup olmadığınızı sorgulamanıza yol açan bazı şeyler yapmak zorunda kalırsınız.

Bu kuşkular şeytanın elindeki kozlardır ve o sizi intihara değilse, umutsuzluk ve can sıkıntısına sevk etme umuduyla, bu kozları nasıl oynaması gerektiğini çok iyi bilir.

Ozzie Boone, benim Pico Mundo'daki romancı dostum ve akıl hocam, bu hikâyelerden ilkini yazarken bana tonunu hafif tutmam konusunda talimat vermişti. O, sadece duygusal olgunluğa erişmemiş olanlarla entelektüel anlamda baştan çıkarılmış olanların, amansızca zalim ve nihilist hikâyeleri sevdiklerini söyler.

Daha önce de söylediğim ve gördüğünüzü umduğum gibi, ben hayatı sevmeye ve gökyüzü kasvetliyken hatta inatçı fırtına koşullarında bile güneşli olmaya yatkın yaradılışta biriyim. Yarılmış dudakta bile gülünecek bir şeyler bulabilirim; sadist bir polis şefinin tehdit ve pozlarına daha da çok gülerim.

Ancak, bazı olayların bir mizahçı dokunuşunu kaldıramayacağını ve bazı hareketlerden çıkarılabilen esprilerin olsa olsa pek de içten atılmayan kahkahalar doğurabileceğini açıkça görmek gerekir. Artık sert sulardaki karanlık kumsallara, çok dar olduğu için, erdemle ahlaksızlığın yan yana yol aldığı ve bazen ikisinin birbirinden ayrılmasının daha zor olabileceği boğazlara geliyoruz.

Körfezi geçip açık denize açılırken, karanlıkta teknenin karnında bekledim. Konsantrasyonumu çekiç gibi döven gürültüye rağmen, zamanımı tekneye çıktığımdan beri öğrendiklerimi düşünüp tartmaya harcadım.

Junie'nin Ayışığı sahilden sadece birkaç mil uzakta olmalıydı, çünkü motorlar beklediğimden daha erken hız kesmişti ve bir süre dümdüz yol aldıktan sonra tekne manevra yapmaya başlamıştı. Bombaları aktarmak için tekneleri aynı hizaya getiriyorlardı.

Pasifik gün boyu burada, derinliklerde de sahilde olduğu kadar sakindi. Çalkantı olmayınca işler daha hızlı yapılırdı.

Ayağa kalktım ve zifiri karanlık odanın içinde, daha önce güvenli olan yüzeylerin kavuracak kadar ısınmış olabileceği

bilinciyle yürüdüm. Psişik çekimin bu ışıksız labirentte beni gerektiği gibi yönlendireceğine güvenerek bölmenin kapısının görüntüsünü zihnimde muhafaza etmiştim.

İçgüdülerim bana kapı koluna uzanmamı söyledi ve pek az çaba harcayarak buldum kolu.

Kapıyı araladığımda, boş bir geçit gördüm. Tekneler arasında transfer başladığına göre, Utgard ile diğer üç kişi yukarda bulunmak zorundaydılar, malın başarılı bir şekilde aktarılabilmesi için bütün ellere ihtiyaç vardı. Joey ise telsizinin başındaydı.

Teknenin sancak tarafında bulunan ilk kompartımana doğru yürüyüp kapıyı yokladım; kilitli olmadığını görünce, tabancayı iki elimle tuttuğum için omzumla iterek çabucak içeriye girdim.

Oda karanlıktı ama lombozda oynaşan bir ışık vardı. Burada uyuyan birini uyandırmayacağımdan emin olarak parlak cam yuvarlağa doğru yürüdüm.

Römorkörün yanında uzanan Junie'nin Ayışığı'nın iskele tarafı bizim sancak tarafımıza yaklaşmıştı; aramızda üç-dört metre kadar mesafe vardı. Sisin içinde bembeyaz görünen bir yattı; gizlilik içinde inşa edilmiş olmalıydı ama otel gibi aydınlık lombozları ve pencereleriyle lüks bir yolcu gemisi kadar şenlikli görünüyordu.

Teknelerin birkaç serseri dalgayla çarpışabilecek kadar yaklaşma ihtimaline karşı, yatın mürettebatı ana güverteden aşağıya, koruyucu tampon görevi yapacak, siyah lastik torbalar sallandırmışlardı.

Odadan çıkıp geçide dönerek kapıyı sessizce kapattım ve iskele kısmındaki ilk kompartımana geçtim. Daha önce yaptığım gibi çabucak içeriye girmeye hazırlanıyordum ama kapı açılıverdi.

Yumuşak ışık en dipteki kıç kompartımanını doldurmuştu. Ben içeri girince, Joey gözlerini elinde tuttuğu Maxim dergisindeki fotoğraftan kaldırarak inanamıyormuş gibi baktı bana.

Kapıyı ardımdan kapanması için bırakıp iki adım yürüdüm ve adamın elindeki dergi kayıp yere düşerek kapanmadan önce, tabancayı yüzüne dayadım.

Bölüm Otuz Altı

Yatın adını eleştiren Joey, telsizin başında oturuyordu. Tabancanın namlusuna bakarken bir an iskemlesini tuvalete çevirecekmiş gibi geldi bana.

Ancak hemen kontrolünü kazandığını ve bana nasıl saldıracağını hesaplamaya başladığını anlar anlamaz, yüzünü ve yüz ifadesinin bütün nüanslarını görebilmek için, tabancayı boğazına dayadım.

“Bana sahil güvenliği bul,” dedim, “ara onları.”

“Ben onlarla... biz zaten konuştuk.”

“Ara onları yoksa bacağına kurşunu yiyeceksin.”

Silahı ondan uzaklaştıracak olursam, anında üzerime gelecekti.

Midem bulandığı için ağzıma dolan tükürüğü kullandım. Yüzüne tükürdüm.

Adam kirpiklerini kırpıştırınca gözleri hafifçe kapanır gibi oldu; bu da bana yüzüne tabancayla vurma fırsatı verdi. Çizilen yanağın aşağıya doğru ince bir çizgi halinde kanıyordu.

Adam elini yarasına götürdü.

Gözlerindeki kızgınlık huzursuz edici bir hızla nefrete dönüştüyse de gözünde bir saygınlık kazanmıştım ve artık o kadar hızlı hareket edemeyebilirdi.

“Ara onları,” diye tekrarladım.

“Hayır.”

Ne söylediğinin bilincindeydi. Onu ikna edemeyecektim. Hayatını hapiste geçirmek ona ölümden bile kötü geliyor olabilirdi.

Joey bakışlarını önce kapıya sonra hemen bana çevirirken, arkamdan birinin girdiğini düşüneceğimi umdu, ama ben numara yaptığını biliyordum.

Ben yemi yutmayınca, "Zaten en yakındaki gözetleme botu buradan elli deniz mili uzakta. Özgürüz," dedi.

Hem yanımızdaki yatın rölantide çalışan motorlarının bizim teknenin gövdesine gönderdiği titreşimlerin uğultusundan hem de silahların aktarımı sırasında çıkan gürültüler yüzünden silah sesinin duyulabileceğini hiç sanmıyordum. Sol ayağına bir el ateş ettim.

Bağırdı, sessiz olmasını söyleyerek tabancanın sapıyla tekrar vurdum ona.

İçimde, acımasızlığa bir kapı açmıştım ve bunu bir an evvel kapatmak istiyordum. Ancak bir milletin kaderi ve milyonların hayatı tehlikedeydi; yapılması gereken şeyi hiç tereddüt etmeden yapmak zorundaydım.

Acı adamı değiştirmişti. Ağlıyordu.

"Gözetleme botunun elli mil uzakta olduğuna inanıyorum. Bu durumda seçeneklerin şunlar Joey: Bana bu operasyonla ilgili bir şeyler anlat ki seni çabucak, acı çekmeden öldüreyim."

Onu anlatmaya zorladıysam da ağzından çıkan tek şey benim tekrarlayamayacağım upuzun bir kelime oldu.

Meydan okumam işe yaramayınca, "Eğer bilmek istediğimi söylemezsen, seni öyle kötü yaralarım ki çekeceğin acıyı hayal bile edemezsin. Alacağın yaralar yüzünden hareket edemeden ve konuşamadan, yavaş yavaş ölürsün. Bu güvertede saatlerce acılar içinde kıvranırsın; o şehirlerde öldürmeyi planladığın bütün bebeklerden daha fazla gözyaşı dökersin. O kadar çok ağlarsın ki kanamadan değil, su kaybından ölürsün."

Yere oturup acısını azaltmak için yaralı ayağını tutmak istiyordu ama izin vermedim.

"Bombalar nereden geliyor?"

Cevap vermeye hazır olduğunu sanmıyordum ama acı ve korkudan titreyen bir sesle bir Ortadoğu ülkesinin adını verdi.

"Bu silahlar yata nasıl geldi?"

"Bir şilepten."

"Yata nerede aktarıldı?"

"Üç yüz mil uzakta."

"Denizde mi?"

"Evet. Sahil güvenliğin izleyemeyeceği kadar uzakta." Dişlerinin arasından ıslık gibi bir ses çıkararak, "Bu ayak beni öldürüyor," dedi.

"O ayak öldürmeyecek seni. Kaç tane bomba var?"

"Dört."

"Kaç tane?"

"Dört. Söyledim ya, dört."

"Yalan söylemesen iyi olur. Hangi şehirlere gidecek?"

"Bilmiyorum."

"Hangi şehirler?" diye ısrar ettim.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmem gerekmiyordu."

"Yatın sahibi kim?"

"Bir milyarder. Adını bilmiyorum."

"Amerikalı mı?"

"Of... Evet."

"Bir Amerikalı neden böyle bir şey yapmak ister ki?"

"Eğer yapabiliyorsa, neden yapmasın?"

Tabancayla yüzüne vurdum; kaşı açıldı.

"Neden?"

Berelenen cildine parmaklarını bastırırken, çocukluğuna geri dönmüş gibi, ince ve tiz bir sesle, "Hey! Tamam, şöyle bir

şey... Tamam mı? Gerçeği mi istiyorsun? Tamam. Bombalar patlamadan önce, suikastlar olacak."

"Ne suikastları?"

"Başkan, başkan yardımcısı, pek çok kişi..."

"Sonra da bombalar devreye girecek öyle mi? Ondan sonra ne olacak?"

"Bir planları var."

"Planı yapanlar kimler?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Bilmiyorum anladın mı? Bu kadarını bile bilmemem gerekiyordu. Tamam mı? Keşfettiğim ve bildiğim şeylerden onların haberi yok. Tamam mı? Tanrı adına yemin ederim ki başka bir şey bilmiyorum."

Ona inanmıştım, ama söylediklerinin doğru olduğunu düşünmeseydim bile, onu daha fazla sorgulama olanağım yoktu.

Bıçak herhalde gömleğinin sağ manşetinin içindeki bir kılıftaydı. Onu nasıl çıkardığını anlamadım ama manşetten eline geçmişti. Sustalı bir bıçaktı ve sapından dışarı çıkmıştı.

Ustura gibi keskin kenarındaki bir anlık pırıltıyı gördüysem de ben onu vurmadan o bıçağı bana doğru savurmuştu.

Küçük kabinin içinde silahın sesi fazla yüksek çıkmadı. Römorkörün motorları, kıç güvertesinde çalışanların çıkardığı gürültü patırtılar ve teknelerin birbirinin tamponuna sürtünürken çıkardığı gıcırtılar bu sesi kolayca maskelerdi.

Joey iskemlesinden kaydı ve sanki bedeni samandan bir korkulukmuş da artık üstünden sarkan giysilerin içini gerektiği şekilde dolduramıyormuş gibi, yere çöktü.

Tişörtümün kalın kumaşını ipektenmiş gibi kolayca kestiğine göre, sustalı fazlasıyla keskin olmalıydı.

Parmağımı yırtıktan içeriye sokup sağ tarafımda, en alttaki kaburgamın üzerindeki acıyan yeri yokladım. Adam beni yaralamıştı.

Bölüm Otuz Yedi

Telsiz operatörünün kan sıçramamış masasına oturdum.

Kapının karşısında, kamaranın bir yanından diğer yanına uzanan kavisin içindeki lomboza, öldüren kurşunun sıçrattığı kan damlaları, köşeye sıkışmış bir ruhun o yuvarlak camı bu dünyadan çıkış kapısı olarak kullanırken bıraktığı izlerdi sanki.

Yaram derin değildi; kanama da fazla değildi; ama acım hasara göre hafif olsa da sıkıntı veriyordu. Sol elimi yaraya bastırıp gözlerimi kapadım ve kaybolmayan umudun mavi gölünün hayaline dalmaya çalıştım.

Stormy Llewellyn ile ben on sekiz yaşındayken, yüzmek ve battaniyeler üzerine uzanıp güneşte yanmak üzere gitmiştik o göle.

Kumsala, o gün orada bir cankurtaranın çalışmadığı uyarısı yapan bir levha asmışlardı. Yüzücülerin kıyıya yakın, sığ yerlerden uzaklaşmamaları öneriliyordu.

Sert çöl güneşi kuma pırlantalar serpiştirmişti; suyun üzerinde de uçsuz bucaksız zenginlikte mücevherler sergiliyordu.

Sıcak, Stormy ile benim hiç yaşlanmayacağımız veya ısı değişikliğini fark etmeyeceğimiz ya da asla birbirimizden ayrılmayacağımız vaadiyle, zaman mekanizmasını eritmişti sanki.

Gölde sandala bindik. Suyun üzerine yayılmış olan gökyüzünün içine doğru kürek çektim.

Daha sonra kürekleri fora edip sandalın içine koydum. Tek-nenin her yanına hafif hafif çarpan mavilik aşağıya doğru kavis çizerek uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu; ufku bildiğimiz dünyadan daha yakın, sadece kendimize ait ufacık bir dünya verilmişti sanki bize.

Sandaldan suya girip, kollarımızı kanat gibi tembel tembel hareket ettirerek, tuzlu suyun insanın su yüzünde kalmasını kolaylaştırdığı gölde, sırtüstü yüzdük. Güneşin altında gözlerimizi kapatarak konuştuk durduk.

Bütün konuşmalar aslında bir tek şeyle ilgiliydi. Geleceğimizin hayalini kuruyorduk.

Zaman zaman sandalın bizden uzaklaştığını fark ediyor, yanına kadar yüzüp yine sırtüstü yatıyor ve yüksek sesle hayal kurmaya devam ediyorduk.

Daha sonra, ben kürek çekerek sandalı sahile götürürken, Stormy bir çığlık duydu ve boğulmak üzere olan çocuğu benden önce gördü.

Çocuk dokuz on yaşlarındaydı, gösteriş yapayım derken kıyıdan fazla uzaklaşmıştı. Kolları yorulmuş, bacaklarına kramp girmiş ve birden kendini suyun üzerinde tutamaz hale gelmişti.

Stormy büyük bir kıvraklık ve hızla suya atladı, kulaçları suyu kararlılıkla yararak oğlanın yanına gitti.

Kumda oturan, ikisi de yüzme bilmeyen anneyle kız kardeş, ancak Stormy yedeğinde oğlanla kıyıya çıktığı zaman krizin farkına vardılar.

Stormy benim kürek çekebildiğimden daha hızlı yüzmüştü. Sandalı kumsala çekip yardım etmek için yanına koştum, ama çocuğa suni teneffüs yaptırmak gerekmiyordu. Stormy, gölün suyunu ciğerlerine çekmeden önce yakalamıştı onu.

Bu hafızamda her zaman taptaze kalacak bir andı: Öksüren oğlan, ağlayan anne, ürkmüş kız kardeş ve her biriyle gerektiği şekilde ilgilenen Stormy.

O her zaman başkalarının kurtarıcısıydı. Beni kurtardığını biliyorum.

Stormy'nin yanına koşmak isterken, bağladığımı zannettiğim sandalı başıboş bırakmış olmalıyım, çünkü baktığımda kıyıdan uzaklaşmış, gidiyordu.

Göl büyüktü ve dip akıntısı vardı. Yüzeyi dingin görünürken, akıntılar her zaman iş başındaydı.

Suyun sığ yerini yürüdükten sonra yüzmeye başladım, ama akıntının etkisi altındaki sandal benden uzaklaştıkça uzaklaşıyordu.

Mantıksız bir korkuya kapılmamın nedeni belki de çocuğun az kalsın boğulacak olmasıydı; her zaman hazır bekleyen ölümü hatırlatmıştı bana. Bir de Stormy ile ortak geleceğimizi konuşuyor ve kaderi zorluyor olmamızı tabii ki.

Hangi nedenle olduğunu bilemiyorum, ama sandal benden uzaklaştıkça, gerginliğim hızla büyüyüp korkuya dönüşmüştü. Eğer sandalı yakalayıp içine çıkamazsam, birlikte olmayı hayal ettiğimiz geleceğimizin asla gerçekleşmeyeceğinden ve aslında çocuğun ucu ucuna kaçtığı ölümün onun yerine ikimizden birini ziyaret edeceğinden deli gibi emindim.

Ben sabit kalırken sandal sürüklendiği için sonunda ona yetiştim. İçine çıkınca, önce korkunun verdiği çöküntü yüzünden sonra da ferahladığım için bir süre titreyerek oturdum.

Şimdi, sandalı geri getirmek üzere yüzerken, birkaç yıl sonra Stormy'yi benden alacak olan katille ilgili belli belirsiz bir önseziye kapılmış olabileceğimi düşünüyorum.

Bazen göldeki o günü zihnimde canlandırmaya çalışırım. Gökyüzünü ve suyu. O masmavi kürede güven içinde olmayı.

Kendime hâlâ geleceğimizin hayalini kurabileceğimi söylüyorum. Tümüyle bize ait yeni bir dünyada ikimizin bir arada olduğu hayalini.

Arada sırada, suyun yüzeyinde sırtüstü yüzdüğümüz sırada, kollarımız kanat gibi hareket ederken ellerimiz suyun altında birbirine değiyordu ve ben buradayım, her zaman burada olacağım, der gibi sımsıkı el tutuşuyorduk.

Römorkör yalpaladı, tekneler arasındaki lastik tamponlar gıcırdadı ve baştan kıça kadar tüm güverteyi sarsan tok bir gürültü geldi yukarıdan.

Telsiz operatörünün masasından ayağa kalktım.

İskemlesinden düşen ölü yan yatıyordu. Başı tavana bakacak şekilde bükülmüştü. Ağzı açıktı, gözleri balık pazarında buz üstünde yatan balıkların gözlerine benziyordu.

Stormy'yi öldükten sonra hiç görmediğim için minnettarım; şükürler olsun ki bana sadece basit bir kapta küllerini getirmişler ve bu hareket içimi sonsuz bir minnetle doldurmuştu.

Telsiz odasından çıkarken yukarıya çıkma tehlikesini henüz göze alamayacağımı düşünüyordum. Bombaların aktarılması sona erip sandıklar yerleştirildikten ve Junie'nin Ayışığı sisin içinde gözden kaybolduktan sonra, Utgard ile Buddy hemen Jackie ile Hasan'ı öldüreceklerdi. Benim başarı şansım, bu kanlı olay sırasında doğru bir zamanlamayla kıç güvertesinde ortaya çıkmama bağlıydı.

Geçidin sonunda, iskele tarafında, telsiz odasının çaprazındaki odaya bakmamıştım. Kapıyı yokladım, bir elektrik düğmesi buldum ve bir tuvaletten içeriye girdim.

Üzerinde kızıl haç işareti olan beyaz bir köşe dolabı ilkyardım malzemeleriyle doluydu.

Tişörtümü çıkarıp derinleşmemiş yarayı parmaklarımla açarak alkol döktüm.

Yara dikiş gerektirmeyecekti. Yeniden kanamaya başlamıştı ama kanama duracaktı.

Yaranın üstünü açık bırakırsam kumaşa sürtünerek acıyacak ve dikkatimi dağıtacaktı. Üzerini kapatmaya kalkarsam da hem ters bir yerde olduğu için zorlanacaktım hem de buna pek vaktim olmayabilirdi. Bu nedenle kesiği yapıştırmak için, gazlı bezden vazgeçip sadece geniş bir su geçirmez plaster kullandım.

Daha sonra bunu çıkarırken kaçınılmaz olarak yarayı açacaktım. Ancak bu beni hiç kaygılandırmadı, çünkü eğer plasteri çıkarabilecek hale gelmişsem, bu Utgard ile adamlarının elinden kurtulmuş olacağım anlamına gelirdi.

Tişörtümü giyerken, hücumbot kıç güvertesinden gelen yeni bir gümbürtüyle sarsıldı.

İş sona ermeden kimsenin aşağıya ineceğini sanmıyordum, ama ışığı kapatıp karanlıkta durdum. Kapı açılacak olursa, elektrik düğmesine uzanırken vurabilirdim geleni.

Küçük tuvalette lomboz yoktu. Kapının etrafından da içeriye hiç ışık sızmıyordu.

Sam Whittle'ın banyosunda hayaleti kapan aynayı düşündüm.

Tuvalette lavabonun üzerinde lekelerle dolu bir ayna vardı. Karanlıkta buraya yansıyan görüntüleri göremiyordum.

Benim genelde ateşli olan hayal gücüm bu zengin malzemeyle bir şey yapamamıştı.

Gerçek şiddetle karşılaşmıştım. Daha da fazlasıyla da karşılaşmak üzereydim

Zihnimde gaddarlığa açtığım kapı kapanmamıştı. Karanlıktan ve aynalardan çok, içimdeki bu kapıdan dışarıya çıkabileceklerden korkuyordum.

Denizden römorkörün gövdesine ulaşan daha güçlü titreşimler, transferin tamamlandığının ve Junie'nin Ayışığı'nın kendi yoluna gittiğinin kanıtıydı. Ayrılmakta olan yatın dümen suyunda çalkalanmaya başlamıştık.

Tuvaletten çıktım, dengemi korumak için sallanan iskelenin ters tarafındaki, arka kamara iskelesine gittim.

İlk geldiğimde aşağı indiğim kapı merdivenlerin tepesindeydi. Kapıdaki lombozdan sisle kaplı ve hâlâ halojen lambanın aydınlatmakta olduğu, uzun kıç güvertesi görünüyordu.

Yerde, limandan ayrıldığımızda ortada olmayan, güvertenin iskele tarafına doğru uzatılmış iki sandık vardı. Sisin sardığı tabut büyüklüğündeki bu ikiz sandıklara bakınca, tekneye bütün şehirleri yerle bir edebilecek kadar fantastik ve korkunç silahlar yüklenmiş olabileceğine inanasım gelmiyordu. Bunlar sadece; şu anda güneş geçirmeyen tabutlarında, kısa süre sonra uyanmak üzere, Transilvanya toprağından yataklarında uyuyan ve hiç de o kadar anormal olmayan Kont Drakula ile gelinini saklayan, yük konteynırlarıydı sanki.

Üzerine bilekleri elastik bantlı, siyah naylon pantolon ve ona uygun bir ceket giymiş olan Utgard Rolf ile daha önce görmediğim bir adam, küçük vincin yanında durmuş konuşuyorlardı.

Güvertenin limana bakan tarafındaki iki tanımadığım adam da bir kutuya birtakım aletler yerleştiriyorlardı.

Utgard ile konuştuğu adam -hiç kuşkusuz Buddy- güverteyi geçip tabancalarını çıkardılar, adamlara arkadan yaklaşarak ikisini de vurdular. Adamlar yüzükoyun yere düşünce, katiller üzerilerine doğru eğilip enselerine birer kurşun daha sıktılar.

Bölüm Otuz Sekiz

Kovarak iskelesinin kapısının arkasında tereddütle beklerken, adamları denize atmadan önce ağırlık yapsın diye zincirlerle bağlayacaklarını düşünmüştüm.

Anlaşıldığına göre, denizin cesetleri bu uzaklıktan kıyıya günler sonra taşıyacağından -hiç taşımayabilirdi de- emindiler, o zamana kadar da kendileri dünyanın uzak köşelerinde yeni hayatlarına başlamış olacaklardı. Silahlarını bir tarafa koydular, cesetleri yakalarından ve kemerlerinden tutarak güvertenin liman tarafına doğru sürüklemeye başladılar.

Sırtları bana dönüktü ama çok kısa bir süre savunmasız kalmışlardı. Boğa gibi güçlü Utgard, kurbanını pek fazla sürüklemeden kaldırarak taşıyordu.

Burada benden ne talep edildiğini düşünmeye cesaret edemeden, zihnimi neden hata yapmamam gerektiğine odakladım. Nükleer patlamanın sıcağıyla çocukların kemiklerine kadar dağlanma olasılığını; patlama yüzünden ezilip parçalanacak kadınlarla erkekleri; toz haline gelecek binaları; moloz yığınına dönüşecek müzeleri; mahvolacak kiliseleri; asfaltın lav nehri gibi kaynayarak akacağı sokakları ve milyonların kanıyla ıslanacak kilometrekarelerce külü düşündüm.

Merdivenin tepesindeki kapıya doğru itildiğimi hiç fark etmeden kendimi açık güvertede, hareket halinde buldum.

Sis artık halojen yansımalarda gümüş rengi, tepede beyaz ve teknenin sınırlarının dışında griydi; yatın ışıklarını yüzü-

nün bir yanı yaralı bir çizgi roman kahramanı olan Jonah ve feneri gibi tümüyle yutmuştu zaten.

Midem dışarıdan daha soğuktu, buz kesmişti sanki; soluğunda yüzüme vuran buz gibi nemli hava kadar soğuktu.

Utgard küpeşteye yanaştı ve yükünü denize fırlattı ama cesedin ayakları küpeşteye takıldı. Utgard denize doğru itene kadar da bir an, tüyler ürpertici bir şekilde orada asılı kaldı.

Düşmekten korkuyorsam da ıslak ve hafif hafif sallanmakta olan güverteyle denizde doğmuşum gibi başa çıkmayı becermiştim. Silahı iki elimle tutuyordum.

Öteki adam küpeştenin yanına kadar çektiği ikinci cesetle bir hayli mücadele etmişti. Utgard sonunda gidip cesedin bir kolunu tutarak ona yardım etmek zorunda kaldı.

Cesetlerden kurtulmanın zorluğunu görerek adamların işlerini bitirmesini bekledim.

Bir kahraman düşmanlarını sırtından vurmaz. Ama kahramanlık başkalarının bana yanlışlıkla verdiği bir payedir; ben asla öyle olduğumu iddia etmedim.

İkinci ceset de geceyle sisin içinde ortadan kaybolurken, Utgard'ı üç metreden kısa bir mesafeden sırtına iki kez ateş ederek vurdum. Öne, küpeşteye doğru düştü, ama tekneden dışarıya yuvarlanmadı.

Öteki adam bir an korkuyla irkildiyse de, anında kalçasındaki tabanca kılıfında duran silahına uzandı.

Karnından ve göğsünden vurmaya çalışarak iki kez ateş ettim, ama tabancanın çok yukarı kalkmasına izin verdiğim için, ilk kurşun yüzüne isabet etti İkincisi ise sadece saçlarını ikiye ayırdı.

Neyse ki başına aldığı kurşun yeterliydi ve yere düştüğünde ölmüştü.

Kötü bir durumdaki Utgard küpeşteye dayanarak bana doğru döndü. Halojenin yansımalarıyla dolan, deli çakal bakışlı gözleri, habis bir yağla yanan fenerlere benziyordu.

Yüzü yaralanmış, gözlerinden biri şişerek yarıya kadar kapanmıştı; bir kulağında kurumuş kan vardı, bu sorgulama odasında yaşananların sonucu olmalıydı.

Yanına yaklaşınca bana doğru uzandı ve ona iki kez daha ateş ettim.

Küpeştenin önünde kayarak düştü ve bir tarafına doğru yere yığıldı. Başı zıplayacak kadar hızla güvertenin zeminine çarptı.

Birdenbire başlayan ve ellerimin felçli yaşlı adamlar gibi titremesine yol açan gerginliği üzerimden atabilmek için, bir süre derin derin soluk alıp verdim.

Adamların cesetleri denize atarken ne kadar çaba harcadıklarını gördükten sonra, bu ikisinden aynı şekilde kurtulmaktan vazgeçmiştim. Joey'in cesedini telsiz odasında bıraktığıma göre, bunlardan kurtulmaya çalışmanın bir anlamı yoktu zaten. Ayrıca bunları denize gömmek için, çekiştirerek tekneden atmayı becerebileceğime de inanmıyordum.

Teslimatı kişisel olarak kendim yapmadan, römorkörü ve nükleer bombaları sorumluluk sahibi yetkililerin eline teslim edebileceğim bir yol kendiliğinden ortaya çıkabilirdi. Eğer kimliğimi ortaya koymaz ve onlarla hiç yüz yüze gelmezsem, insanları öldürmemin nedenini açıklamak zorunda kalmazdım.

Sırtımı ölülere dönüp güverteyi geçerek iskele tarafında muhafaza edilen tabuta benzer sandıklara doğru yürüdüm.

Filmler bizi, birkaç kez vurulan ve ölmüş gibi görünen kötü adamın, sondan bir önceki anda, inleyen kemanlar eşliğinde yerden kalkmasına şartlamış. Ama gerçek hayatta senfonik fon müziği falan yoktur, ölü de ölü olarak kalır. Sadece hayaletleri ayağa kalkar.

Römorkörde yalnızdım ve Utgard'ın hayaletiyle yaptığı sözleşmeyi elinde tutan koleksiyoncunun, poltergeist olarak buralarda oyalanmasına izin vereceğini sanmıyordum.

Aklımda öldürmek varken güverteyi kendinden emin adımlarla geçmiştim, ama artık infaz yerine getirilmişti ve dengem pek yerinde değildi. Yürürken ayağım görünmeyen engellere takılınca, uzağımdaki desteklere tutunmak üzere uzandım.

Her şeyin üstünü ve çevresini kuşatan sis; tekneyi çepeçevre saran uçsuz bucaksız deniz ve aşağıdaki sudan ibaret uçurum, tekneyi benimle paylaşanlar yüzünden, içimi neredeyse dayanamayacağım, yoğun bir yalnızlık duygusuyla dolduruyordu. Evet, ölüleri kastediyordum, ama sadece ölüleri de değil; öncelikle bombaları; yoğunlaştırılıp bütün insanlığın külleriyle dolu kapları simgeleyen sandıklara yerleştirilmiş olan, dört şehir çapındaki ölümü kastediyordum.

Junie'nin Ayışığı'ndan tekneye aktarılan sandıklar kontrplaktan değil, çelikten yapılmıştı. Mafsallı kapakları, aralarında eşit mesafeler olan dört sürgü tutuyordu.

İlk sandığın dört sürgüsünü de çekerek açtım. Kısa bir tereddütten sonra kapağı kaldırdım.

Halojen ışığı etrafı, her birinde büyük bir cihaz bulunan sandıkların bölmelerini görmemi sağlayacak kadar aydınlatıyordu. Kısmen döküm kısmen de makinede işlenmiş çelikten ve ürkütücü bir ağırlıkta oldukları izlenimi veriyorlardı. Işık bütün kavislerinde, her bir gizemli ayrıntıda ve uğursuz aksesuar tasarımının üzerinde, çekici ve akıcı bir şekilde eğilip bükülüyordu. Bu nesneler sadece silah değil, bütünüyle kötülüğün en mükemmel örneğiydiler.

Sandık bombayı hareketsiz olarak muhafaza eden bir düzeneğe kaynakla bağlanmıştı; nakledildiği kasadan çıkarmak için özel aletler gerekecekti.

Her bir cihazın göbeğinde, uygun bir fişin girebileceği, on santim çapında bir çukur vardı.

Düzeneğe bombalar dışında bir kutunun daha bağlı olduğunu fark edene kadar, bir süre o çukura baktım. Bu kutunun tek sürgüyle kapatılmış mafsallı bir kapağı vardı.

Kutuda, içini tümüyle dolduran, çift bölmeli, keçe bir torba vardı. Torbayı çıkarınca çukura uyacak fişi buldum; iki iki buçuk kilo ağırlığındaydı.

Görünüşünden, çukura sokulunca bir hareketle kilitleneceğini tahmin ettim. Bir ucunda ışık yayan bir diyot ekranı -o anda boş olan- ve veri girmek için bir klavye vardı.

Tetikleyiciydi bu.

Fişi yumuşak torbaya geri koydum. Torbayı da güverteye bıraktım. Diğer üç torbayı da çıkardım.

İki sandığı kapattıktan sonra, dört fünyeyi torbaları içinde taşıyarak açık merdivenlerden yukarıya, ortadaki kapalı bölmenin etrafında dolaşan dar bir geçitten ibaret olan ön güverteye çıktım. Bir kapıdan yemek yemek ve dinlenmek için kullanılan bölmeye girdim.

Bir dolapta yağmurluklar, kötü hava koşullarında kullanılacak başka giysi ve eşyalar ve içi boş, epeyce kullanılmış, deri bir okul çantası buldum.

Fünyelerin hepsi çantaya rahatça sığdı. Fermuarını kolayca kapatabildim.

Fermuarı kapattığım anda, çantayı tutan el ile kayışı kavrayan el, sanki bir yabancının elleriymiş gibi göründü gözüme; sanki biraz evvel bana ait olmayan bir bedenin içinde uyanmıştım.

Stormy'nin öldüğü günden beri benden bu ellerle korkunç şeyler yapmam istenmişti. O benden alındığında, benim masumiyetimin bir kısmı da çalınmıştı. Ancak artık bu eller masumiyetimin kalanını da fırlatıp atmış gibi geliyordu bana.

Yaptığım şeyin doğru olduğunu biliyordum, ama doğru olan her zaman temiz olmuyor ve insana kendini her zaman iyi hissettirmiyordu. Doğru bile olsa sert eylemler temiz bir yürekte bir tür günah tortusu bırakabilir, ama bu kötü bir şey değildir. Eğer izin verilirse yürek özdenetimini yapar ve makul ölçüde günah, çürümeyi önler.

Bir zamanlar olduğum kişiden farklı birine dönüşmüş olduğum endişesini gidermek için sağ elimi avucum yukarı gelecek şekilde çevirdim. Bir buçuk santim genişliğinde, iki ucunun arası dört buçuk santim olan, elimin pembe derisi üzerinde süt beyaz görünen, hilal şeklinde bir doğum lekem vardır.

Bu leke Stormy ile benim sonsuza kadar birlikte olacağımızın kanıtlarından biriydi, çünkü onun da buna uyan bir lekesi vardı.

Doğum lekeleri ve kaybolmayan umudun gölüne dair anılar, benim hâlâ Odd Thomas olduğumu, bir zamanlar olduğum kişiden farklı bile olsam, paradoksal olarak aynı olduğumu doğruluyordu.

Çantayı ön güverteye taşıdım. Sis hâlâ aynı derecede yoğundu, gece ise hatırladığımdan daha soğuktu.

Sancak tarafındaki bu dik ve dar merdiven en tepedeki güverteye çıkıyordu ve köprüde biri duruyordu.

Köprüye girince yukarıya baktım, dümendeki kadın da ellerini dümenden çekmeden dönüp bana baktı.

Dümende kimse olmazsa, teknenin dalga ve akıntılara maruz kalarak tembel bir girdabın içinde dönüp duracağını fark etmem gerekirdi. Ben Utgard ve Buddy'yi öldürüp tekneye çıkarılan sandıkları açarak bombaların fünyelerini toplarken, tekne pek sallanmamıştı.

Kadının kim olduğunu hemen anladım.

Bölüm Otuz Dokuz

Kadının üzerinde beyaz pantolon ve boncuklu zarif bir süveter vardı. Onun üstüne de yakasında, manşetlerinde ve önünün her iki tarafında aşağıya kadar tilki kürkü olan, yumuşak gri bir deri ceket giymişti.

Çantayı yere koyup, "Hiçbir doktor sizin kabuklu deniz ürünleri alerjisinden rahatsız olduğunuza inanmaz," dedim.

Yirmi beşten fazla değildi; Joey'in güzel bulduğu *Maxim* dergisindeki kadınlar gibi değil de Naiman Marcus katalogunun güzel kabul ettiği kadınlar gibiydi. Göze hitap eden ama bayağılıktan uzak, zarif, şık, dolgun dudaklı, yüz kemikleri narin, berrak mavi gözlü, genç bir kadındı ve sert tavırlı değildi.

Bir elini dümenden çekip ceketinin cebine vurdu. "Bu maksatla hazırlanmış küçük bir şişe karışım var; rıhtıma çıkmadan önce içeceğim. Klasik belirtilerin bir kısmını taklit ediyor."

Sahil güvenliğe kabuklu deniz ürünleri yediği için ciddi bir alerjik reaksiyon yaşamakta olan bir yolcuyu yattan almaya gittiğimiz söylendiği için, gerçekten böyle bir hastanın getirilip getirilmediğini öğrenmek üzere yerel hastaneyi denetleyebilirlerdi.

Radardan gelen ince ve tiz bir ses gözlerimi ekrana çevirmeme yol açtı. Azimutun en dış halkasında birkaç nokta ortaya çıkmıştı. En yakındaki tek nokta uzaklaşmakta olan Junie'nin Ayışığı olmalıydı.

Kadın, "Sen kimsin?" diye sordu.

“Harry,” dedim.

“Harry mi? Harry diye biri olduğunu bilmiyordum.”

“Bu ifadeyi duymak annemin hoşuna giderdi. Var olan tek Harry’nin ben olduğumu sanıyor.”

“Kaltak olmayan bir anneye sahip olmak hoş bir şey olmalı.”

“Senin adın ne?” diye sordum.

“Valonia.”

“Bu ismi daha önce hiç duymadım.”

“Latince meşe palamudu demek. Annem herhalde büyüdüğümde azman bir ağaç olacağımı düşünmüş. Utgard nerede?” Köprüden kıç güvertesini göremiyordu.

“Şey... şeylerle... uğraşıyor.”

Kadın gülerek, “Ben narin bir çiçek değilim,” dedi.

Omuz silktim. “Eh işte.”

“Bana tayfaları ayıklayacağını söylemişti.”

“Ayıklamak mı? Buna ayıklamak mı diyordu?”

“Onun seçtiği kelimeyi doğru bulmuyor musun?” “Ayıklananlardan biri olmamamı doğru buluyorum.” “Galiba senin hoşuna gitmiyor bu.”

“Niye gitsin ki?”

Valonia, “Onları tanıyan sensin, hepsi senin arkadaşların,” dedi. “Ben onları tanımıyordum ki.”

“Pek bir şey kaçırmamışsın.”

Acımasızlıktan hoşlanıyordu. Beni artık daha fazla ilgiyle inceliyordu.

“Senin ekipteki rolün ne Harry?”

“Sanırım Guildenstern’üm ben.”

Kaşlarını çattı. “Bir Yahudi ha?” dedi.

“Shakespeare’e bir göndermeydi.”

Bu defa nefis bir şekilde somurtarak, "Eski ve tozlu kitapların içinde yaşayacak bir çocuğa benzemiyorsun sen," dedi.

"Sen de şehirleri havaya uçuracak bir kıza benzemiyorsun."

"Beni iyi tanımıyorsun."

"Tanıyabilme şansım var mı?"

"Şimdilik yüzde elli diyelim."

"Bu oranı kabul ediyorum."

Benden herhangi bir şekilde kuşkulanıp kuşkulanmadığını algılayamadığım için, Valonia'nın yakınına gitmemiştim. Yanımda ne kadar rahat olursa, bu güzel şeye zarar vermeden boyun eğdirmem o kadar kolay olurdu. Yetkililer için o bir bilgi hazinesiydi.

Kapının pervazına yaslanarak, "Soyadın ne Valonia?" dedim.

"Fontenelle. Unutma."

"Sorun değil."

"Bir gün ünlü olacağım."

"Bundan hiç kuşkum yok."

"Senin soyadın ne Harry?"

"Lime."

"Fahişe adı gibi," dedi.

"Aslında, bayağı da tekeşliyimdir."

Gülüşü beklediğimden daha hoştu; genç kızlara özgü ama daha güçlü ve içtendi.

Onun gülüşünden hoşlanmak istemiyordum. Bu gülüşte, onun bir zamanlar masum bir çocuk olduğunu düşündüren neşenin izlerini bulmak beni dehşete düşürmüştü.

Artık ilk karşılaştığımızda sandığımdan da genç olduğunu görebiliyordum, yirmi yirmi birden fazla değildi.

Valonia'nın uzun saçları tilki kürkünden yakasının altında kalmıştı. Ellerinden birini ensesine götürerek saçlarını dışarı

çıkardı. Başını salladı ve yüzünün etrafından aşağıya, zengin altın tellerden oluşan bir şelale döküldü.

“Dünyanın değişmesine hazır mısın Harry?”

“Hazır olsam iyi olacak sanırım.”

“O kadar yaşlı ve yorgun ki.”

Ona hayranlığımı açıkça göstererek, “Bütünüyle değil,” dedim.

Kendisine hayranlık duyulması hoşuna gitmişti.

“Onu çok beğenecekler.”

“Kim?”

“İnsanlar.”

“Ah, evet onlar.”

“Onun yönetimi ele almasına bayılacaklar. Düzen getirecek... onun şefkati ve gücü.”

“Ve dişçilik harikası dişleri.”

Gülmesine rağmen sert çıktı bana: “Senatör harika bir adam, Harry. Sen de böyle düşünüyor olmasaydın, burada olmazdın.”

Yarattığım -daha doğrusu bir Graham Green romanından ödünç aldığım- karakterden farklı bir tepki vermemek için ihtiyatla, “Benim için para daha önemli,” dedim.

Valonia gözlerini sise dikerek dudaklarını büzüp puf sesi çıkardı. “Yaşlı, yorgun dünya bitti gitti,” dedi.

“Bunu bir daha yapsana,” dedim.

Bana bakarak aynı şeyi tekrar yaptı.

“Belki de sadece para için değildir,” dedim.

Mavi gözleri göz kamaştırıcı bir şekilde parladı. “Hiçbir şeyi düzeltmeyen, bitip tükenmek bilmeyen tartışmalar, yorucu ve bıktırıcı kavgalar... Hiç kimse bunu özlemeyecek.”

“Hiç kimse,” diye ona katıldığımı gösterdim, ama bu kadar gencecik ve böylesine nefret dolu olması içimi kederle doldurdu.

“Onların önünü kesecek, Harry.”

“Artık birinin yapmasının zamanı gelmişti.”

“Sonunda hoşlarına gidecek.”

Burnundaki bir tıkanıklığı açmaya çalışıyormuş gibi soluk aldı.

“Aslında meselenin çok evvelden karara bağlandığını bildiğimiz halde, o sonsuz çekişmeler...” dedi.

“Yıllarca evvel...” dedim.

Tekrar burnunu rahatlatmaya çalıştı. “İnsanlar yeni terbiyeye minnettar kalacaklar.”

Söyleme şeklinden, Y *ve T* harflerinin büyük olduğunu anlamıştım.

“İnanıyor musun Harry?”

“Derinlemesine. Ayrıca para da var.”

“İnanmak o kadar şahane bir şey ki.”

“Kelimeyi söylerken canlanıyorsun adeta.”

Çocukça bir özlemle, “İnanmak,” dedi. “İnanmak.”

Yine gürültülü bir soluk aldı.

“Kahrolası alerji,” diye şikâyet ederek mendil çıkarmak için elini ceketinin cebine soktu.

Ben de tişörtümün altından içinde iki kurşun daha olan tabancayı çektim.

Kadınların kullandığı tabancalardan ama ölümcül bir silah olan ufak tabancası, çıkarmaya çalışırken ceket cebinin astarına takılmıştı.

“Yapma Valonia,” dedim.

Astarı yırtarak tabancayı çıkardı.

“Lütfen,” dedim.

Silahı çıkarınca inancını savunma tutkusuyla, deli gibi ateş etmeye başladı.

Başımın yanındaki lamine pencerede bir anda, kurşunun açtığı delikten pencerenin pervazına doğru uzanan örümcek ağları oluştu.

Ona bir kez ateş ettim, sadece yaralamak için değildi, çünkü bu riske girmem imkânsızdı.

Darbenin etkisiyle bedeni kasılırken, altın saçları girdap gibi dönerek parıltılar saçtı. Elindeki küçük silahı düşürdü, dinlenmek için çökermişçesine, kir pas içindeki güverteye yüzükoyun düştü; çamurun içindeki bir orkide gibiydi.

Silahını alıp yanına çömeldim.

Gözleri açıktı, ama henüz boş bakmıyordu. Bir şeye, belki de bir anıya takılmış gibi görünen bakışlarını bana çevirdi.

"Hiçbir zaman... göremeyeceğim." dedi.

Bir elini avuçlarımın içine aldım ve kırmızı dalgaların hücumuna uğramadım. Gelecek engellenmişti.

"Hiçbir zaman... yeni dünyayı göremeyeceğim," diye bitirdi cümlesini.

"Hayır," dedim. "Seni bundan kurtardım."

Avucumda gevşek duran eliyle elimi sıktı.

"Bırakma," diye yalvardı, sesi artık daha genç çıkıyordu; çokbilmiş ya da numaracı değildi.

"Bırakmayacağım," diye söz verdim ona.

Elime önce daha sıkı yapıştı, sonra tüm gücünü kaybetti.

Gitmişti ama ben elini tutmaya devam ederken, çektiği acılara, ruhunun burada oyalanmasının eklenmesin diye sessizce dua ettim.

Onun özgür düşüncesini kimin, nerede ve ne zaman aydınlıktan karanlığa çevirdiğini merak ediyordum. Bunu yapanın kim ya da kimler olduğunu bulmak ve hepsini öldürmek istiyordum.

Bomba fünyelerini koyabileceğim çantayı bulduğum dolapta, yağmurda kullanılacak nesnelerin üstündeki rafta, şu

anda ihtiyacım olan şeyi görmüştüm. Aşağıya, ön güverteye inerek iki yün battaniye seçtim, yanıma alıp köprüye geri döndüm.

Battaniyelerden birini silkeleyerek açtım, onu koyabileceğim yumuşak ve basit bir katafalk yapmak için, uzunlamasına ikiye katladım.

Onu kucaklayarak yerden kaldırdım ve yün battaniyenin üzerine yatırdım. Beklediğimden de hafif ve ufak tefekti, hayattayken olduğundan daha iri görünüyordu.

Gözleri açılıp öylece kalmadan, gözkapaklarını kapatarak başparmaklarımı bir dakika kadar bastırdım. Sağ elini göğsündeki sol elinin üzerine koydum.

İkinci battaniyeyi de silkeleyerek açtım, onu da ilki gibi katlayarak, artık asla ünlü -ya da ünsüz- olamayacak Valonia Fontenelle'in üstünü örttüm.

Köprünün sıcaklığının baştan çıkardığı sis, eşikten geçerek bir şey arıyormuş gibi içeriye doğru sokulmaya başlamıştı. Dışarı çıkıp kapıyı kapadım.

Birdie Hopkins'in silahını denize attım.

Köprü güvertesinin açık bölümünde, sisin izin verdiğince çalkalanan okyanusu seyrederek bir süre ayakta durdum.

Yarım saat içinde üç erkekle bir kadını öldürmüştüm -ama kimseyi katletmemiştim. Ahlaki olanla ahlak dışı olan arasındaki yeri bulduğuma kendimi ikna etmeye çalışırken, felsefenin inceliklerine sığınıyordum.

Dümen yekesinde kimse olmayınca, tekne dalgalarla akıntılara kapılarak doğanın tercih ettiği girdabın içinde dönmeye başlamıştı.

O gün kaybolmayan umudun mavi gölünde, güneş sıcacıktı, meltem insanı yumuşak dokunuşlarla okşuyordu sanki ve hayal edilebilecek, bekleyen bir gelecek vardı.

Şimdi ise, aşağıdaki okyanus mavi değildi ve ben onda hiç umut göremiyor olsam da okyanus dayanıyordu.

Bölüm Kırk

Para kazanmak için, arada sırada Pico Mundo'nun yakınındaki Malo Suerte Gölü'nde partilere ev sahipliği yapabilecek boyuttaki balıkçı teknelerini kullandığım olmuştu, ama böyle römorkör kadar büyük bir teknenin dümenine hiç geçmemiştim. Açık denizde tekne kullanmışlığım da yoktu.

Kontrol masası balıkçı teknelerininkine benziyordu. Takma motor debriyajıyla sancak motor debriyajı solda, dümen ortada, takma motor gazıyla sancak motor gazı sağdaydı. Gazların yanında, üzerinde *motor stop* yazılı bir anahtar vardı. Sayaç panelinde, vites-yağ basıncı, motor-yağ basıncı, su sıcaklığı, voltametre, takometre, sintine ve yakıt alarm butonları vardı.

Römorkördeki GPS navigasyon sisteminde en son teknolojinin ürünü, geniş bir deniz haritası monitörü olduğu için pusulaya başvurmam pek gerekmeyecekti. Teknenin burnu şu anda kuzeye baktığı için, ekranda tekneyi ortada, Kaliforniya sahilinin bir kısmını da sağda görüyordum.

Bir süre radardaki noktaları inceledim. Daha önceki noktalardan pek farklı değillerdi; hiçbiri yaklaşmamıştı; Junie'nin Ayışığı biraz uzaklaşmıştı.

Utgard, yankılarla derinliği tespit eden sistemi ya kapamıştı ya da bu çevreyi bildiği için hiç devreye sokmamıştı. Ya-

pacağım kısa yolculuk sırasında ihtiyacım olmayacaktı, ama yine de açtım sonarı.

Yakınımdaki güvertede yatan ölü kadını ve teknedeki diğer üç cesedi düşünmemeye çalışıyordum. Bütün dikkatimle, nükleer bombaları güvenilir yetkililerin eline teslim etme koşulları sağlanana kadar kolayca bulunamayacakları bir yere götürme görevine odaklanmıştım.

Römorkörün burnu kuzeye bakıyordu. Kamyonları bombaları uzak şehirlere götürmek üzere beklediği, Rooster Point'in güneyindeki terk edilmiş tersane de kuzeydeydi.

Römorkörü güneye yöneltmeye başladığım sırada, "Ode to Joy"un en bilinen melodilerini çalan bir telefon sesi duyuldu. Sayaç panelinin üzerine bırakılmış telefon tam karşımda duruyordu.

Büyük ihtimalle Utgard'ın telefonuydu. Şimdiye kadar karadaki birine, Junie'nin Ayışığı'ndan nükleer silahları aldıklarını ve tersanedeki randevu yerine doğru yola çıktıklarım bildirmiş olmalıydı.

Bay Sinatra'nın paranormal saldırısından Şef Hoss Shackett'in, Utgard'dan daha fazla zarar gördüğünü zannetmiyordum. Arayan kesinlikle Şefti.

Tekneyi güneye doğru çevirene kadar telefon çağrısı sesli mesaja dönüştü; kısa bir duraklamadan sonra da arayan kişi tekrar çaldırdı telefonu. İkinci kez sesli mesaja dönüşmesine izin verdim.

Kıyıdaki komplocular artık bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorlardı.

Teknenin rotasını 180 derece değiştirdiğim için, GPS deniz haritası o anda ekranın sol tarafındaki kıyı çizgisini gösteriyordu. Bir efsaneye göre bu liman Magic Beach (sihirli kumsal) olarak tanımlanmıştı ve bu kelimelerin altında bana hiçbir şey ifade etmeyen hikâyeler vardı.

Liman müdürlüğünün elemanlarının küstah, kaba ve cani ruhlu olduklarını düşündüğüm için, artık onlarla hiç işim olmazdı. Limana geri dönmeyecektim.

Radarın yumuşak "ping" sesleriyle sonarın daha yüksek "pong" seslerinin oluşturduğu serenadı dinleyerek, hızı artırıp römorkörü güneye doğru götürmeye başladım. Tekneleri parçalayan kayalara tünemiş, şarkı söyleyen deniz kızları tarafından baştan çıkarılmamı engelleyecek elektronik cihazların koruması altında adeta ne yaptığımı biliyormuşum gibi yol alıyordum.

Gemileri devirebilen ve insanları bizim konserve sardalyeleri yediğimiz kadar teklifsizce mideye indiren, İskandinav kökenli deniz canavarı Kraken ve başka devasa deniz canavarlarına karşı hâlâ savunmasızdım hiç kuşkusuz. Ancak teknede en fazla on beş dakika kalmak niyetinde olduğum için, römorkörün King-Kong büyüklüğündeki bir ahtapotun kolları tarafından yirmi bin fersah derinliğe çekilme ihtimali yoktu.

Teknede bir telsiz odası vardı ama köprüde de tarayıcılı bir VHF/FM radyotelefon vardı. 22. kanaldan, daha önce Joey'in sohbet ettiği sahil güvenlik gözetme botundan bir çağrı aldığımda güneye henüz yönelmiştim.

Doğru prosedür büyük ihtimalle gözetleme botundaki adamın bana verdiği çağrı işaretini tekrarlamak, sonra da römorkörün çağrı işaretini vererek kendimi tanıtmaktı. Ben bunu yapmak yerine çağrıyı umursamadım.

Sahil güvenlik görevlilerinin sebatkâr ve ısrarlı olduğunu görünce de milletim adına memnun oldum. Uydu bağlantısını kullanarak römorkörle Junie'nin Ayışığı arasındaki buluşmayı izlemişlerdi anlaşılan.

Yattan ayrıldıktan sonra transfer koordinatlarından neden uzaklaşmadığımızı merak etmişlerdi. Hasta yolcuyu hemen doğudaki limana ve hastaneye ulaştırmak yerine neden güneye yöneldiğimizi öğrenmek istiyorlardı.

Hayatlarının büyük bir bölümünü denizde geçirdikleri için kuşku yaratan bir şeyi gördükleri anda tanıyorlardı.

Daha önce, Joey'yi silah tehdidi altında tutarken, yardımın elli deniz milinden yakın olduğunu umarak sahil güvenlik ile konuşmak istemiştim, ama artık koşullar değişmişti. VHF/FM'de ya da Şef Hoss Shackett ile onun klonu cüce Hoss -tabii böyle biri varsa- dahil olmak üzere, herkesin dinleyebileceği bir frekansta, kaçırılmış termonükleer silahlar hakkında gevezelik yapacak halim yoktu.

Cevap almak için ısrar eden sabırsız mesajlardan sonra pes ettiler. Tahminime göre, gözetleme teknesi son hızla ve yeni bir rotayla römorkörün yolunu kesmek üzere yola çıkmış olmalıydı. Onlar gelmeden çok önce karaya çıkmış olacağım için, bunun benim açımdan hiçbir sakıncası yoktu.

"Ode to Joy"un müziği tekrar duyuldu ve bu kez telefon da çalmaya başladı.

Ben popüler bir adamdım. Birkaç yıldır iyi bir tava aşçısı olduğum için, çoğunun gömleğinde hardal lekesi olan, sadık bir hayran kitlesine alışıktım.

Cadillac'ını sıfır görüş alanında korkusuzca kullanan Birdie Hopkins ile aynı arabada yolculuk yapmak cesaret kırıcıydı, ama römorkörün hiçbir şeye çarpmayacağını garanti eden radara ve GPS'ye rağmen, sisten kör olmuş bir şekilde denizin üzerinde yol almak, Fred'in dul karısıyla geçirdiğim zamandan çok daha fazla rahatsız etmeye başlamıştı beni.

Tedirginliğimin nedeni belki aşağıdaki sudan uçurumdu; belki de sözünü ettiğim termonükleer silahlar.

Kıyıya vuran dalgalara cepheden çarpmak yerine, onları çaprazlamasına yararak geçtiği için tekne kıç atmıyorsa da bu sakin denizde hiç hoşuma gitmeyecek kadar sallanıyordu.

GPS deniz haritasında, kıyı boyunca uzanan, hem insan yapısı hem de doğal olan her yeri belirten işaretler vardı. Bunlar arasında, rüyamda gördüğüm gizemli kadınla birkaç keli-

me etmek üzere yürüyüşe çıktığımda, her şeyin başladığı Magic Beach rıhtımı da vardı.

Rıhtımın bir milin beşte biri kadar güneyinde, Hecate's Kanyonu'nun ağzında ise, denize açık dar bir boğaz vardı.

Derenin akıntısı kanyonu binlerce yıldır oyduğu için, denizle kanyonun buluştuğu yerde şu iki durumdan biri ortaya çıkmış olmalıydı: Eğer derenin sınırı deniz seviyesinin üzerinde kalıyorsa, su kanyondan çıktığı şekilde dökülürken, Missisipi'nin Meksiko Körfezi'ne ulaşırken oluşturduğu delta gibi, alüvyon toplamış olurdu.

Eğer kanyon çok derinden oyulduğu için batı ucu deniz seviyesinin altında kalıyorsa, derenin taşıdığı alüvyon çoktan Pasifik'e karışıp uzaklara taşınmış demekti. Bu durumda dalgalar karşılarına çıkan karayı oydukları için, okyanus kanyonun ağzına baskı yaparak derin suların ulaştığı bir girinti, ufak bir koy oluşturmuş olabilirdi.

Kaliforniya kıyısının jeolojik yaşını ve okyanusa doğru inen bu uzunluğun ne kadar dik olduğunu dikkate alınca, ben ikinci ihtimal üzerinde duruyordum. İskandil sonucunu okumak için deniz haritasının monitörüne doğru eğilince, bu işin ekranın dibindeki bir veri çubuğu üzerinde, bir renk anahtarıyla daha kolay bir hale getirilmiş olduğunu gördüm.

Kara altın rengiyle tanımlanmıştı. Beyaz benim şu andaki pozisyonumda alttaki derin suları gösteriyordu. Mavi sığ suları, yeşil de sular alçaldığında ortaya çıkan, yükseldiğinde kaybolan kara parçalarını işaret ediyordu.

Doğuya doğru daralmasına rağmen yeterli genişlikte ve römorkörün geçebileceği derinlikte bir kanal, kumsalı ikiye bölerek ilerliyor ve kanyonun ağzındaki ufacık bir koya dayanıyordu.

Bingo.

Rotayı Hecate's Kanyonu'nun batısına doğru değiştirdim.

Artık önümüzde uzananları bildirmekten hoşlanmayan ve bu rotada uzun bir yolculuk yapma ihtimali karşısında tam bir hoşnutsuzluk belirten radarı kapattım.

Doğuya doğru, yarım milden biraz daha az yol yapmıştım ki, sahil güvenlik gözetim botundaki iletişim memuru yeni bir VHF/FM mesajıyla karşıma çıktı. Yine pek çok sorusu vardı.

Eylem ona kelimelerden daha iyi cevap verecek ve gözetim botu hızını kesinlikle daha da artırarak gelecekti; bunu hissediyordum.

Köprünün pencerelerinden, tek bir kıyı ışığı göremiyordum; sisin parmaklıkları arada bir hep aynı şeyi gösterecek şekilde aralanıyordu ama kısa süre sonra sisten daha sert bir şeyle karşılaşacaktım zaten.

İki motoru da tam gaz çalıştırdım ve dümeni sabit tuttum. Deniz haritası römorkörün kıyıdan bir mil uzak okumasına rağmen Hecate’s Kanyonu'ndaki kanalın tam ortasına doğru gitmekte olduğunu gösteriyordu.

Daha altı hafta evvel High Sierra’daki St. Bartholomew’s Manastırı’nda, hayatımın ilk karını görmüştüm ve birkaç gün içinde de ömrümün sonuna kadar yetecek miktarda kara katlanmak zorunda kalmıştım.

Magic Beach benim ilk sahil kasabası deneyimimdi. Manastırı kara gömen tipiden sonra, hoş ve iyileştirici bir değişiklik gibi gelmişti önceleri.

Belki zaman içinde farklı düşünecektim ama o anda, güvenilmez bir denizin üstünde römorkörle, sisi yararak kıyıya doğru yol alırken, kupkuru Mojave ile Pico Mundo’yu özlüyordum; banyo yapmak ve tuvalette kullanmak dışında, suyun hiçbir şekline katlanacak halim kalmamıştı.

Beni uydu aracıyla gözleyen bottaki iletişim memuru, Kanal 22’den aynı soruları tekrarlamaktan vazgeçmiş, telaşlı ve ısrarlı bir ses tonuyla uyarılar yapmaya başlamıştı.

Gerginliğimin artması için onun tiz bir sesle bağırarak ifade ettiği felaket kehanetlerini dinlememe gerek yoktu. Radyotelefonu kapattım.

Derinlik tarayıcısının pong sesleri daha sık çıkıyordu.

Tekrar *Ode to Joy* çalmaya başladı. Utgard Rolf ile yaşadığım deneyime dayanarak onun kişiliğine Wagner'den ya da gangster-rap grubundan herhangi bir şey daha çok uyardı diye düşündüm.

Beethoven, Utgard'a ne yapmıştı ki öylesine tatlı bir müzik böyle canilere hizmet eden bir telefon sinyali olarak kullanılabiliyordu?

Ekranda denizin içinde gördüğüm derin bir kanal, daralarak önündeki dar mavi hilale doğru huni şeklini alıyordu; mavinin ardında yeşil bir hilal vardı; onun ardında da büyük, görkemli, altın rengi bir kara bandı uzanıyordu; güzel Amerika'nın muazzam batı surları...

Kanalın tam merkezine doğru gidiyorduk.

Yakıt sayacına bakmaya gerek yoktu. Bu yolculuğu tamamlamak için sadece birkaç santilitre yakıta ihtiyaç vardı.

Voltametre. Voltametrenin canı cehenneme. Voltametrenin ne işe yaradığını hiç bilmiyorum. Büyük ihtimalle voltametrenin neye yaradığını milyonda bir kişi bilir zaten. Ama o, tam bir voltametre duyarlılığıyla müthiş böbürlenerek ve ömürlerini denizci olarak geçirmemiş olanlarla alay ederek sayaç masasının sol tarafında başköşeye kurulmuştu işte.

Yağ basıncını ölçme aleti, motor yağını, su sıcaklığını ölçme aleti, takometreler. Artık hiçbiri beni ilgilendirmiyordu; gereksiz veriler sağlayan, önemsiz, aptal aletlerdi hepsi.

Deniz teknolojisinde hâlâ saygı duymaya devam ettiğim tek alet olan deniz dibi tarayıcısı yani, pong sesi git gide artan, yükselen ve hızlanan sonar ses yansıtıcısıydı.

Yaptığım plan yamalı bohça gibiydi ve tek dayanak noktası, nükleer bombaların da dinamit çubukları kadar zor patladığına inanmamdı.

Kalın bir dinamit çubuğunu duvara çarpabilir, çekiçle dövebilirsiniz hatta üzerine bıçak saplayabilirsiniz ve bildiğim kadarıyla, bu eylemlerin hiçbiri onun patlamasına yol açmaz. Tutuşan bir fitil gibi, ateşleme kutusundan çıkan elektrik akımı gibi bir şey işi bitiriverirken, yirmi bin adet dinamit çubuğunu bir Peterbilt kamyonuyla taşımak isterseniz, infilak edip paramparça olma riskine girmeden yapabilirsiniz bunu.

Saf nitrogliserin bambaşka bir şeydir tabii ki.

Nükleer bombaları tetikleyicilerinden ya da tetikleyici olduklarına içtenlikle inandığım nesnelerden ayırmıştım. Bu olaylar yaşandığı sırada nükleer fizikçi değildim -bunları yazarken de değilim- ama sert bir sarsıntıyı, o dört termonükleer düzenek tarafından buharlaştırılmaksızın atlatabileceğimi psişik olmayan biri kadar hissediyordum.

Sis insaf etmiyordu; etrafta sadece sis vardı, sis, sis...

Kontrol masasına doğru eğilmiş, ayaklarımı güverteye iyice bastırarak sol elimle dümeni sıkıca kavramıştım.

Sonarın pong sesi "Ode to Joy"un ritmiyle kabaca senkronize bir ahenkle sürüyordu ve *durdur* düğmesine basmak için tamamen sezgime dayanarak son dakikaya kadar bekleyip en uygun olabileceğini umduğum anı seçtim.

Rotayı değiştirmedim, ama dümene iyice yapıştım.

Teknelerin freni olmaz. İleriye doğru hareketi durdurmanın tek yolu motorları geri vitese almaktır. Benim yaptığım gibi motorları kapatmak ileriye doğru atılımı anında durdurur ama o andaki hızı hiçbir şekilde etkilemez.

Hecate's Kanyonu'ndaki kanalın son metrelerini ciddi bir hızla geçtik. Suyun hız kesen bir direnci vardı elbette, ama yuvarlak altlı bir teknedeyseniz ve teknenin bordası ve kahvesi mütevazı ise bu direnç tahmininizden çok daha hafif oluyor.

Bütün bu olaylar yaşanıp bittikten sonra, açık denize çıkmaya elverişli römorkörün tasarımını öğrendim ve motorlarını kapattıktan sonra bile vereceği ne çok şey olduğunu ancak o zaman tam anlamıyla takdir ettim.

Tahmin edeceğiniz gibi, kumun direnci suyun direncinden de fazlaydı, bu anlamda çamur daha da beterdi. Römorkörün kumun içinde ilerleyebileceği kadar ilerleyerek çamurun içinde tam anlamıyla karaya oturduğunu fark edebildiğimi iddia edemem. Sadece, kanalın tekneyi misafir edecek kadar derinken, bir anda sığlaştığını hatırlıyorum.

Kurşunun deldiği köprü penceresi paramparça olarak çerçevesinden çıkmış, teknede herhangi bir yere rapt edilmemiş olan her şey depremle sarsılan bir binadaki eşyalar gibi, roket hızıyla havada uçmaya başlamıştı. Bana çarpan bir şey olmamıştı ve bunu Utgard'ın denizde güvenliğe önem vermesine borçluydum.

Bacaklarım altımdan kaydıysa da dümene sıkıca yapışmıştım.

Römorkör, artık karada yaşayabilecek kadar geliştiğini ilan etme zamanının geldiğine karar veren, tarih öncesi bir deniz yaratığıymışçasına, feryat ederek, çatırdayarak, patlayarak, tınlama ve ıslık sesleri çıkararak ufacık koyun sularından yukarı doğru yükseldi.

Sonunda durduğunda, bacaklarımın üzerinde doğruldum ama uzunca bir süre kramp giren parmaklarım dümeni bırakmadı.

Bölüm Kırk Bir

Darbeden önce motorları durdurmuştum, gerçi dizel yakıt benzin gibi hemen alev almazdı, ama ben yine de yangın çıkabileceğini varsaymak durumundaydım.

Termonükleer silahların sert bir çarpmayla patlayıp patlamayacağı sorusu mutlu bir şekilde cevaplanmıştı. Bir patlama olursa, yangının dökme çelik muhafazaları içindeki plütonyum kalıplarını tetikleme ihtimali olmadığı için de radyoaktif maddelerin açığa çıkmasından korkmuyordum.

Sonunda, dümeni bırakabilecek hale geldim ve içinde bomba fünyelerinin bulunduğu çantayı arayıp buldum.

Daha önce, fünyeleri kolayca bulunamayacakları bir yere götürmek için yapılması gereken pek çok şey varken, çantanın ne kadar ağır olduğuna dikkat edemeyecek kadar kafam karışıktı. Fünyelerden birini elime alıp iki-iki buçuk kilo olduğunu düşünmüştüm. Hepsi bir arada tahminen on kilo tutardı. Ancak çanta bundan en az bir buçuk kat daha ağırdı.

James Bond olsa -özellikle Daniel Craig oynuyorsa- çantayı sanki içinde politikacıların vaatleri varmış gibi kaldırıverirdi.

Kayıtsızca gülümseyerek fünyelerle birlikte ve kendisini Olimpiyatlarda maraton koşucusu kategorisine sokacak bir hızla yola koyulurdu.

Büyük ölçüde martinilerden oluşan bir beslenme düzeninden güç aldığı için, Bond avantajlı tabii ki. Ben kırmızı şaraptan daha sert hiçbir şey içmem, şarabı da fazla içmem zaten.

Bomba tasarımcılarının, muhtemelen her şeyi olması gerekenden daha iri ve daha ağır yapma eğilimleri ve değerli kaynakları koruma ihtiyacını umursamazca hiçe saymaları hakkında yakışıksız bir şeyler mırıldanarak çantayı köprüden aldım. Kapıyı arkamdan kapadım ve yüküm elimde bir an öyle kaldım.

Pruva sahile çıktığı için, römorkör sola yatmış ve güverte kıç tarafına doğru taşmıştı. Denizdeyken ıslak güverte ciddi bir sorun değildi, ama böyle eğik dururken bana epeyce eğlence vaat ettiği kesindi.

Hani, buzun üzerinde domuz gibi kaydı derler ya, meyilli güvertede aynen öyle kayarak küpeşteye ulaşıp aşağıya baktım. Domuzun buz üzerinde ne işi var, diye şaşarak çevrede girdap gibi dönüp duran sisin altındaki koyu renk toprağı gördüm.

Çantayı küpeştenin üzerinden geçirip aşağıya bıraktım. Bütün fünyeler, Tiffany gibi lüks bir mağazadan alınmışa benzeyen çift astarlı keçe torbalar içinde oldukları için, çanta yere çarparken kaba, madeni bir ses çıkarmadı.

Tekne bu yöne yattığı için, hem küpeşteye tırmanmak hem de üzerinden çabucak atlamak zorunda kaldım. Çantanın yanına, sert toprağa inince, kendime denizdeki günlerimin sona erdiğine dair söz verdim.

Geçmişte, kendime bu gibi konularda epeyce yalan söylemiştim. O sözleri tutmamış olabilirdim, ama o sahte vaatleri bir kenara koyup gemiler ve deniz hakkında hiçbir şey bil-

meksizin karada yaşayan biri olmak üzere verdiğim sözü tutmaya sonuna kadar hazırdım o anda.

Hemen çakalların dolaştığı ve cinayete kurban gitmiş en az iki kızın -Resim Öğretmeni Arlis Clerebold'un öldürdüğü- gömülü olduğu Hecate's Kanyonu'nun içine doğru yürüme fikrini zihnimde şöyle bir tarttım.

Yok, hayır.

Bunu yapmak yerine, çantayı aldım ve sanki hâlâ yan yatmışım güvertedeymişim gibi sağa doğru kaykılarak tekneye çarparak kırılan dalgaların yanından kuzeye doğru yürümeye başladım; yüzüm Pasifik'e dönük olduğu için deniz sağımda kalıyordu. Bu beyaz ıssızlıkta suyun çizdiği hat işime yarayacak tek güvenilir kılavuzdu.

Römorkörün köprüsündeki GPS deniz haritasına göre bu ufacık koyun, dik bayırlar arasında kıvrılarak kanyonun sınırını oluşturan hilal şeklinde bir kumsalı vardı. Koyun kuzeybatı ucunda, kumsal kıyı boyunca kuzeye doğru uzanarak kasabayı geçip limana kadar gidiyordu.

Sular yükselmiş ve koyla kıyı şeridi arasındaki bu sapak, suyun altında kalmış olabilirdi. Neyse ki korktuğum olmadı, sular yüksek değildi ve ben hızlı bir yürüyüşle iki üç dakika içinde ana kumsala ulaştım.

Bundan sonraki çeyrek millik yol boyunca, kuzeye doğru alçalan dik bir kayalığı izledim. Sonra Magic Beach'in garip beton kaldırımlarına gelene kadar karaya doğru yürüdüm ve kaldırımlardan kuzeye doğru yürümeye devam ettim.

Yorgundum. Akşam yaşadığım olaylar düşünüldüğünde yorgun olmam doğaldı. Kaldırıma yatıp bir güzel uyku çekmek hakkımmış gibi hissediyordum. Sabahın köründe hız yapmaya meraklı patencilere, her zamanki bastonlu dolaşan yaşlı adamlara ve yürüteçli ufak tefek yaşlı hanımefendilere ek olarak bir engel daha oluşturmak umurumda değildi.

Yorgunluk, deri çantayla başa çıkmakta gittikçe zorlanmamı açıklamaya yetmezdi. Yorgun olun olmayın, ağır bir yük, taşıdıkça ağırlaşıyormuş gibi gelir insana, ama bu gerçek de hızla artan ağırlık bilmecesini çözmez. Çantayı on dakikadan kısa bir süredir taşıyordum ve bana küpeştenin üzerinden aşağıya attığımdan iki kat daha ağır gibi gelmeye başlamıştı bile.

Tedbirli davranarak Hutch Hutchison'ın evine arka sokaktan geçerek geldim. Utgard Rolf içerde beni bekliyor olabilir diye kaygılanmıyordum. Hoss Shackett'in de başka yerde ve saçlarını yolarak cinsiyet değiştirmek de dahil olmak üzere, çok ciddi bir kimlik değişimi üzerinde kafa yormakla meşgul olması gerektiğinin farkındaydım. Ancak kızıl saçlı iki silahlı adamın, tuzağının başında bekleyen örümcekler gibi beklemek için, hem zamanı hem de sabrı vardı.

Kendimi garajın yanındaki kapıdan içeriye attıktan sonra, çantayı iki elimle taşımak zorunda kalmıştım. O anda, Laurel ile Hardy'nin daracık merdivenlerden çıkarmayı asla başaramadıkları o kocaman piyano kadar ağırlaşmıştı.

Çantayı tuğla verandaya, daha önce kumlanmış çoraplarım ve jean pantolonumla örttüğüm ferforje iskemlenin yanına bıraktım. Zorlanmaktan kasılan kaslarımı rahatlatmak için, omuzlarımı kaldırıp çevirdim, kollarımı gerdim.

Garajın bir köşesine gidip Birdie Hopkins'in verdiği cep telefonuyla mutlu canavarın kulübesini aradım. Üçüncü çalışta Annamaria cevap verdi.

"Benim, Blossom nerede?" dedim.

"Mısır patlatıyor. Çok tatlı biri."

"Ondan hoşlanacağını biliyordum."

Annamaria, "O hep benimle olacak," dedi. Bu bana Blossom'u hiç unutmayacağını söylemenin tuhaf bir yoluymuş gibi geldi.

“Biraz sonra geleceğim,” dedim. “Bir saat içinde. Eğer senin için sorun olmazsa, bu kasabadan gitmek zorunda kalacağız.”

“Ne olacaksa olacak.”

“Yine başladık.”

“Sen benim koruyucumsun ve ben senin sorumluluğundayım. Sen neyin en doğru olduğunu düşünüyorsan onu yaparız.”

Nedenini bilmiyorum, ama o ölü gemide, dört nükleer bomba ve fünyelerinin yanında tek başımayken hissettiğimden çok daha ağır bir yük altındaymışım gibi hissediyordum artık.

Verecek cevap bulamayınca Annamaria, “Sözünden her zaman dönebilirsin Odd Thomas,” dedi.

Zihnimde, kandil ışığı altında, Benim için ölür müsün? dediği an canlandı.

Evet, demiş ve bana verdiği çanı almıştım.

“Hayır,” dedim. “Seninle beraberim. Bu durum bizi nereye götürürse götürsün. Sonuna kadar. Kasabadan ayrılıyoruz. Bir saat içinde orada olacağım. ”

Telefonu kapatıp cebime koydum.

Ozzie Boone’un verdiği eğitim ve dört kitap taslağını kaleme almak, bana dilde bir beceri kazandırmıştı ama o anda üzerime çöken garip duyguyu anlatacak kelimeleri bulamıyorum.

Her şeyin ötesinde ben vardım; onlar gibi adam öldürmüş biri. Cani değildim ama katildim yine de. Ve aptalın tekiydim. Deli bir anneyle narsist bir babanın tek çocuğu. Başarısız bir kahraman. Kafası karışık bir çocuk. Sorunlu bir erkek. Hayatını yolda düzenleyen bir adam. Arayan ama yolunu bulamayan biri.

Kimse bana hazinesini emanet etmemeliydi. Ya Annamaria’nın kendisi bir hazineydi ya çocuğu ya da hiçbiri,

ama yine de açıklanacak gizemli bir şeyler vardı. Onun korunması gereken bir hazineye sahip olduğuna inandığını biliyordum. O bu inançla hükme varmıştı; beni ikna eden de onun inancıydı.

Yetersizliğimin fazlasıyla farkında olmama ve bütün hatalarıma rağmen, bunun benim görevim ve onurum olduğunu seziyordum. O anda Hutch'ın garajının yanında dururken hissettiğim ve tanımlayamayıp adını koyamadığım şey, alçakgönüllüğün de altında bir duyguydu. Güçlünün gölgesinde zayıfın hissettiğinden; eğer doğa dünyadaki bütün ölmüş canlıları küçük kanatlarında taşıyarak yeni bir dünyaya götürme görevi verseydi, bir serçenin hissedebileceğinden bile güçlü, ölçülemeyecek kadar muazzam bir itaatti hissettiğim.

Ve bütün bunları neden hissettiğimi bilmiyordum, çünkü neyi üstlendiğimi bilmiyordum. Ya da belki kalbimin derinliklerinde biliyordum da bu bilgiyi kendime saklıyor, bilmezden gelerek ilerlemeyi tercih ediyordum. Çünkü gerçeğin beni felç etmesinden; canlı ağacı en katı taşa çevirebilen sonsuzluk gibi, beni taşa çevirmesinden korkuyordum.

Bölüm Kırk İki

Kızılkafalı silahlı adamların Hutch'ı ziyarete gelmiş ve performansı konusunda ikna olmayarak oturmuş beni bekliyor olabilecekleri ihtimaline karşı, küçük tabancayı gözden geçirdim. On kurşunluktu ve içinde dokuz kurşun kalmıştı. Emniyetini açtım.

Büyük ihtimalle yakında denizde fazla vakit geçirdiğim için kendi kendime "Peki, ya yap ya da vazgeç," dedim.

İlaç torbası siklamen saksısında, anahtar da torbanın içindeydi.

İçeri kolayca girdim. Çok sessizdi. Hâlâ ev yapımı kurabiyelerin hafiflemekte olan tarçın kokusu hissediliyordu. Mutfak dolaplarıyla zemin arasına gizlenmiş gömme ışığın altın renkli pırıltısından başka ışık yoktu.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Hiç iyiye alamet değildi. Bu kez üzerimde pantolonla sıcacık mutfaktan geçip ihtiyatla aşağıdaki koridora girdim.

Dikkatli davranarak misafir odasının kapısından içeriye göz attığımda, Hutch'ın onu bıraktığım gibi, koltukta oturmakta olduğunu gördüm. Kucağındaki şenil (chenille) örtüyü dizlerine sarmış ama kitabı yanına bırakmıştı. Hafif bir sesle horluyordu.

Emniyetini kapatarak küçük tabancayı cebime koydum. Hutch ben yokken yemeğini yemiş ve televizyon seyretmek için misafir odasına dönmüş olmalıydı. Televizyonda kendisinin oynadığı bir film vardı; sesini kısmıştı.

Ayakta durup sessiz ekrana baktım.

Bu filmdeki rol arkadaşı muhteşem Deborah Kerr'di ve *The Life and the Death of Colonel Blimp'*teki kadar güzel; *An Affair to Remember'*daki kadar büyüleyici; Bonjour Trestess'teki kadar zarif; *Black Narcissus'*tâki kadar taptaze ve masum görünüyordu.

Hutch o günlerde leylek gibi değildi. Uzun boyu ve yele gibi saçlarıyla ekranda tam bir aslandı. Zaman henüz soylu profilini, kaşlar, gaga gibi bir burun ve zayıf bir çene karikatürüne dönüştürmemişti.

O anda Deborah Kerr'e her ne söylüyor ve o da ona nasıl bir cevap veriyorsa, gergin bir konuşma geçiyordu aralarında. Genç kadını şefkatle omuzlarından tuttuğu, onun da başını kaldırıp ona baktığı anın bir öpücükle sonuçlanacağı, şimşeğin gök gürültüsünü getirmesi kadar kesindi.

Ben televizyondaki görüntülerden büyülenmiş olarak kapıda dururken, Hutch, "Harikuladeydi o," dedi.

"Ona âşık mıydınız, efendim?"

"Ah evet. Hem de çok. Uzaktan. Ama o dokunulmazdı. Gerçek bir hanımefendiydi. Artık onun gibilerden yok."

Ve işte, öpücük geldi. Birkaç kelime daha. İkinci bir öpücük. Ekranda onların yerini Avrupa'da bir savaş alanı aldı.

Hutch içini çekti. "Yarım asır sanki bir yılmış gibi geçip gitti," dedi. "Bir tek saatini bile canın sıkılarak ya da yarının gelmesini dileyerek geçirme oğlum."

"Kendimi meşgul etmek için elimden geleni yapıyorum," diye teminat verdim ona.

İskemlede daha dik oturarak, "Seni aramaya gelen kimse olmadığını söyleyeceğim için üzgünüm," dedi.

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum."

"Gelen olsaydı, yıllarca akılda kalacak, heyecanlı bir performans sergileyecektim. Oyunculuk muhteşem bir meslek oğlum. Eğer başka insanları oynamak için yeterince zaman har-

carsan, kendi karakterin ve motivasyonun hakkında fazla düşünmek zorunda kalmazsın."

"Paçamı kurtarmak için, bu gece başka biri olmak zorundayım. Kendimi Harry Lime ilan ediyorum.

"Bunun için cesaret lazım. Orson Welles değilsin sen, delikanlı."

"Haksız olduğunuzu söyleyemem, efendim."

"Üçüncü Adam'daki başrolü az kalsın ben kapıyordum. Ama rolü aldı diye Josseph Cotton'a haset edemem. Kusursuz oynadı çünkü."

Tabureye oturup, "Bay Hutchison" dediğim anda sözümü kesti: "Bana Hutch de, herkes öyle der."

"Evet, efendim. Sizin de bildiğiniz gibi bu işe pek çok giysiyle başlamadım..."

Koltuğunda öne doğru eğilerek gözleri ışıl ışıl, tekrar sözümü kesti. "Yarın ikinci el giysiler satan bir dükkâna gideriz! Daha önce konuştuğumuzdan beri öyle bir yere gitme düşüncesiyle yanıp tutuşuyorum."

"Tamam da... benim size söyleyeceğim şey... Yukarı çıkıp üstümdekini temiz bir tişörtle değiştireceğim. Ve o kadar acelem var ki... sizden giysilerimi atmanızı rica edecek olursam, size çok zahmet olmayacağını umuyordum."

Anlamıştı ama anlamak istemiyordu. "Bu ne garip bir istek," dedi.

"Bu akşam buradan ayrılmak zorundayım efendim."

"Neden ama?"

Geçmişte Deborah Kerr'in elini tutmuş olan elini kaldırdı. "Evet. Anlıyorum. Çenesinde sakal olan iri yarı adam, sonra dişleri kötü olan ya da kötü olmayan kızıl saçlı adam... Bu durumda aranızdaki anlaşmazlığın çözülemediğini mi düşünmeliyim?"

"Tam olarak öyle değil, efendim."

"Şimdi tüyüyorsun yani."

“Kesinlikle.”

“Bir defasında ben de tüymüştüm.”

“Henry Fonda peşinizdeydi,” dedim.

“Kendine özgü yumuşaklığı içinde acımasızdı. Bence Henry beni vursa çok daha iyi olurdu.”

“Ama masumdunuz.”

“Evet, ama bazen masum olan ölür ve arada sırada trajedi seyretmek seyircinin hoşuna gider.” Kaşlarını çattı. “Oğlum sen buraya bir bavulla geldin ve sadece üzerindeki giysilerle gidiyorsun,” dedi.

“Hafif yüklü seyahat etmeyi severim.”

“Pantolon giydiğinden emin ol.”

“Benim niyetim de o efendim.”

“Bana Hutch de, herkes öyle der. Senin şu ikinci el giysilerinin bir yükümlülüğü var mı?”

“Ne demek istediğinizi anlamadım efendim.”

“İnsanın, ikinci el dükkânından satın aldığı bir giysiyle işi bittiği zaman, bir sözleşme gereği o giysiyi kendisinden daha yoksul birine devretmek gibi bir yükümlülüğü var mı?”

“A yok, hayır efendim. Hepsini çöpe atabilirsiniz.”

“Kolay o zaman. Seni bağladığı için yerine getirmek isteyeceğim bir protokol olabileceğini düşünmüştüm,” dedi. Kucağındaki örtüyü kaldırıp iskemleden kalkmaya hazırlandı.

“Bir şey daha var,” dedim. “Sizden böyle bir şey istemek zorunda kaldığım için çok özür dilerim.”

Çok yılgın görünüyordu. “Bugün yaptığın kurabiyelerin geri kalanını yanında götürmek mi istiyorsun?” dedi.

“Hayır. Hayır. Onlar sizin.”

“Ah çok iyi. Şahane. Çok güzel.”

“Arabalarınızdan birini ödünç alıp alamayacağımı bilmek istiyordum, efendim.”

“Alabilirsin elbette. Sen çok iyi bir şoförsün.”

"Kasabadan otobüs ya da trenle ayrılma riskini göze alamadım."

"Halka ait ulaşım araçlarını gözlüyorlardır."

"Kesinlikle. Arabanızı Santa Barbara'ya kadar götürebilirsem, oradaki yeğeninize bırakırım ve o da geri getirilmesini sağlayabilir belki."

Alnı kaygıyla kırıştı. "Peki oradan sonra sen ne yapacaksın?"

"Yolda ne yapacağıma karar veririm. Benim işlerim böyle yürür."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Hayır efendim, korkunç değil avantajlıdır." Tabureden kalktım. "Üstümü değiştirip yola koyulayım," dedim.

Uzun bacaklarını, her birinde ikişer eklem varmış gibi açarak ayağa kalktı. "Arabanın anahtarlarıyla, seni mutfakta bekleyeceğim," dedi.

"Ah, bir de el feneri alabilir miyim?" dedim. "Bir el fenerine ihtiyacım olacak. Hepsi bu. Başka bir şey istemeyeceğim."

"İnsan bir yerden tüyüyorsa, iyi bir el fenerine ihtiyacı vardır. Sorun değil," dedi.

Yukarıda odamda, arkamda bir Sinatra biyografileri koleksiyonu bıraktığımı da fark ettim. Ancak onlara artık ihtiyacım olmayacağını düşünüyordum.

Banyoda bele kadar soyunup yan tarafımdaki üzeri bantla kapatılmış yaraya dokunmamaya dikkat ederek bedenimin üst kısmını, yüzümü ve ellerimi yıkadım. Atlet ve sırtında da önünde de yazı olmayan, temiz bir tişört giydim.

Mutfağa indiğim zaman, bir el feneriyle Mercedes'in anahtarları mutfağın ortasındaki masada duruyordu.

"Efendim, Mercedes'i alamam," dedim.

"Explorer'dan çok daha iyi bir paravan sağlar sana. Senin gibi tişört ve spor ayakkabı giyen, genç bir adamın kasabadan

Explorer ile tüymesini bekleyebilirler ama bir Mercedes ile asla.”

“Explorere’i almayı tercih ederdim.”

“Sana Explorer’in anahtarlarını vermeyi reddediyorum.

Mercedes daha iyi bir paravan ve bir kereliğine olsun yönetmen benim.”

“Ama...”

Hutch masanın üzerinde duran plastik torbaya sarılı bir paketi işaret etti. Paketin üzerindeki etikette *Domuz Derisi* yazıyordu ve derin dondurucudan çıkarılmış plastiğin üzerinde hâlâ kırağı gibi bir kabuk vardı.

Hutch, “Bunu da almanı istiyorum,” dedi.

“Efendim, domuz derisini severim ama bir süre yemek yapma olanağım olmayacak.”

“Domuz derisi sadece paketin içinde ne olduğunu anlamamı sağlayan bir şifre. Eğer sığır dili deseydim, içinde sadece yirmilikler olurdu. Eğer tatlı ekmek yazsaydı, yarısı yirmilik yarısı yüzlük olurdu.”

“Para mı? Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunu kabul edemem.”

“Bankalarda hesaplarım var tabii ki ama tamamen bankalara güvenmem. Biliyor musun, ben dokuz yaşındayken pek çok banka batmıştı.”

“Param var,” diye güvence verdim. “Maaşımın bir kısmını biriktirmiştim.”

“Kaçarken yeterli olmaz. Kaçaksan üzerinde bol para olmalı. Ben bunu zor yoldan öğrenmiştim.”

“Ama bu çok çok fazla.”

“Nereden biliyorsun? Domuz derisi belki de benim bir deste dolara verdiğim şifredir. ”

“Bu şifre neyin karşılığı, efendim?”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

Üzerinde, gagalarında kıvrım kıvrım mavi kurdeleler taşıyarak uçan sarı kuşlar olan bir hediye torbası çıkarıp sözüm ona domuz derisini içine koydu ve altın rengi örgünün saplarından tutarak uzattı.

Elimi sallayarak, “Gerçekten, gerçekten alamam,” dedim.

Yüzü kınayan bir ifadeyle karardı, otoriteyle gerildi, itaat beklentisiyle öne doğru uzandı. Sesi adamlarından verebileceklerinden fazlasını isteyen, kahraman kaptanın sesiydi. Kemikli bir yumruk haline getirdiği serbest elini yukarıya kaldırdı.

“Bunu alacaksın asker,” dedi. “Alacaksın ve bununla doğru şeyi yapacaksın. Tartışmaya tahammülüm yok, hiçbir mazeret kabul etmiyorum. Yeterince açık mı?”

Annamaria insanların ona para verdiklerini söylemişti. Kimsenin şiddet ima ederek onu almaya zorladığını sanmıyordum.

“Çok cömertsiniz, efendim.”

Oynadığı karakterden çıkarak sırıttı. “Al, al. Saçmalama. Zaten Nibbles’ın parası bu.”

“Afili kabadayı tavşan Nibbles.”

“Durup dinlenmeden, ne yapacağımı bilemediğim telif ücretleri kazanmaya devam ediyor. ”

Hediye torbasını kabul ederken, “Eğer çocuklarım olursa efendim, her birinin tam bir Nibbles’ın maceraları seti olacak.” El fenerini torbaya, donmuş paranın yanına koyup Mercedes’in anahtarlarını alırken, Hutch, “Bu akşam yemeği sırasında sence elimi temizleme jeliyle kaç kere dezenfekte ettim?”

“Tavuklu enchillada yediniz; tavuğun tadını seviyorsunuz, ama gazetelerdeki salmonella ve kolibasili hikâyeleri sizi kaygılandırıyor. Bu durumda... yirmi kere diyeceğim.”

“Tekrar düşün.”

“Otuz mu?”

Yüzünde hiçbir şeyle karıştırılamayacak bir gururla, “Beş kere,” dedi.

“Sadece beş mi?”

“Beş,” diye tekrarladı.

“Bu gerçekten önemli, efendim,” dedim.

“Değil mi? Plastiğe sarılıp dondurulmuş da olsa, paraya dokundum... Gerçi şu anda ellerimi temizleme jeliyle ovuşturmak için çıldırıyorum, ama yapmayacağım.”

“Tamamen bırakacak mısınız yoksa?”

“Yo, yo. Yavaş yavaş vazgeçmek için elimden geleni yapacağım. Eroin bağımlısı bir kardeşim vardı ve uyuşturucuyu bir anda bırakmıştı. Feciydi.”

“Evet efendim. Genç Anthony Perkins, değil mi?”

“Bu deneyim onu öylesine allak bullak etmişti ki daha sonra annesinin giysilerini giyerek insanları bıçakladı. Purell kullanmayı azaltacağım ama riske girip onun akıbetine uğramak istemem. ”

O gülümseyince ben de gülümsedim.

“Kendine dikkat et, oğlum.”

“Edeceğim efendim, siz de kendinize dikkat edin.”

Kapıya doğru yürüyordum ki “Odd?” diye seslendi.

Dönüp baktım.

“Geçtiğimiz ay birlikte eğlendik, değil mi?” dedi.

“Evet, efendim. Kesinlikle iyi vakit geçirdik.”

“İyi, çok iyi. Ben böyle hissediyorum; umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur.”

“Bu günlerde dünya genellikle karanlık, efendim. Ama burada, bu evde öyle değil. Sizin için çalışmak bir zevkti. Sizi tanımak da.”

Elimi uzatıp kapıyı açmak üzereyken, “Oğlum?” dedi.

Tekrar dönüp baktım.

“Sana sarılabilir miyim?”

Elimdeki hediye torbasını bırakıp ona döndüm. Boyu ve hayattaki duruşu da perdedeki gibi, güçsüzlüğünü ve naifliğini gizliyordu.

Konuşabildiğinde, "Savaşta kaybettiğim oğlumu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Jamie'den, hiç sahip olmadığınız oğlunuzdan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet ondan söz ediyorum. Eğer Corrina adında biriyle evlenmiş olsam ve Jamie adında bir oğlumuz olmuş olsaydı; sonra da onu savaşta kaybetseydim, kendimi nasıl hissedeceğimi biliyorum artık."

Hutch beni birçok konuda şaşırtmıştı. Şimdi de ona cevap veremediğim için kendime şaşıyordum.

Ancak kapıya gidip para torbasını yerden aldıktan sonra, "Bir gün geri dönmek için elimden geleni yapacağım, efendim," diyebildim.

"Herkes bana Hutch, der."

"Evet, efendim. Geri dönmek için elimden geleni yapacağım ve geldiğimde, ikinci el eşyalar satan bir dükkâna gideceğiz."

Dudağını ısırarak, "Pekâlâ, tamam o zaman. Şimdi bir kurabiye alacağım," dedi.

"Benim için de bir tane alın."

"Harika. Evet, gerçekten de iki tane alacağım."

Dışarı çıkıp kapıyı kapadım.

Hemen hareket edemedim; yaşadığım onca dehşet dolu şeye rağmen, hayatımın böylesine incelikli anlarla dolu olmasına, ifade edemeyeceğim bir minnet duyarak durdum orada.

Bölüm Kırk Üç

İçinde dört bomba fünyesi olan çanta o kadar ağırlaşmıştı ki garaja kadar götürüp Mercedes'in bagajına koymak için bütün gücümü ve kararlılığımı kullanmak zorunda kaldım.

Çantanın fermuarını açtım ve bagajın ışığında içinde römorkörden başka bir şey olmadığını gördüm.

Psişik çekimimin beni hem sisin içinde bir yere çarpmadan götüreceğine hem de bir jetonlu telefona yönlendireceğine güvenerek Hutch'ın evinden çıkıp yola koyuldum.

Sisli olduğu kadar mistik görünen bu sokaklardan, umutsuzluk ve öfkeyle dolu Hoss Shockett, dört şehri yakıp kül etme planını yeniden hayata geçirme umuduyla veya adaletten kaçmaya hazırlanarak ya da mekanizma içindeki, bu talihsiz duruma düşmesine neden olan maymunu arayarak geçmiş olabilirdi.

Çok canlı bir hayal gücü olan maymun, Şef için endişelenmekten vazgeçemiyordu, çünkü o maymun çok iyi biliyordu ki karşısına çıkacak olan iyi Hoss Shackett değil, kedi yavrularını yiyen ve kemikleriyle dişini karıştıran Hoss Shackett olacaktı.

Psişik çekimin dezavantajı, beni arada bir de kaçmaya çalıştığım kişiye götürmesiydi. Bunun nedeni, o kişiyi düşüncele-

rimden atmak için gösterdiğim çabanın, içimde sürekli onunla yüz yüze geleceğim endişesine yenik düşmesiydi. Onu zihnimden atmayı başarsam bile, hain bilinçaltım kaygılanmaya devam eder. O zaman da ya korkumun kaynağı bana doğru çekilir –ters psişik çekim- ya da ben ona doğru çekilirim ve bu çoğu zaman en yanlış anda olur.

Bu yüzden Mercedes'i kullanırken, her şeyi kafamdan atıp bir jetonlu telefon bulmaya konsantre oldum. Jetonlu telefon... jetonlu telefon... jetonlu telefon...

Cep telefonları yaygınlaştığından beri, jetonla çalışan halk telefonlarını bulmak daha da zorlaştı. Günün birinde, telefonlar çene kemiğinin arkasına, kulağın altına yerleştirilen ve sesle harekete geçen ufacık çipler haline gelecek; cep telefonları da yavaş yavaş ama istikrarlı bir şekilde, yerini aldıkları bozuk parayla çalışan telefonlar kadar demode olacak.

Bize dünyamızı açıklayan ve dünya hakkında ne hissetmemiz gerektiğini söyleyen yorumcular, bedenimize gömülü bu telefonlara 'gelişim' diyecekler. Ve bir devlet görevlisi sizinle konuşmak istediğinde size nasıl ulaşacaklarını ve implantınızın verdiği sinyalden yararlanarak sizi nerede bulacaklarını her zaman gayet iyi bilecekler.

Bu, yeni terbiyeyi yüreklendirmeye ve birçok sabırsız yurttaşımıza yaşlı ve yorgun gelen toplumumuzun, şu andaki halini karakterize eden sonsuz kavga ve yorucu tartışmaların önünü kesmeye kadar uzanır. Var olan her şey uçup gider ve bazen bütün bu değişiklikler sizi ürkütebilir. Ancak bir bakış açısına ve toplumsal uzlaşıyı biçimlendirme yeteneğine sahip olanlar, sonunda yeni dünyanızı seveceğinizden ve buranın bir yeryüzü cenneti olduğunu hissedeceğinizden, her zaman her konuda emindirler, onun için çenenizi kapasanız iyi olur.

Körleşmiş gecede, kaderim en sonunda, gözleri oyularak Gazze'de hapse atılan Samson'un kaderine mi benzeyecek diye kaygılanarak psişik çekimle Mercedes'e teslim oldum ve ken-

dimi dışında jetonlu telefon bulunan bir bakkalın otoparkında buldum.

Yapacağım telefon görüşmeleri için Birdie Hopkins'in cep telefonunu kullanmak istemiyordum, çünkü geriye doğru iz sürüp ona ulaşırlardı ve başı büyük belaya girerdi. Dükkâna girip bir şişe aspirinle bir kola istedim ve telefon etmek için, verdiğim paranın üstünü bozuk para olarak aldım.

İki aspirin aldıktan sonra, operatörden en yakın FBI ve anayurt güvenliği sahra ofislerinin telefon numaralarını bulmasını istedim.

Santa Cruz'daki FBI bürosunu arayarak onlara, Hecate's Kanyonu'nun ağzında duran açık deniz römorköründeki nükleer silahları anlattım. Hemen sahil güvenlik ile temasa geçip böyle bir teknenin gerçekten de orada karaya oturmuş olduğunu doğrulatmalarını önerdim ve Şef Hoss Shackett'in de bu bombaları getiren komplocular arasında bulunduğu konusunda uyardım onları.

Konuştuğum ajan başlangıçta, uzaylıların düşüncelerimizi okumalarına engel olmak için, bütün dünyalıların alüminyum folyodan başlıklar giymeleri gerektiğinden ciddiyetle söz eden bir vatandaşı dinlerken olduğu kadar sabırlıydı.

Ancak anlattığım hikâyenin ayrıntıları bir araya toplandıkça, daha fazla ilgilenmeye başladı. Sonra da iyice konsantre oldu. Telefonu kapatma zamanım geldiğinde, beni hatta tutmak için, kimliğime ulaşmasını sağlayacak bazı ayrıntıları didikleyerek; beni FBI'ın Washington'a heykelimi dikerek resmimi posta pullarına koyarak ve cennetin bu tarafında olma koşuluyla, yetmiş iki bakireyle ödüllendirmeye hazır olduğuna ikna etmeye çalışarak; iyi bir ajanın bildiği bütün psikolojik numaralara başvurdu.

Telefonu kapadım; beni telefona getiren dürtüyle Muhterem Charles Moran'ın kilisesine doğru ilerledim. Rahip onu bu akşam karısını öldürüp sonra da intihar etmekten kurtardığımı hiç bilmeyecekti.

Sözüm ona sonsuz gerçeği temsil eden ve sisin içinden aniden çıkıverdiklerinde birkaç kez korkudan ödümü patlatan, yamru yumru ve sivri uçlu soyut heykellerle dolu bir avlu, papaz evini kiliseden ayırıyordu.

Kilisenin arka kısmına, eşyaların saklandığı ardiye odasının bulunduğu köşeye gittim. Kapı kilitliydi.

Muhterem papazla karısının, günahsız sofuluğun derin uykusunda olduklarını varsayarak Valonia'nın tabancasının sapıyla pencere camlarından birini kırdım. Elimi uzatıp mandalı buldum ve açarak içeriye süzüldüm.

El fenerini yaktım, etrafıma bakınarak açık kapıdan kilisenin içine girdim.

Kilisenin ışıklarını açmak gereksiz bir riskti, istenmeyen bir şekilde dikkat çekecekti ki şu anda hiç kimsenin ilgisini çekmek istemiyordum.

Ayrıca bu şekilde ayaklarımın karbon izini azaltıyordum. Dört nükleer silahın patlamasını engellemiş olabilirdim, ama istersem ömür boyu etrafa saçacağım kadar karbon kredisi kazanmıştım.

Sunağın yukarısındaki minik kuş ya da İsa heykeli -ya da her ne ise- yukardan bana suçlayarak bakmıyordu, çünkü gözleri yoktu.

Sunak platformundan aşağıya indim, kendi kimliğimle Sam Whittle'e ait kimliği bıraktığım, üçüncü sıraya doğru yürüdüm.

El fenerli adamın cüzdanı işime yaramamıştı, ama Hutch'ın Mercedes'inin direksiyonunda otoban devriyesi tarafından durdurulur da ehliyet göstermem gerekirse kendi cüzdanım işe yarardı. Cüzdanımı buldum ve pantolonumun arka cebine koydum, Whittle'ınkini olduğu yerde bıraktım.

Ortadaki geçide dönerken ışıklar yandı.

Ardiyenin kilisenin içine açılan kapısında Şef Hoss Shackett duruyordu.

Bölüm Kırk Dört

Şef Hoss Shackett iyi görünmüyordu. Soruşturma odasındaki kargaşada alnı sıyrılmış, bir gözü kapkara çürümüştü ve yüzünün berelenen sol tarafı da kararmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar, terörizmi kolaylaştıran bütün sadist faşistlerin tercih edeceği kadar düzgün ve mağrur görünen burnu, artık bir tür pembe kabağa benziyordu. Fırça gibi kesilmiş dik saçları da canlılığını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Birinin cüzdanımı dua kitaplarının konduğu cepte bulup onu almak için geri döneceğimi anlamış olmasından kuşkulandım.

Şef, “Lime. Harry Lime,” diyerek bu kuşkumu giderdi. Adımın Odd Thomas olduğunu keşfetmemişti anlaşılan.

El fenerini belime sokarak, “İyi akşamlar Şef,” dedim. “İyi görünüyorsunuz. ”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorduysa da ondan önce iğrenç ama hiç de yaratıcı olmayan bir lakap kullanmıştı.

“Bir Almond Joy’unuz daha vardır umarım. Yediğinizin yarısını verme teklifinizi reddettiğime pişman oldum.”

Sol ayağı aksayarak ileriye doğru iki adım attı ama sonra bana fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi durdu. Aramızda on iki-on üç metrelik bir mesafe vardı.

"Römorköre ne oldu?" diye sordu.

"Bu bir bilmece mi, efendim?"

"Onlara ne yaptın?"

"Onlar mı? Römorkör bir mi iki miydi?"

"Seni ukala herif! Bu defa seninle hafıza kaybı oyunu oynamayacağım."

"Hafıza kaybınız mı var efendim?"

Sağ eli gevşek bir şekilde yanında sallanıyordu; Bay Sinatra ile o yıkıcı çatışma sırasında yaralandığını tahmin ettim.

Kolunu birden elindeki korkunç silahı ortaya çıkaracak şekilde kaldırdı. Sımsıkı tuttuğu ve hafifçe iki yana sallanmakta olan silah o kadar büyük görünüyordu ki ağırlığı bileğini kırabilirdi. Namlunun ucuna bir susturucu takılmıştı.

Römorkörün köprüsünde el koyduğum küçük tabancayı çıkardım. Bu mesafeden, bu kadar özel bir silahla onu vurmak için, birinci sınıf nişancı olmam gerekirdi.

Şef, "O silahlara ihtiyacım var," dedi. "İhtiyacım var, hemen!"

"Durumu kolaylaştırmak istemiyorum, efendim. Bu bağımlılıktan kurtulmanız için, sizi on iki aşamalı bir programa sokmayı tercih ederdim."

"Beni zorlama velet. Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Yo, Şef, kendinizi ucuza satmayın. Hâlâ kaybedecek pek çok şeyiniz var. Kibriniz, kendinizi önemsemeniz, açgözlülüğünüz, tarihi yazgının gözlerinizdeki o delice parıltısı..."

Bir el ateş ettiğinde tabancasından çıkan tek ses, eski Looney Tunes'lardan birinde Elmer Fudd'ın peltek peltek n'aber demesine benzer bir fısıltıydı.

Beni yaralamaya ya da öldürmeye niyetli olduğuna inanıyordum, ama kurşun epeyce uzaktan geçmiş iki metre solumdaki sıralardan birine saplanmıştı. Belki de yüzündeki yaralar görüşünü bulandırıyordu.

Eğer Hutch, Harry Lime'ı oynamaya kalkmamın cesaret gerektirdiğini düşündüyse, Şefi Süperman olduğuma ikna etme çabamı görmeliydi. "Silahını bırak Shacket. Telekinezi gücümle kiliseye zarar vermek istemiyorum," dedim. "Ama bana başka seçenek bırakmazsan, akşamüstü yaptığım gibi çıkarırım seni buradan."

O kadar etkilendi ki dikkatle nişan alarak tekrar ateş etti.

Bu durumda Süpermen asla yerinden kımıldamayacağı ve zayıflık göstermek telekinezi iddialarımı yalanlayacağı için, olduğum yerde durdum. Zaten Şef o kadar kötü nişan alıyordu ki kımıldarsam kurşunun isabet alanından çıkamayacağımdan hatta isabet alanına girme tehlikesinin artacağından korkuyordum.

Bir sıradan daha etrafa ahşap kıymıkları saçıldı.

Hoss Shackett üçüncü kez ateş etmek üzere nişan almaya çalışırken gözlerini kısarak, "O silahı bırakmak için sana son bir şans tanıyorum," dedi. Ancak bütün o kaçıkça şeyleri yapacak gücün olsaydı, kendini masanın demir bacağından kurtaracak gücün de olurdu. Öyle bir gücün yoktu, benim gelip açmamı bekledin."

Yenilmez bir adam böylesine sığ bir mantık karşısında, karşısındakine acıyarak kibarca gülerdi; ama ben bir iki yıl oyunculuk dersi almadan kıvıramazdım bunu. Onun için, "Bir çocuk bile bu mantık hatasını görürdü," dedim.

Şefin üçüncü kurşunu arkamdaki orta geçitte, on beş santim kadar sağımda kalan sütuna çarptı.

Tekrar nişan alırken, "Bir çocuk öyle mi? O zaman onu bana getir de senin işini bitirdikten sonra küçük piçi de geberteyim," dedi.

Tetiğe basınca, bu kez n'aber sesi çıkmadı. Tekrar denedi ve fişeklikten kurşun çıkarmak için silahı aşağıya indirdi.

Sunağın etrafındaki alanı çeviren parmaklıklara doğru atıldım, üzerinden atlayıp sunak platformuna koştum. Dört-

beş metre uzaklıktan, elimdeki kız tabancasının şarjörünü Şefin karnıyla göğsüne boşalttım.

Dengeli bir tabancaydı; geri tepmesi şiddetli değildi; ben de namlunun yukarıya kalkmasını engellemiştim. Üç ya da dört kurşun iki yana doğru gitmiş ve isabet etmemiş olabilirdi, ama beş ya da altı kurşunun göğsüne saplandığını gördüm.

Kurşunların etkisiyle Hoss Shackett'in vücudu her atışta kasılarak duvara doğru sendelediyse de yere düşmedi.

Acı içinde homurdanıyordu ama ben ölümcül bir hırıltı çıkararak haykırmasını bekliyordum.

Şef ilginç bir şey yaptı; kendisinden ummayacağım teatral bir hareketle üniforma gömleğinin önünü yırtar gibi açarak kurşun geçirmez Kevlar yeleğine yapışmış, erimiş kurşun görünümündeki yamyassı metal topaklarını ortaya çıkardı.

Altı kurşun isabet etmiş ama onu yaralamamıştı.

Büyük haksızlıktı bu.

Eğer Kevlar giydiğini bilseydim, başına nişan alırdım. Daha büyük bir hedef olduğu için göğsüne ateş etmiştim. Eğer silahı kullanan kişi silahlardan şiddetle nefret eden biriyse ve aşırı stres altında, daha yakından ateş etmek üzere tasarlanmış oyuncak gibi bir tabancayla ateş ediyorsa, özellikle beş metre gibi bir uzaklıktan başı ıskalamak çok kolaydır.

Şef bir dolu şarjör daha bulmuştu. Boş şarjörü silahından çıkardı.

Ben acınası silahımı bıraktım, geriye dönüp koşarak parmaklıklardan atladım ve geldiğim yere geri döndüm. Bunları yaparken ayağım parmaklığa takılmadığı ya da yüzüstü yere düşmediğim için şükrediyordum. Orta geçitten kilisenin arka tarafına doğru koştum.

Bir an, ona dua kitaplarını fırlatmayı düşündümse de kulağım kutsal müziğe yatkın olduğu -özellikle Gregoryen ilahilerle İncilden ilahilere- ve kitaplara saygı duyduğum için kendimi tuttum.

Birkaç saat önce golden retriever ile birlikte girdiğimiz ön kapı gece kilitlenmişti. Açılması için anahtar gerekiyordu.

Kilisenin dışarıdan görünüşünü hatırladığım kadarıyla, dışarı açılan diğer iki kapıdan solumdaki, beni sadece çan kulesine götürürdü ki burası dikey bir çıkmaz sokak olurdu.

Arkama dönüp kilisenin orta kısmına baktığımda, Şef Hoss Shackett'in parmaklığın kapısını açtığını ve topallayarak kutsal bölümden orta geçide çıktığını gördüm. Beyaz balina saplantısıyla öfke dolu bir cinnete kapılmış olan *Moby Dick* romanının başkahramanı Kaptan Ahab'a benziyordu.

Ortadaki tek uygun çıkışa yöneldim; ışıkları yaktım ve kiliseyi bir ek binaya bağlayan, zemini kayrak taşı döşeli, kapalı bir geçitte olduğumu fark ettim.

Duvarlara, çeşitli yaşlarda çocuklar tarafından yapılmış şirin resimler yapıştırılmıştı; hepsinde beyaz giysili, sakallı ve gülümseyen bir adam resmedilmişti, başındaki haleden İsa olması gerektiğini düşündüm. Çizimler yeterli olmasa da fazlasıyla içtendi ve İsa, Kutsal Kitap'ta nakledildiğini hatırlamadığım her türlü işi yaparken görülüyordu.

Ellerini havaya kaldırmış bir bomba yağmurunu çiçeklere dönüştüren İsa. Gülümseyen ama bir şişe bira içmek üzere olan hamile kadına parmağını sallayan İsa. Zor durumdaki bir kutup ayısını yüzer durumdaki buz tabakasının üzerinden kurtaran İsa. Elindeki alev makinesini, üzerlerinde *sigara* etiketleri olan üst üste yığılmış sandıklara yönelten İsa.

Geçidin sonunda, mucizevi güçlerini, obez bir oğlan çocuğunun kek ve böreklerini tofu (Soya peyniri) paketlerine çevirmek için kullandığı anlaşılan bir İsa resminin yanındaki başka bir kapı, Pazar Okulu ve diğer faaliyetler için kullanılan sınıfların bulunduğu koridora açılıyordu.

Bu koridoru kesen başka bir koridora geldiğimde, en ucunda dışarıya açıldığı izlenimi veren bir kapı gördüm ve polyester gibi suni kumaşlardan yapılmış giysiler üreten şir-

ketlerde çalışanları kutsal mabetten kovan İsa hızıyla oraya doğru koştum.

Çıkış kilitliydi ama kilidi zorlayarak kırmak mümkündü. Kapının üzerindeki camdan, koridorun floresanlarıyla birlikte yanıp sönen dışarıdaki bir lambanın ışığı, soğuk ve kesilmiş süte benzer sisi aydınlatıyordu. Dışarının Hoss'un peşimde olduğu arkamdaki mekândan daha hoş göründüğü kesindi. Kilidi kırmak üzereyken, arka ayakları üzerinde doğrularak ön ayaklarını kapıya dayamış bir çakalın dört gözlü camın bir gözünden beni gözetlemekte olduğunu gördüm.

Bölüm Kırk Beş

Tek bir çakalı mı yoksa bir grupla mı baş etmek zorunda kalacağımı görmek için cama yaklaşınca çakal, lekeli ve çarpık çurpuk dişlerini gösterdi. Canavar sonra da sanki bir yiyecek otomatındaki lezzetli bir yiyecekmişim de satın almak için parası yetmemiş gibi camı yaladı.

Daha aşağıda, sisin içinde bir sürü parlak sarı göz ve bu gözlerin sahibi o kadar çok çakal vardı ki saymaya ne zamanım yeterdi ne de yüreğim. İkinci bir çakal daha dikilerek ve cesaretle kapıya dayandı. Bu iki liderin ardındaki sürü, tekinsiz bir sessizlik içinde olmalarına rağmen, gittikçe artan bir heyecan ve huzursuzlukla kımıldanıp duruyordu.

Annamaria bana daha önce, Hecate's Kanyonu'nu yanındaki çimenlikte yürürken, gözümüzü korkutan çakalların sadece göründükleri şey olmadıklarını söylemişti. Onları uyarıp bizim onlar tarafından alınmak için orada olmadığımızı, gitmeleri gerektiğini söylemişti; onlar da gitmişlerdi.

Bana korkulacak bir yanları olmadığını, sadece cesur davranmam gerektiğini de söylemişti ama ben kendimi, Pazar okuluna sığınmış bir adamı tehdit etme küstahlığında bulunan çakallar kadar cesur hissedemiyordum.

Ayrıca, Annamaria onlar hakkında benim bilmediğim bir şey biliyordu. Onu cesur kılan bu bilgiydi. Benim bu bilgiden yoksun olmam ölümüme yol açabilirdi.

Hemen dış kapının önünden çekilerek sınıflardan birine girdim ve camlı kapısını kapadım. Koridordan içeriye ışık giriyordu, odanın gölgede kalan kısmında durdum.

Hoss Shackett'in sesini duymayı bekleyerek etrafı dinledim ama hiç ses yoktu.

Çakallar genellikle kanyonların ve açık alanların uygarlık tarafından tecavüze uğrayan sınırlarını keşfe gelirler, ama pek ender de olsa birinin kendi alanından uzaklaşıp kasabanın merkezine indiği olur. Kendi türünün Kolomb'u diyebiliriz ona.

Daha önce hiç tek ya da bir çift çakaldan fazlasını kendi doğal yerleşim alanının bu kadar uzağında görmemiştim. Siste bekleyen sürü örnek teşkil edemezdi.

Aslında, açık tepelerden ve sert kanyonlardan uzakta olmalarından daha da garibi sayılarıydı. Gecenin başında altılı bir çakal ailesi bizi tehdit etmişti ama çakallar geleneksel sürü halinde dolaşmazlar.

Çiftleşene kadar tek başlarına, ondan sonra da çift olarak avlanırlar. Yaşam süreçlerinde, yavrular kendi başlarına avlanma cesareti kazanana kadar, aile olarak avlandıkları bir dönem de vardır.

Dişi bir çakal bir defada üç ile on iki arasında yavru doğurur. Bazıları ölü doğar, bazıları da birkaç gün içinde ölür. Geniş bir aile sekiz ile on çakal arasında değişir.

Sis aldatıcı olabilirdi, benim hayal gücüm de pek fenadır, ama kapının ardında en az yirmi canavarın hatta belki daha da fazlasının toplandığından emindim.

Eğer Annamaria'nın dediği gibi, göründükleri şey değilseler, neydiler peki?

Her ne olurlarsa olsunlar, Shackett Ana'nın oğlunun, bu gece Pasifik'ten Missisipi'ye kadar uzanan alan içindeki bütün çakallardan daha ölümcül olduğunu düşünüyordum. Saklandı-

ğım yerde beni kolayca bulabileceğini düşünerek, cesaretimi gittikçe daha fazla kaybediyordum.

El fenerimin önünü elimle perdeleyip silah olarak kullanabileceğim bir şey bulma umuduyla, etrafımı gözden geçirdim ve Pazar okulu sınıflarında bir silah deposundaki ya da Birdie Hopkins'in çantasındaki seçeneklerin bulunamayacağını anladım. Şef Shackett bir çift tahta silgisiyle hırpalayarak teslim alabileceğim kadar yavaş hareket etmeyecekti muhtemelen.

Etrafa bakınırken, camlı bir iç kapı daha keşfettim. Camında vinil bir stor vardı. Bu kapının ikinci bir sınıfa açıldığını gördüm; tek okutman iki sınıfı birden denetliyordu belki de.

Hem gürültü etmemek hem de arkamda kaçacak başka bir yol kalması için, kapıyı açık bırakarak öteki odaya geçtim.

Her iki odada da içinde saklanabileceğim dar bir malzeme dolabı vardı. Öğretmen masasında da dizlerin gireceği yerde, bir adamı saklayabilecek derinlikte bir boşluk vardı.

Eğer Hoss Shackett her tarafı baştan aşağıya ararsa ki ben aramasını bekliyordum, bir iki memur çağırarak beni herhangi bir dolabın içinde ya da masanın altında bulması kaçınılmazdı. Sorulması gereken soru şuydu: O zaman beni copla acımasızca dövdükten sonra mı öldürecekti yoksa öldürüp sonra mı dövecekti?

İkinci sınıfın da içerden bir kapıyla üçüncü sınıfa bağlanması, bütün diğer sınıfların aynı şekilde birbirine bağlandığını düşündürüyordu. Belki de daire çizerek ek binadan giriş koridoruna, Shackett'in arkasına geçebilir ve dışarı çıkabilirdim.

Bir çatırtı oldu. El fenerini söndürerek donup kaldım.

Ses yakından gelmemişti. Koridordan mı yoksa biraz evvel geçtiğim odalardan birinden mi geldiğini anlayamadım.

Pencerelerin açılıp açılmadıklarına bakabilirdim. Ama yalanmakta olan aynı çakal sürüsüyle karşılaşacağımı biliyordum. Yalvaran bakışlarıyla beni yabanıl alanda kendileriyle

birlikte koşmaya kışkırtacaklardı; ehlileşmiş köpekleri de böyle kandırıp ölüme götürürlerdi.

Bir dakikadan uzun bir süre donmuş gibi kaldım, sonra buzlarım çözüldü ve el fenerini açtım. Işığı parmaklarımla filtre ederek bulunduğum sınıfla bir sonraki sınıf arasındaki kapıya gittim.

Elim kapı tokmağında, tereddütle bekledim.

Ya sezgilerim ya da bünyeme oransız miktarda stres hormonu pompalayan, böbreküstü bezimin aşırı uyarılmış medullası bir anda, içimde Hoss Shackett'in yan odada olduğuna dair bir algı yaratmıştı. Sadece yan odada olmakla kalmıyor, kapının diğer tarafında benden birkaç santim uzaklıkta duruyordu. Sadece kapının öteki tarafında durmakla da kalmıyordu; benim elim bu taraftaki tokmaktayken, onun eli de kapının diğer tarafındaki tokmaktaydı.

Kapının camının iki tarafına da mahremiyeti sağlayan storlar asılmıştı. Eğer bu taraftaki storu kaldıracak olursam, öteki taraftaki storun arkasını görecektim -tabii eğer Şef de benimle aynı anda storu kaldırmaya kalkmazsa; öyle bir durumda göz göze gelirdik.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ağzım o kadar kurumuştu ki eğer hareket etme cesaretim olsa ve dilim dişlerime çarpsa bir takırtı duyulacaktı. Tokmağı çevirmeye korkuyordum, çünkü ben daha onun durduğu yeri tam olarak bilemeden, Şef tokmağın avucunda dönmeye başladığını hissettiği anda benim nerede olduğumu anlardı.

Bir noktada, korkudan paralize olmuşken, ne olursa olsun hareket etmenin mi yoksa mesanen patlayana ya da korkudan delirene kadar hareket etmeden durmanın mı daha iyi olduğuna karar vermek zorunda kalıyorsunuz. O ana kadar, öyle anlarda hep hareket etmeye karar vermişimdir, yine aynı kararı verdim.

Tokmağı çevirdim, kapıyı iterek açtım ve öteki sınıfa girdim. Hoss Shackett orada beni beklemiyordu.

Kendime kızdım ama mahcup olmadım. Benim gibi paranormal sezgilerle donatılmış biri için bile, güvenilir sezgiyle aşırı uyarılmış böbreküstü bezinin yarattığı algı arasındaki farkı anlamak çoğu zaman kolay değildir. Omuz silkip bunun sadece bir algı yanılgısı olmasına şükretmelisiniz. Eğer böbreküstü beziniz tümüyle bozulsaydı, birden avuçlarınızda kıllar çıkar ve süt vermeye başlardınız.

Yeni odaya doğru birkaç adım attığım anda sinir bozucu bir ses beni durdurdu; başıma yana eğip dinledim. Ya öteki sınıflardan ya da arka kapıya doğru uzanan uzun koridordan ritmi bozuk bir tıkırtı geliyordu. Başlangıçta çok yabancıyken sonra tanıdık geldi; daha sonra da ne sesi olduğunu anladım. İtişip kakışan, kayan ve yiyecek bir şeyler bulmak için etrafı koklayan açgözlü çakalların vinil zemin üzerindeki keskin pençelerinin sesiydi.

Shackett arka kapıyı açarak farkında olmadan çakalları içeriye sokmuştu. Ancak bunu yaptıysa, etrafını sardıkları zaman neden haykırmamış ya da onları ürkütüp kaçırmak için neden ateş etmemişti?

Eğer birbirine bağlı odalardan geçerken doğru yolu izlemişsem, önümdeki kapının kısa koridora, yani giriş koridoruna açılıyor olması gerekiyordu. Gerçekten de öyleydi.

Soylu bir düşünce olmasa da çakalların arka kapıdan girer girmez, polis şefini paramparça etmiş olduklarını umuyordum. Ancak hayvanların hırıltılarını da, şefin çığlıklarını da duymadığım için bu şefkat dolu umudumun gerçekleşeceğini hiç sanmıyordum.

Kısa koridora girer girmez, sola döndüm ve ek binayla kilise arasındaki kayrak taşı döşenmiş geçide koştum. Kapıyı çarparak kapattım ve yürümeye devam ettim, ancak arkama dönüp baktığımda kilidin dili yerine oturmadığı için, kapının geriye doğru savrularak açıldığını ve açık kaldığını gördüm.

İsa Ne Yapardı Koridoru'ndaydım; bir çocuğun daha önceki geçişimde fark etmediğim resmi dikkatimi çekti: Bir heli-

kopterin içindeki İsa besi çiftliğindeki hayvanları kurtarıyordu.

Kilisenin girişine ulaştığımda geriye baktım ve ek binanın kapısından üstü kapalı geçide doluşan çakalları gördüm. Beni gördükleri anda, doğuştan boğazına düşkün kişilerin hazzıyla kuyruklarıyla havayı dövmeye başlamışlardı.

Kilisenin giriş bölümünün geçide açılan ve sürüyle aramda kalan kapısını kapatmak ve kapı mandalının yerine oturduğundan emin olmak için biraz zaman harcadım.

Kilisenin ön giriş kapısı hâlâ kilitliydi. Kilisenin orta bölümündeki ana geçitten geri dönerek hızla, çok kısa süre önce üzerinden atladığım parmaklığa doğru yürüdüm.

Çakallar kendi başlarına Pazar Okulu ek binasına giremeyeceklerine ve şef de hücuma uğrayan bir adamın dehşet dolu çığlıklarıyla bağırmadığına göre, beni aramasına yardımcı olmaları için onları içeriye şefin aldığını düşündüm.

Bu çok anlamsızdı. Çakalların göründüklerinden farklı olsalar bile, yine de çakal olmaları gibi, kötü polis şefleri de sonunda insandı. Kaliforniya'da bile, birbirlerini zenginleştirmek adına, yırtıcı hayvanlarla insanların bir çete kurmaları söz konusu olamazdı.

Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıydım ve bu ilk kez olmayacaktı.

Parmaklığın kapısını açıp kutsal platforma girerken, o telaş içinde bile hızlı düşündüğüm ve hızlı hareket ettiğim için kendimi tebrik edecek kadar ukalaydım. Bir dakika içinde, ardiyenin kapısını kullanarak kiliseden çıkarsam, ek binanın kapısından içeriye doluşan, salyaları akan, kafaları karışmış, sersemlemiş çakallar yolumdan çekilmiş olacakları için, sokağa park ettiğim Mercedes'e ulaşabilirdim.

İçeri girmek için kırdığım pencerenin, ardiyenin zeminine yayılmış cam kırıkları üzerinde yürüyerek kapıya doğru gittim. O sırada yakınlarda olan Hoss Shackett'in gürültüyü du-

yup aynı pencereyi kullanarak arkamdan kiliseye girdiği anlaşılıyordu.

Neden yakın çevrede olduğunu bilmiyordum ve bilmem de gerekmiyordu. Merak + kedi = yollardaki kedi ölüleri. Mercedes'e ulaşıp, şef hangi aracı kullandığımı görmeden oradan ayrılmam çok büyük önem taşıyordu.

Ardiyenin kapısının kilidini açtım ve dışarıya, sise çıktım. Sise rağmen, dua eden heykellerle dolu avlunun dibindeki papaz evinin daha önce karanlık olan pencerelerinde birçok ışık gördüm.

Belki de kilisenin yoksul bir üyesi, göbekli sobasında yakacak kuru yosunu veya tezeği kalmadığı ya da yoksullar mezarlığının yakınındaki tek odalı kulübesini paylaştığı altı yetim yeğenini doyuracak yulaf lapası bittiği için, Rahip Charles Moran'ı uyandırmıştı da, rahip şu anda ona Lean Cuisine'den çeşitli yemekler ve Perrier şişe suyu getirmek için koşturuyordu.

Rahibin ne yaptığının hiç umurumda olmadığına karar verdiysem de, çan kulesinin etrafını dönerek ortaya çıkan sarı gözlü çakal ordusunu görünce niyetim değişti. Kiliseye geri dönemeyeceğim ve papazın evi sığınılacak en yakın yer olduğu için, Rahip Moran'a merhamet misyonunda bir yoldaşa ihtiyacı olup olmadığını sormaya karar verdim.

Ya çakallar alışılmışın çok dışında görünen heykelden fena halde korkarak üzerime atlamaktan vazgeçmişlerdi ya da ben daha önce parmağımı bile değdirmediğim yeni kaynaklar bulmuştum. Kurtların kuzenleri bana yetişmek yerine, yanımdan geçip beni arkadan çevirmeye karar vermişlerdi. Ben geldiğimde mama önlüklerini takmış olarak beni beklemek üzere, kurnazca papaz evinin önüne doğru gittiler.

Bu gezegenin en cahili olmasına rağmen yine de en açıkgöz türünün bir üyesi olarak, yolumu değiştirip, evin arkasına doğru yürüdüm; onlar ne yaptığımı fark edene kadar oraya ulaşacağımı umuyordum.

Gecenin içinde sessizce, esnek ve uzun adımlarla koşmaya devam ettiler ki, bu kesinlikle onların türünün karakteristik bir özelliği değildi. Avda genellikle insanın kanını donduran sesler çıkararak ulurlar; ölümün ürpertici şarkısıdır bu.

Sıçrayarak arka balkonun basamaklarını çıkarken, sessiz yırtıcıların numaramı anladıklarını ve jean pantolonumun poposunu koparacak ilk çakal olmak için vahşi bir yarışa girdiklerini hissettim.

Kapıyı çalıp da kendimi gerektiği gibi takdim edecek zamanım olmadığı için, kapının açık olup olmadığına baktım ve kilitli olmadığını görünce derin bir soluk aldım.

Bölüm Kırk Altı

Papaz evine girip kapıyı kapatırken çakalların anahtarı olmadığını umdum. Kapıda kedi ya da köpek için giriş deliği olmadığını fark edince de rahatladım.

Derli toplu ve neşeli mutfakta bir din adamına ait olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Buzdolabının üzerinde ruhani değil moral veren mesajlar dekoratif bir mıknatıs koleksiyonu vardı. Birinin üzerindeki *Her Gün Hayatınızın İlk Günüdür* yazısı, bana çocuk kalmanın mazereti gibi geldi.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Her zamankinden farklı bir durum değildi bu.

Hoss Shackett ardiye odasının penceresini kırdığımı duyup Rahip Moran'ı görmeye geliyor olabilir, her an burada boy gösterebilirdi.

Şu sırada her zamankinden daha da deli, telaş içinde ve umutsuz olan Şef, benim tutuklanmama tanık olan rahibi öldürmek zorunda olduğuna bile karar vermiş olabilirdi.

Gözaltına alındığımdan beri olanlar ve Şefin planlarının nasıl yerle bir olduğu düşünülürse, Rahip Moran'ı öldürmesinin artık bir anlamı kalmamıştı. Ama Şef gibi bir sosyopatın yıllarca normalmiş gibi -aniden öyle olmadığı anlaşılana kadar- kabul görebilmesinin tek yolu buydu.

Rahibi bulup uyarmak niyetiyle mutfaktan çıkarken konuşma sesleri duydum. Antrenin yanında, kapısı yarı açık bir

çalışma odasıyla karşılaşana kadar, hızla oda oda dolaştım. Durup dinleyince Charles Moran'ın sesini tanıdım.

"Lord (Tanrı) bizimle Melanie," diyordu.

Bir kadın yumuşak bir sesle güldü. Belirli kelimelerin kuş cıvıltısı gibi titreştiği müziğe benzer bir sesi vardı. "Charlie canım, Lord her zaman bizimle. Burada."

"Bunu yapmalı mıyım, bilmiyorum."

"İsa da içerdi, Charlie."

Kadehlerini tokuşturdular; biraz tereddüt ettikten sonra kapıyı iterek çalışma odasına girdim.

Bez bir pantolon, sarımsı kahverengi dik yakalı bir kazak ve spor bir ceket giymiş olan Rahip Moran, masanın yanında duruyordu. Bakışlarını içkisinden kaldırıp beni görünce, gözleri büyüyerek, "Todd," dedi.

"Size zarar vermek için gelmedim," dedim.

Yanındaki kadın çekiciydi ama saç modeli yirmi yıl öncesine aitti.

"Bayan Moran mı?" diye sordum; kadın başını sallayınca, "Korkmayın," dedim.

Rahip Moran beni şaşırtarak ceketinin altından bir tabanca çıkardı ve daha da şaşırtarak karısını vurup öldürdü.

Tabancayı bana çevirdi ve şaşkınlığıma cevap vermek için, "İlk içkiyi o koydu. İkinciyi benim koymamı önerdi," dedi.

Şişenin markası dikkatimi çekti; Lord Calvert yazıyordu.

Lord bizimle Melanie.

Charlie canım, Lord her zaman bizimle.

"Ve ellerim içki hazırlamakla meşgulken, ceketinin altındaki tabancayı çekip beni öldürecekti."

"Ama... O... Siz... Sizin karınız o."

"On sekiz yıldır. Bu yüzden onu o kadar iyi okuyabildim."

"Ama öldü. Bakın... Neden?"

“Bu iş böyle patlayınca, ikimize yetecek kadar para olmayacaktı.”

“Ama siz... Peki kilise.. İsa...”

“Kiliseyi, cemaatimi özleyeceğim.”

“Ya bombalar? Siz de o işin parçası mıydınız?”

Şef Hoss Shackett geldiğini ilan ederek ve elinin tersiyle başımın arkasına vurarak benim şaşkınlığımı öyle güzel tedavi etti ki, öne doğru sendeleyerek ölü kadının çok yakınına düştüm.

Sırtüstü yuvarlanarak yukarı baktım; metamorfoza uğramış- pembe-kabak burnunun ardından Şef'in yüzü göründü. “Onun da işin içinde olduğunu biliyordun geri zekalı. O yüzden etrafı koklamak için ilk önce buraya geldin,” dedi.

Gecenin başında, sisten başka bir şeye benzeyen, bana mutlak bir yıkımın kehaneti gibi gelen, inanılmaz yoğunluktaki sisin içinden bir köpekle birlikte geçerek gelmiştim bu kiliseye.

Düşününce, eğer golden retriever ile birlikte körlemesine dolaşmam bir önsezi sonucuysa, kendimi bu korkunç vizyonun ardındaki gerçekle ilintisi olan bir yerde bulmuş olabilirdim ve bunun bir anlamı vardı.

Shackett silahını bana doğrulttu. “Şirinlik yapma,” dedi.

Kulaklarım çınlayarak ona bakarken, “Kendimi hiç şirin hissetmiyorum,” dedim.

Rahip Moran, “Öldür onu,” dedi.

Shackett, “Mobilyaları uçurmak yok,” diye uyardı.

“Yok. Hayır, efendim.”

“Hareket etmeye başladıkları anda yüzünü uçururum.”

“Yüzümü uçurursunuz. Sizi duydum.”

Rahip, “Öldür onu,” diye tekrarladı.

Shackett, “Seni aptal, yumrukladın beni,” dedi.

“Bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum, efendim,” dedim

“Kapa çeneni.”

“Tamam, efendim.”

“Silahımı görüyor musun gerzek?”

“Evet, efendim.”

“Silahım nerede?”

“Yüzümde efendim.”

“Nerede duruyor?”

“Anladım.”

“Bir tetiği ne kadar tutabilirsin?”

“Birkaç saniye efendim.”

“Şu iskemleyi görüyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Eğer o iskemle hareket ederse?”

“Yüzüm uçar.”

“Şu yazı masasını görüyor musun?”

“Görüyorum, efendim.”

“Eğer hareket ederse?”

“Güle güle yüzüm.”

Rahip Moran ısrar ediyordu: “Öldür şu piçi.”

Rahip'in elinde hâlâ tabancası vardı.

Eli seğiriyordu.

Beni kendisi öldürmek istiyordu.

Shackett, “Ayağa kalk,” diye emretti. “Konuşacaksın.”

Ben itaat edince Rahip Moran, “Konuşma yok,” diye itiraz etti.

Shackett da Rahip'i, “Kendine gel!” diye uyardı.

“Öldür şunu da gidelim.”

“Cevap istiyorum.”

“Sana hiçbir cevap vermeyecek.”

“Verebilirim,” dedim. “Vereceğim de memnuniyetle.”

Shackett, “sahil güvenlik römorkörün karaya oturduğunu bildiriyor,” dedi.

“Evet efendim,” dedim.

“Seninle konuşmuyorum gerzek.”

“Özür dilerim.”

“Nerede karaya oturdu?”

“Hecate’s Kanyonu'ndaki koyda.”

Rahip Moran, “ Peki biz!” dedi.

“Hiçbir şey yapamayız, her yerde sahil güvenlik var.”

Rahip Moran daha da gaddarca, “Öldür onu,” dedi.

“Zamanı gelince.”

Rahip Moran, “Şimdi tam zamanı,” dedi.

Shackett, “Zamanı değil,” diye karşılık verdi.

Ben de “Değil,” diyerek ona katıldım.

Rahip, “Hoss, bu iş bitti,” dedi.

Shackett da “Bittiğini biliyorum,” diye karşılık verdi.

“Gerçekten de bittiğini biliyor musun?”

Shackett, “Ah, evet biliyorum,” dedi.

Rahip, “Uçmamız lazım buradan,” dedi.

“Biraz zamanımız var.”

Rahip Moran, “Ben gitmek istiyorum,” diye ısrar etti.

“Beş dakika bekleyemez misin?”

“Şimdi gitmek istiyorum.”

“Şimdi mi gitmek istiyorsun?”

“Hemen şimdi Hoss. Şimdi.”

Shackett, Rahip Moran’ı başından vurdu ve “Şimdi gittin işte,” dedi ve ben gözümü kırpana kadar tabancayı yüzüme çevirdi.

“Bu çok kötü,” dedim.

“Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun, Harry?”

“Ah, evet kötü olduğunu biliyorum. Çok kötü.”

“Daha da kötü olabilir.”

“Evet nasıl olabildiğini gördüm.”

Rahip’ten de Bayan Moran’dan da kan akmıyordu. Bu onların insan olmadıklarını göstermezdi.

Kanayacak zamanlan olmamıştı. Anında ölmüşlerdi. Temiz cesetler.

Shackett, “Elindekini istiyorum,” dedi.

“Elimde ne var ki?”

“O su.”

“Ne suyu?”

“Seni psişik yapan şey.”

“Öyle bir şey yok.”

“O güce ne diyordun? Mobilya gücüne?”

“Telekinezi.”

“Onu istiyorum. O suyu istiyorum.”

“Söyledim size. Hayat boyu güç kazanmak için tek doz.”

“O saçmalıktı.”

Bir bilebilseydi.

Saçmalık filan yoktu.

Saçmalamadan da aynı şeyi yapabilirdim.

“Tek doz,” diye ısrar ettim. “Ondan sonra ellerindesin.”

“Hükümetin sana kazık attığını mı söylüyorsun?”

“Onlardan nefret ediyorum. Bana sonsuza kadar sürecek bir kazık attılar. ”

“Silahım nerede?”

“Yüzümde, efendim. Bir soru sorabilir miyim?”

“Hayır, kahrolası.”

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım.

Bana ters ters bakarak, “Ne var?” dedi.

“Neden çakallar sizi paramparça etmediler?”

“Ne çakalı?”

“Çakalları Pazar Okulu’na soktuğunuz zaman yani...”

“Beni uyuşturucudan kafayı yediğine inandırmaya kalkma, Harry!”

“Öyle bir şey yapmıyorum, efendim.”

“Bu da hafıza kaybı gibi hiçbir işe yaramaz.”

“Evet, efendim.”

“Demek istediğim şu: Eğer hükümet sana kazık attıysa, o zaman sen de yirmi beş milyona satabilirdin kendini.”

“Ailemi öldürürlerdi.”

“Evli değilsin.”

“Yo, erkek kardeşimden söz ediyorum.”

“Kim bir kardeşi umursar ki?”

“Biz ikiziz. Çok yakınız.”

“Bunu yemem, Harry.”

“O felçli ama.”

“E, ne olmuş”

“Ve öğrenme zorluğu var.”

“Ne var?”

“Ayrıca savaşta bir gözünü kaybetti.”

“Sözü nereye getiriyorsun sen?”

“Irak’a; öteki kardeşim Jamie de orada öldü.”

“O iskemle kımıldadı mı?”

“Hayır, efendim.”

“Sanki kımıldadığını gördüm.”

“Hayır, efendim.”

“Eğer kımıldarsa?..

“Yüzüme elveda, efendim.”

“Tek gözlü, felçli bir kardeşin var, demek?”

“Evet, efendim. Öğrenme zorluğu da var.”

“Aynı zamanda tavşan dudaklı mı?”

“Hayır, efendim.”

“İlk söylediğin şey doğruydu.”

Şaşırarak, “Öyle miydi?” dedim.

“Öyle olduğunu biliyorsun.”

“İlk söylediğim neydi, efendim?”

“On iki saatliğine psişik güç sağlayan ilaç.”

“On iki saatle on sekiz saat arası. Evet bunu söylediğimi hatırlıyorum.”

“Hatırlayacağını biliyordum.”

“Onun için polis şefisiniz.”

“Beni yağlamaya kalkma, Harry.”

“Hayır efendim. Sizinle hiç işe yaramaz.”

“Yüzünü havaya uçurmak çok hoşuma gidecek.”

“Öfkenizi hissedebiliyorum, efendim.”

“Her gün bir hap alıyorsun.”

“Evet efendim, bir multivitamin.”

“Psişik hapı. Tele bilmem ne hapı.”

“Telekinezi, efendim.”

“Günde bir tane alıyorsun.”

“İtiraf etmek zorundayım galiba, efendim.”

“Şu mürekkep hokkası kımıldadı mı?”

“Hayır, efendim.”

“Silahım nerede?”

“Yüzümde efendim.”

“Eğer bu mürekkep hokkası kımıldarsa...”

“Yüzüme elveda, efendim.”

Karmaşık, karşılıklı okunan duaya benzer bir konuşma geliştirmiştik.

Katolik bir papazın evinde olduğumuzu düşünebilirdiniz. “O zaman itiraf ediyorsun, öyle mi?”

“Evet efendim. İtiraf etmek zorundayım.”

“Öyleyse o haplardan var sende.”

“Evet efendim, epeyce var.”

“O hapları istiyorum.”

“Sizi uyarmak zorundayım efendim.”

“Ne için uyaracaksın?”

“Telekinezi öyle göründüğü gibi imrenilecek bir şey değildir.”

“Yüzüme bak Harry.”

“Bu konuda kendimi kötü hissediyorum, efendim.”

“Kapa çeneni gerzek.”

“Evet efendim.”

“O imrenilecek her şey.”

Kapıda, Hoss Shackett’in arkasında, kızılkafalı silahlı adamlardan biri belirmişti.

“Ah! Ulu Tanrım!” dedim.

Shackett sırıttı. Dişlerinden birkaçı kırılmıştı.

Bravo Bay Sinatra.

Bay Sinatra keşke kızılkafayla da ilgilenseydi, diye düşündüm.

Ama büyük ihtimalle artık cennete gitmişti. Ne şanssızım. “Artık köşeye sıkıştın, değil mi Harry?”

“Soluk alamıyorum.”

Yeni gelen metanfetamin dişli kızılkafaydı.

“Bana yine aynı numarayı çekmeye kalkma Harry.”

“Hangi numarayı, efendim?”

“Arkamda biri varmış gibi yapmayı.”

“Arkanızda biri var, efendim.”

"Ya! Dönüp arkama bakacağım, sen de bana girişeceksin, öyle mi?"

"Hayır efendim. O sizin arkadaşınız benim arkadaşım değil."

"Silahım nerede Harry?"

"Yüzümde, efendim."

"Bana haplarını ver."

"Yanımda değil, efendim."

"Nerede?"

"İlaç kutumda."

"İlaç kutun nerede?"

"Chicago'da."

"Yüzünü uçuracağım, Harry."

"O hapları almadan uçurmazsınız, efendim."

"İşkenceyle alırım onları senden. Bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Sizi kesinlikle bir rahibeyle karıştırmıyorum, efendim."

"Omzumun üzerinden bakarak dümen yapma bana."

"Size dümen yapmam için bir sebep yok. O gerçekten de sizin dostunuz."

Kızılkafa birden Hoss Shackett'i başından vurarak benim iddiamı yalanladı.

Sanki yanımdaki birinin ağzından çıkıyormuş gibi bir ses çıktı ağzımdan; sersemledim ve anında kurşunu yediği anda ölüp yere devrilen Şef'in cesedine çarpıp arkaya doğru sendeledim. Toparlanamadım tekrar sendeledim ve Rahip'in karısının cesedi üzerine düştüm.

Ağzımdan tiksinti ve dehşet ifade eden sesler çıkararak kadının cesedinin üzerinden kalkmaya çalıştımsa da ceset sanki beni yakalamış bırakmıyordu. Ellerimle dizlerimin üzerinde emekleyerek ondan uzaklaşırken, Usher'ın Evi'nden ya

da Edgar Allan Poe'nun yarattığı bir başka mekândan güç bela kaçmış biri gibi, anlamsız bir şeyler homurdanıyordum.

Kızılkafa, "Ayağa kalk," dedi.

"Kalkmaya çalışıyorum."

"Senin neyin var?"

"Benim neyim var?"

"Spastik misin sen?"

"Siz kör müsünüz?"

"Benimle kaba konuşma."

"Bütün bu ölüleri görmüyor musunuz?"

"Seni rahatsız mı ediyorlar - bu ölüler yani?"

"Ne kadar rahatsız ettiklerini bilemezsiniz."

"Hepsi insan onların, sadece ölmüşler."

"Ne? O zaman ben de bir cesedim de, sadece canlıyım, öyle mi?"

Gülümsemesi korkunçtu. "Evet, tam da öyle," dedi.

Bu insanlar için düzgün bir organizasyon şeması uydurmuştum. Kızılkafalar dibi besleyenlerdi. Utgard orta yönetim, Shackett da ya tepedeydi ya da tepeye yakın. Eğer bir akşam yemeği daveti verecek olsam, onların nasıl oturtulmaları gerekeceğini tam olarak bildiğimi sanıyordum.

Oysa kızılkafanın tavrı, onun sadece Şef'i vuracak cesarete değil aynı zamanda yetkiye de sahip olduğunu düşündürüyordu. "O silahı kafama doğrultmak zorunda mısınız?"

"Göğsüne doğrultmamı mı tercih ederdin?"

"Evet, aslında evet."

"Her iki şekilde de öleceksin."

"Ama böyle daha güzel bir ölü olurum."

"Bu silahta kapıyı havaya uçuracak mermiler var."

"Eğer beni öldürecekseniz, hemen yapın."

"Seni öldüreceğimi söylemedim."

“Beni öldürmeyecek misiniz?”

“Büyük ihtimalle öldüreceğim, ama yine de hiç belli olmaz.”

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Önce seninle konuşmak istiyorum.”

“Bu hiçbir zaman iyi sonuç vermez.”

“Otur.”

“Ne? Buraya mı?”

“Kanepeye.”

“Etrafımda ölüler varken, konuşamam.”

“Onlar sözünü kesmez.”

“Bu konuda ciddiyim. Beni çok korkutuyorlar.”

“Benimle kaba konuşma.”

“Bakın, söylediğimi dinlemiyorsunuz.”

“Bu haksızlık. Dinliyorum. Ben iyi bir dinleyiciyimdir.”

“Beni dinlemiyordunuz.”

“Tam karım gibi konuşuyorsun.”

Bu ilginçti.

“Sizin karınız mı var?”

“Ona taparım.”

“Adı nedir?”

“Sakın gülme.”

“Gülecek halde değilim, efendim.”

Eğlenme emaresi görebilir mi, diye beni yakından inceledi. Silahının geniş bir çapı vardı. Büyük ihtimalle kapıyı havaya uçurabilirdi.

“Adı Freddie.”

“E, çok hoşmuş.”

“Komik anlamında hoş mu?”

“Hayır, sevimli anlamında hoş.”

“Erkeksi bir kadın değildir.”

“Bu ad öyle bir şey ima etmiyor,” diye garanti verdim.

“Tam bir kadındır.”

“Freddie, Frederica’nın kısaltılmış hallerinden biridir.” Sözlerimi sindirmeye çalışarak bana baktı.

“Bundan emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle. Frederica, Freddie.”

“Frederica güzel, kadınsı bir ad.”

“Kesinlikle, söylemek istediğim buydu,” dedim.

“Ama anne babası ona Freddie adını vermişler.”

Omuz silktim. “Anne babalar işte. Ne yapacaksın!”

Uzunca bir an bana baktı.

Dişlerine bakmamaya çalıştım.

Sonunda, “Belki de mutfakta konuşabiliriz,” dedi.

“Mutfakta hiç ölü bıraktınız mı?”

“Orada öldürecek kimseyi bulamamıştım.”

“O zaman mutfak uygundur.”

Bölüm Kırk Yedi

Kızılkafayla karşılıklı mutfak masasına oturduk. Silahını hâlâ bana doğru tutuyordu ama pek saldırgan görünmüyordu. Buzdolabının üzerindeki dekoratif mıknatısları kastederek, "Şunun anlamı ne: 'Ayakları olmayan bir adamla karşılaşana kadar ayakkabım yok, diye şikâyet ediyordum.' "

"Çok haklısınız. Rahip Moran'ın istediği kadar ayakkabıya sahip olduğundan eminim."

"Bir adamın neden ayakları olmaz ki?"

"Biri kestiği için sanırım."

"Bu olacaktı," dedi. "Moran'a her zaman kızmışımdır. Onu hiç bunun içinde görmedim."

"Nasıl uygun olabilir ki?" diye sordum. "Rahip. Kilise. İsa. Nükleer terörizm. Hiç anlamıyorum."

Kızılkafa, "O, E-M-İ-N-O idi," dedi.

"O emino muydu?"

"Enternasyonel Mezheplerarası İyi Niyet Organizasyonu. O kurmuştu bu kuruluşu."

"Şimdi kafam daha da karıştı."

"Barışa yardımcı olmak için dünyanın her yerine gitti."

"Ve bakın bizim için nasıl bir cennet yarattı."

"Biliyor musun, sen komik bir veletsin galiba."

"Öyle söylerler. Genellikle üzerime bir silah doğrultulduğunda."

“Hıristiyanlara zulmeden ülkelerle müzakereler yaptı.”

“Daha fazla zulmettiklerini mi görmek istiyordu?”

“Moran zulüm uygulayanlarla müzakere etmek zorunda kalmıştı, elbette.”

“Sıkı avukatları olduğuna bahse girerim.”

“Süreç içinde, pek çok değerli ahbap edindi.”

“Diktatörler, eşkıyalar ve kaçık mollalar demek istiyorsunuz.”

“Aynen. Özel dostluklar. Bunu sürdürürken bir noktada, baştan kayıp bir davaya bel bağlanmış olduğunu fark etti.”

“İyi niyeti teşvik, yani.”

“Evet. Yoruldu, hayal kırıklığına uğradı ve bezdi. O ülkelerde her yıl yarım milyonla bir milyon arası Hıristiyan öldürülüyor. Her seferinde beşini kurtarıyordu. O bir davaya sahip olmak zorunda olan bir adamdı; üstelik bu ona gurur verecek başarılı bir dava olmalıydı. Böylece yeni bir dava buldu.”

“Bırakın tahmin edeyim ve kendini buldu.”

“EMİNO hayırseverlik açısından tertemiz bir üne sahipti. Bu da dalavereci devletlerin, sonra da teröristlerin kara paralarının aklanması için kusursuz bir kanal olarak kullanılmasını mümkün kılıyordu. Ondan sonra da her adım bir başka adıma yol açtı.”

“Son adım da başından vurulmasına yol açtı.”

“Onu sen mi öldürdün?”

“Hayır, hayır. Shackett öldürdü.”

“Bayan Moran’ı sen mi öldürdün?”

“Hayır, hayır. Onu Papaz Moran öldürdü.”

“O zaman sen burada kimseyi öldürmedin, öyle mi?”

“Kimseyi öldürmedim,” diye doğruladım.

“Ama römorkörde...”

“Ben emeklediğim için o yürüyebildi. Yürüyünce siz uçabildiniz.”

Kaşlarını çatarak, "Bu da ne demek?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok. Buzdolabının üzerinden okudum sadece."

Kapkara ve çürük çarık dişlerini yalarken ürkütücüydü. "Harry; adın sahiden de Harry mi?"

"Eh, Todd değil."

"Seni henüz neden öldürmedim biliyor musun Harry?"

Umut dolu bir sesle, "Öldürmeniz için bir neden yaratmadım size."

"Birincisi, erkek kardeşimle benim burada bir sorumluluğumuz var."

"Benzerliğiniz çok dikkate değer. Tek yumurta ikizi misiniz?"

"Bu operasyonda, biz bombaları üreten ulusu temsil ediyoruz."

"Kesinlikle film haklarını satabilirsiniz."

"Kendi canımızı kurtarmak için, onlara bütün ayrıntıları fazlasıyla inanılabilir olan kusursuz bir hikâye vermemiz gerekecek."

"Ah, bütün ayrıntılar! Çok güç bir iş."

"Eğer bu ayrıntılar konusunda benimle tam bir işbirliği yaparsan, seni öldürmek zorunda kalmam. Ancak başka bir şey daha var."

"Her zaman başka bir şey vardır."

Beni kurnaz, tartan bakışlarla süzdü. Onun tek bakışının bu olduğunu sanırdınız, ama aslında ben bir başka şeklini de görmüştüm.

"Sen beni çalışma odasının kapısında görmeden çok daha önce sizi dinliyordum ben," dedi.

"İşverenleriniz paralarının karşılığını alıyor," dedim.

"Merakımı çeken bir şey duydum. Şu haplar Harry."

"Ulu Tanrım!"

“Her zaman yeni bir deneyim arıyorum.”

“Ben aramıyorum. Bu gece gereğinden fazlasını yaşadım.” Silahlı bir çakalın kızılkafanın arkasında belirip adamı vurup öldürmesini bekliyor gibiydim. Sonra konuşarak ne kadar süre hayatta kalabileceğime bakardık.

“Kardeşim uyuşturucuya elini sürmez,” dedi.

“Her aileden biri elini sürmek zorunda kalıyor.”

“Bir süre metanfetaminle ufak bir sorunum oldu.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Ama artık tedavi oldum.”

“Bunu duyduğuma da memnun oldum.

“Biraz eroin alıyorum ama aşırıya kaçmıyorum.”

“Anahtar bu. Ortasını bulmak.”

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. Soluğunun formika masayı soymasını bekledim.

“Doğru mu?” diye fısıldadı. “O haplar Shackett’in söylediği gibi psişik güç sağlıyor mu?”

“Bu gizli bir devlet projesi.”

“Amerika ne şaşırtıcı bir yer, değil mi?”

“Arabamda bir şişe var. Aspirin şeklinde.”

“Seni henüz öldürmememin öteki nedenini biliyor musun, Harry?”

“Budala olduğum için.”

“Seni bir kez bile dişime bakarken yakalamadım.”

“Dişiniz mi? Dişinizin nesi var?”

Bana bakarak sırıttı.

“Ne olmuş?” dedim. “Bazı insanların dişi bile yok.”

“Sen çok düşünceli bir adamsın, bunu biliyor muydun?”

Omuz silktim.

“Yo, Harry öylesin. İnsanlar çok zalim olabiliyor.”

“Bana mı söylüyorsunuz? Benim de yaşadığım birçok şey var.”

“Senin mi? Sen bayağı yakışıklı bir adamsın.”

“Eh, ben rekabete girebilirim, tamam,” dedim. “Ama kendimi kastetmiyordum. Benim de bir kardeşim var. Belki de Şef Shakett’e anlatırken duymuşsunuzdur.”

“Hayır. Daha sonra geldim herhalde.”

“Kardeşim felçli.”

“Of... bu zor bir şey ahbap.”

“Bir gözü de kör.”

“Gördün mü, sen onun için merhamet etmeyi öğrenmişsin.”

“Zor bir öğrenme yoluydu.”

“Ne yapacağım, biliyor musun? Bütün dişlerimi çektirip yerine takma dişler taktıracağım.”

“Off...”

“Freddie için yapacağım.”

“Dünyayı döndüren şey aşk zaten. Ama yine de...”

“Boş ver, anesteziyle uyutuyorlar; hiç acı hissetmiyorsun.”

“Sizin adınıza gerçekten öyle olduğunu umarım.”

“Eğer doktor yalan söylüyorsa, işini bitirdikten sonra öldürürüm onu.”

Güldü, ben de güldüm ve Bayan Moran’ın tabancasıyla masanın altından vurdum onu.

Kızılkafa refleks halinde silahın tetiğini çekti ve bir kurşun fısıltıya benzer bir sesle başımın yanından geçip gitti. Ve ben Bayan Moran’ın tabancasını masanın üzerine çıkarıp ona iki kez daha ateş ettim.

İskemlesiyle birlikte arkaya düşecekmiş gibi sallandıysa da sonra, Lincoln gibi büyük bir adam olmasa da ölüsü onun gibi masanın üzerine devrildi.

Bir süre tir tir titreyerek olduğum yerde oturup kaldım. Ayağa kalkamıyordum; vücudum öylesine buz kesmişti ki soluğum ağzımdan kırağı gibi çıkıyordu sanki.

Kızılkafa Şefi vurduğu sırada geriye doğru sendelemiş ve sonra rahibin karısının cesedi üzerine yüzükoyun düşmeyi başarmıştım.

Rahip haklı çıkmıştı: Karısı ceketinin altında muhafazası içinde bir tabanca taşıyordu.

Sonunda mutfak masasından kalktım. Lavaboya gidip tabancayı kesme tahtasının üzerine bıraktım.

Sıcak suyu açtım ve yüzüme çarptım. Bir türlü ısınamıyordum. Donuyordum.

Bir süre sonra ellerimi yıkamakta olduğumu fark ettim. Birçok kez yıkamıştım herhalde. Su öylesine sıcaktı ki ellerim kıpkırmızı olmuştu.

Bölüm Kırk Sekiz

Melanie Moran'ın tabancasına bir daha dokunmak istemiyordum, ama Kader'in, Tanrı aşkına deneyimlerinden ders al, diye bağırdığını duyabiliyordum. O an iyice içime sindirdiğim ders, bir din adamının evini, yanında ateşli bir silah olmadan asla ziyaret etmemekti.

O sırada hiçbir cesedin bulunmadığı oturma odasında, Santa Cruz'daki Anayurt Güvenliği sahra ofisinin, daha önce paralı sokak telefonundan öğrendiğim numarasını aramak için Rahip Moran'ın telefonunu kullandım.

Beni can sıkıntısından patlayan bir ikinci derecede yetkili ajana bağladılar. Dört termonükleer bomba taşıyan römorkörü Hecate's Kanyonu'nun koyunda karaya oturtan adam olduğumu söyleyince, esnemekten anında vazgeçti. Kısa süre önce bundan haberleri olduğunda bazı ajanlar Los Angeles'ten yola çıkmışlardı ve o da benim basına konuşmak gibi bir niyetim olmadığını umuyordu.

Ona, bunu yapmayacağıma dair söz verdim; hatta onunla bile konuşmak istemediğimi, son zamanlarda tek yaptığım şeyin durmadan konuşmak olduğunu ve artık ağzımı bile açmak niyetinde olmadığımı söyledim. Ona dört bombanın fünyelerinin, Memorial Park Bulvarı ile Highcliff Caddesi'nin kesiştiği köşedeki, kullanılmış giysilerin toplandığı Salvation Army'ye[1] ait kutuda, deri bir çantanın içinde olacağını söyledim.

[1] *Kurtuluş Ordusu (yoksular için para ve bağış toplayan bir Protestan grup), (çev.)*

Kafalarının karışmasını önlemek için de Memorial Park Bulvarı'nın üzerinde ya da iki ucunda bir Memorial Park olmadığını belirttim; aynı şekilde Highcliff Caddesi'ni de kasabanın kayalık bölgelerinde aramamaları için uyardım.

"FBI'a römorkörü söyledim, size de fünyeleri söylüyorum," dedim. "Çünkü her şeyi aynı makama teslim edecek kadar güvenmiyorum kimseye. Siz de Magic Beach Polis Müdürlüğü'ndeki herkese güvenmemelisiniz."

Telefonu kapadıktan sonra ön kapıya gittim ve sundurmanın yan tarafındaki ışıklardan birinin aydınlattığı yere baktım. Hiç çakal görmeyince evden çıktım.

Arkamda telefon çalmaya başlamıştı. Arayan ya genç ajandı ya da telefonla pazarlama yapan bir firma. İkisine de söyleyecek bir şeyim yoktu.

Sundurmanın basamaklarına ulaştığım anda çakal sürüsü karşımda beliriverdi. Sis bir hava koşulu değil de çakalların elli mil uzaktaki kuru tepelerden bir anda kıyıdaki bu geceye adım atabilecekleri bir eşikti sanki. Parlak sarı gözler ordusu, karanlığa doğru gerilediler.

Annamaria'nın Hecate's Kanyon'un yanında uzanan yeşil kuşakta yürürken kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalışarak, "Siz buraya ait değilsiniz," dedim.

Basamakları inerken, çakallar gerilemediler.

"Dünyanın geri kalanı sizin, ama şu anda burası sizin değil."

Son basamağı da inip yola ulaşınca çakallar etrafımı sardı, bazıları boğazdan gelen bir sesle hırlıyor, bazıları ise açlıktan sabırsızca miyavlar gibi sesler çıkarıyorlardı.

Misk ve çimen kokuyorlardı, solukları ise kan.

İleriye doğru yürüyerek, "Ben sizin değilim," dedim. "Şimdi gideceksiniz."

Benim hatalı olduğumu, aslında onların olduğumu, üzerinde adımın yazdığı menüyü gördüklerini düşünüyormuş gibi görünüyorlardı ve bedenleri bacaklarıma sürünüyordu.

Annamaria, Shakespeare'den bir alıntı yapmıştı: Erdem cesurdur ve iyilik hiçbir zaman korkak değildir.

"Sizin sadece göründüğünüz şey olmadığınızı biliyorum," dedim çakallara, "ve her ne iseniz o şeyden korkmuyorum."

Bu tam bir yalandı, ama Şef Hoss Shackett'e ve ortaklarına söylediğim bir sürü yalanın binde biri kadar bile ölçüyü aşmıyordu ve onlarla kıyaslanacak bir garabette değildi.

Hayvanlardan biri jean pantolonumun sol bacağını ısırarak kuvvetle çekti.

Kararlı ve sakin bir sesle, "Şimdi gideceksiniz," dedim. Bunları söylerken Annamaria gibi benim sesim de titremiyordu.

Bir başka çakal pantolonumun sağ paçasını çekiştirirken, üçüncüsü sol ayakkabımı ısırdı.

Artık homurdanırken çıkardıkları sesler daha da saldırgandı.

Pusun içinden, sık tüylü, kabarık kuyruklu sıra sıra çakalların arasından diğerlerinden daha güçlü, göğüs kafesi geniş ve başı sürüdekilerin hepsinden daha büyük bir çakal öne çıktı.

Çakallar eğilip bükülebilen ve anlamlı kulaklarını dikerek kuyruklarının pozisyonunu değiştirerek ve beden dilini başka şekillerde kullanarak aralarında haberleşirler -özellikle av sırasında.

Bu lider ikiye ayrılarak geçit veren sürünün arasından bana doğru yürürken diğerleri, sanki onları saldırıya geçmek üzere sıraya diziyormuş gibi, bu iri çakalın kulaklarıyla kuyruğunun bütün hareketlerini taklit ediyorlardı.

Bocalayarak bir an durakladım.

Annamaria'nın kelimelerini kullanmıştım ama Annamaria yanımda değildi ve yenilerek çekip giden çakallarla boğazımı sökmeye hazırlanan çakallar arasındaki fark bundan ibaretmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Akşamüstü Brick District'te, çok daha erken saatlerde, liman müdürlüğüne ait bir kamyon köşeyi döndüğünde, içimdeki küçük, sakin bir ses Saklan, demişti. Şimdi de zihnimde bir kelime çınlıyordu: Çan.

Annamaria yanımda değildi ama Annamaria'ya ait bir şey yanımdaydı. Çanı tişörtümün altından dışarı çıkardım.

Bir yüksükten büyük olmayan gümüş çan, çakallar için çok küçük ve çok yabancıydı; ayrıca bu sisli karanlıkta dikkatlerini çekecek bir parıltısı da yoktu.

Yine de çanı tişörtümün mavi alanı üzerine çıkardığım anda, hem liderin hem de öteki çakalların gözleri ona dikildi.

"Dünyanın geri kalanı sizin," diye tekrarladım, " ama şu anda burası sizin değil."

Lider insafa gelmedi ama daha küçük olanlar çekingen bir tavırla benden uzaklaşmaya başladılar.

Cesaret kazanarak ve sadece onunla göz teması kurarak çakalların efendisine hitap ettim: "Şimdi gideceksiniz," dedim.

Gözlerini kaçırmadı ama durdu.

"Şimdi gideceksiniz," diye tekrarladım ve iyilik ile erdeme arzu ettiğim kadar sahip çıkamasam da, Shakespeare'in dediği gibi ürkmeden, cesaretle ileriye doğru yürüdüm.

Bir elimle göğsümdeki çana dokunurken, "Şimdi," diye ısrar ettim; "Gidin artık."

Gerçi hiçbir hayvanın nefret yeteneği yoktur, insanlık kıskançlık gibi onu da kendine ayırmıştır, ama liderin gözleri bir an nefrete benzer bir ifadeyle dolarak zehir gibi baktı bana.

Bir an sonra o vahşi gözler şaşkınlıkla bulutlandı. Başını çevirip topladığı kalabalığın süratle oradan ayrılmasına baktı.

Tekrar üzerime geldiğinde, artık onun sadece göründüğü şey, yani doğanın güzel bir eseri olduğunu, daha karanlık başka bir şey olmadığını biliyordum.

Usulca, “Git,” dedim, “evine dön.”

Sanki kurttan çok köpeğin kuzeniymiş gibi geri çekildi, döndü ve kendisini evine götürecek yolu aradı.

Çeyrek dakika içinde sis sarı gözlerinin hepsini yumdu, misk kokusu da hissedilemeyecek kadar hafifledi.

Engellenmeden Mercedes’e kadar yürüdüm ve arabayı çalıştırarak oradan uzaklaştım.

Memorial Park Bulvarı’yla Highcliff Caddesi’nin köşesindeki Salvation Army kutusunda, bankaların duvarlarında gece para yatıranlar için konmuş gözlere benzer, döner bir çekmece vardı.

Çantayı bagajdan çıkarmaya çalışırken arabadan daha ağırmış gibi geldi. Birden beni zorlayan ağırlığın, üstüme yürüyen çakallardan farkı olmadığını anladım; ayrıca her ikisi de üzerinde yıldırım şekli olan sürgünün altındaki kanalda gördüğüm garip ışık ve sesle; toplam olarak hepsi de verandadaki salıncakta oturan hayaletle aynı nitelikteydi.

“On kilo,” dedim, “on kilodan fazla değil. Yeter artık. Gece sona erdi.”

Çantayı kolayca kaldırdım. Kutunun içeriye doğru dönen çekmecesine rahatça sığdı. İterek bağışlanmış yumuşak giysilerin arasına yuvarladım.

Bagajı kapadım, Mercedes’e bindim ve geriye, Blossom Rosedale’in yerine doğru sürdüm.

Gecenin bu daha sakin döneminde, sisin hafifleyeceğine dair herhangi bir belirti yoktu. Güneş doğduğu anda hatta daha sonra, öğle saatlerinde bile sisin üstesinden gelemeyebilirdi.

Geride bir silahlı kızılkafa daha kalmıştı, ama onun bu akılsızlar güruhunun en akıllısı olduğunu düşünüyordum.

Kuyruğunu kıstırıp başını eğerek evine doğru yola düşmüştü, üstelik onu göndermek için ne çan ne de kurşun kullanmam gerekmişti.

İstihbarattan Birdie Hopkins'in ev numarasını aldım ve onu arayıp hayatta olduğumu söyledim. "Tamamdır," dedi. Onun orada, Magic Beach'te olduğunu ve kendisine ihtiyaç duyacak bundan sonraki kişiyi aramak için bir sonraki 'sızı'yı beklediğini düşünmek hoştu.

Bölüm Kırk Dokuz

Mutlu Canavar'ın kulübesinde, Bay Sinatra'nın hayaleti, hayalet köpeğim Boo, adı bir zamanlar Murphy olan golden retriever, Annamaria ve fazlasıyla büyülenmiş görünen Blossom beni bekliyordu.

O çok eskilerde kalan ateş fıçısı bu kadının ne hayatını mahvetmiş ne de güzelliğinin özünü çalmıştı. Yüreğinde sevinç olduğu zaman yüzü bütün çektiği acıları aşıyor, izler, deforme yüz hatları ve lekeli cildi, bir kahramanın olağanüstü çehresine, bir dostun üzerine titrediğiniz yüzüne dönüşüyordu.

Beni elimden tutarak, ön kapıdan mum ışığının aydınlattığı mutfağa götürürken, "Gel bak, görmen lazım," diyordu.

Annamaria masada oturuyordu, etrafını görünenlerle görünmeyenler sarmıştı.

Masada, bir türlü bir ad veremediğim ağaçta kâse büyüklüğünde açan ve taçyaprakları mumlu gibi olan beyaz çiçeklerden biri duruyordu.

Blossom'a "Bu çiçeklerin açtığı bir ağacın mı var? diye sordum.

"Öyle bir ağaca bayılırdım, ama yok. Bunu Annamaria getirdi."

Raphael yanıma geldi; kuyruğunu sallıyor keyfinden yerinde duramıyordu; onu okşamak için yere çömeldim.

Annamaria'ya, "Yanında bir çiçek getirdiğini görmemiştim," dedim.

Blossom, "Çantasından çıkardı," dedi. "Annamaria ona göstersene. Çiçeği göstersene."

Masanın üzerinde kesme camdan bir kâsede su vardı. Annamaria çiçeği suda yüzdürdü.

"Hayır, Blossom," dedi. "Bu senin. Beni hatırlamak için sakla bunu. Hazır olduğunda ben Odd'a gösteririm.

"Bu gece, burada mı?"

"Her şey zamanında."

Blossom'a göre, Annamaria'nın yüzünde sonsuza kadar bakmak isteyeceğiniz o tatlı gülüş vardı, ama bence yüz ifadesi çok daha ciddiydi.

"Sen nasılsın genç adam?" dedi.

"Artık eskisi kadar genç hissetmiyorum."

"Kötü havadandır."

"Bu gece çok kötüydü."

"Kasabadan tek başına mı ayrılmak istiyorsun?"

"Hayır. Birlikte gideceğiz."

Mum ışığı onu izliyor gibiydi.

"Karar her zaman senin," diye hatırlattı bana.

"En güvende olacağın yer benim yanım. Ve artık gitsek iyi olur."

Blossom, "Unuttum!" dedi. "Size yol için bir sepet hazırlıyordum." Telaşla mutfağın ucuna gitti.

Annamaria, "Birkaç saat sonra güneş doğacak," dedi.

"Bir yerlerde," diyerek katıldım ona.

Annamaria, "Blossom'a yardım edeyim," diyerek masadan kalktı.

Bay Sinatra yanıma geldi, ben de Raphael'in yanından ayağa kalktım. "Teşekkür ederim efendim," dedim. "Ve sizi o şekilde manipüle ettiğim için özür dilerim."

Her şeyin affedildiğini belirten bir hareket yaptı. Yumruklarından birini çenemin altına uzattı ve sevecen bir hareketle bana yalancıktan yumruk attı.

“Şimdiye kadar gitmiş olacağınızı düşünmüştüm,” dedim. “Beni beklememeliydiniz. Öteki tarafa geçmek o kadar önemli ki.”

Bir sihirbazın gösteriye başlarken yaptığı gibi, boş avuçlarını göstermek için ellerini çevirdi.

Üzerinde ıssız bir otobanda yanımda belirdiği sırada giydiği giysilerle -şapkası kendi tercihi olan o özel kendini beğenmiş açıyla geriye itilmiş, spor ceketi omzuna atılmış- mutfağı geçip dolapların bulunduğu duvara çıktı ve tavanda gözden kayboldu; her zaman eğlenceli biriydi o.

“Golden retriever buraya nasıl geldi?” diye sordum.

Blossom, “Kapıda beliriverdi,” dedi. “Ve öyle kibarca havladı ki... Çok tatlı bir şey, ama sahipleri ona hiç de iyi davranmamışlar. Daha iyi beslenmesi ve daha sık fırçalanması gerekiyor.”

İçeriye girerken Raphae’in Boo’nun farkında olduğunu görmüştüm. Canlı köpeği Blossom’un evine hayalet köpeğin getirdiğinden hiç kuşkum yoktu.

Annamaria, “Onu yanımıza almalıyız,” dedi.

“Aynı fikirdeyim.”

“Köpek zor zamanlarda iyi bir arkadaştır.”

“Başına bela alıyorsun gibi görünüyor,” diye uyardım Raphael’i.

Sanki onu beladan hatta katmerli beladan daha fazla memnun edecek bir şey yokmuş gibi, ahmak ahmak sırıttı bana.

Annarnaria'ya, “Bu kasaba artık bize göre değil,” dedim. “Gerçekten gitmemiz gerekiyor.”

Blossom bize bir müfrezeyi besleyecek büyüklükte bir yiyecek sepeti hazırlamıştı; içinde dört bacaklı dostumuz için biftekle tavuk bile vardı.

Bizi arabaya kadar geçirdi. Sepeti yerleştirdikten sonra sarılarak onu kendime çektim. “Kendine dikkat et, Blossom Rosedale,” dedim. “Seni iskambilde yenmeyi özleyeceğim.”

“Evet, haklısın. Size katılır katılmaz, her zamanki gibi popona sopayı yiyeceksin.”

Geriye çekilip baktığımda, sundurmanın ışığında yüzünde, daha önce bana kapıyı açtığında fark ettiğim memnuniyeti gördüm, ama o zaman fark etmediğim daha da derin bir sevinç vardı.

“Birkaç hafta içinde buradaki işimi tasfiye edeceğim; sonra da o Mercedes’i kazanmak için geri geleceğim,” dedi.

“Onu ödünç aldım.”

“O zaman bana yenisini almak zorunda kalacaksın.”

Alnını, yanaklarını öptüm. O çok sevimli kulübeyi ve sıcacık bir ışıkla dolu, baklava şeklindeki pencereleri göstererek, “Bütün bunları terk etmek istiyor musun, gerçekten?” dedim.

“Bütün bunlar sadece bir mekân,” dedi. “Bazen de öylesine yalnız bir mekân ki...”

Annamaria yanımıza geldi. Bir kolunu Blossom’un omzuna diğerini benim omzuma attı.

Blossom’a, “Yaptığımız şey nedir, biliyor musun?” diye sordum.

Blossom başını hayır anlamında iki yana salladı. “Hiç anlamıyorum,” dedi. “Ama hayatımda hiçbir şeyi sizinle gitmek kadar istemedim.”

Annamaria’nın gözleri her zamanki gibi, keşfe davet ederken gizemini korumaya devam ediyordu.

Ona, “Nereye gidiyoruz? Blossom bizi nerede bulacak?” diye sordum.

Annamaria, “Telefonla temas halinde olacağız,” diye karşılık verdi. “Nereye gideceğimize gelince: Sen her zaman giderken karar vereceğini söylersin.”

Blossom'ı sonsuza kadar olmasa da orada yalnız bıraktık. Arka koltukta köpeklerle, dalları aşağıya sarkan ve görkemli bir kafile halindeki cüppe giymiş devlere benzeyen, sıra sıra muazzam sedir ağaçlarının arasındaki dar yoldan geçerek yola çıktım.

FBI'ın, anayurt güvenliğinin ya da adı olmayan bir makamın yolları kesmesinden, kontrol noktaları kurmasından kaygılanıyordum ama her nasılsa yol temizdi. İstedikleri en son şey medyanın dikkatini çekmekti sanırım.

Yine de, kasabanın sınırlarını birkaç mil güneye doğru geçtikten sonra bile, sis bir miktar hafifleyince, takip edilme beklentisiyle dikiz aynasını kontrol etmeye devam ettim.

Birden artık araba kullanamaz hale gelip de arabayı anayolun kenarını çekerek durmam gerektiğinde, dünyanın ayaklarımın altından nasıl da çekildiğini ve bir uçurumdan aşağıya düşüyormuşum da dibi göremiyormuşum gibi hissettiğime şaştım.

Annamaria hiç şaşırmamış gibi görünüyordu. "Ben kullanayım," dedi ve arabanın etrafından dolaşarak yolcu koltuğuna oturmam için yardım etti.

Umutsuzca küçülmeye, ikiye katlanmaya, ellerimle yüzümü kapatarak bir köşeye kıvrılmaya ihtiyacım vardı. O kadar küçülmeliydim ki hiç fark edilmemeliydim; yüzümü öyle sıkı kapamalıydım ki hiç görünmemeliydi.

Son saatlerde, içimi denizle çok fazla doldurmuştum ve artık dışarı salıvermem gerekiyordu.

Annamaria zaman zaman elini direksiyondan çekip omzuma koydu ve arada bir de beni rahatlatmak için konuştu.

"Yüreğin ışıldıyor, tuhaf adam," dedi.

"Hayır. Bilmiyorsun. İçinde ne olduğunu bilmiyorsun."

Daha sonra, "Şehirleri kurtardın, sen," dedi.

"Kızı öldürdüm ben. Gözlerini gördüm."

"Şehirleri düşün, tuhaf adam, şehirleri..."

Beni teselli edemedi ve ben kendi sesimin uzaklardan gelen bir ses gibi, “Hep ölüm, ölüm, ölüm,” dediğimi duydum. Sanki kefaret öder gibi.

Gök gürültüsünden daha ağır bir sessizlik süreciydi. Sis arkamızda kalmıştı. Doğuya doğru kapkara tepelerin oluşturduğu rahatsız edici bir coğrafya... Batıya doğru karanlık bir deniz ve batan ay.

Annamaria, “Hayat zor,” dedi; sözleri ne ispat ne de açıklama gerektiriyordu.

Millerce sonra, bu iki kelimenin ardından, duymaya hazır olmadığım beş kelime daha söylediğini fark ettim: “Ama her zaman öyle değildi.”

Güneş doğmadan epeyce evvel, bir devlet plajının park alanında durdu. Arabanın etrafından dolaşarak gelip kapımı açtı.

“Yıldızlara bak, tuhaf adam,” dedi. “Ne kadar güzel. Bana Cassiopeia takımyıldızını gösterir misin?”

Biliyor olamazdı. Ama biliyordu. Nasıl bildiğini sormadım. Bilmesi yeterince lütuftu.

Ben gökyüzünü araştırırken, çatlamış asfaltın üzerinde yan yana durduk.

Stormy Llewellyn, Cassiopeia’nın kızıydı ve benim tatlı sevgilim henüz küçük bir çocukken kaybetmişti annesini. Birlikte sık sık takımyıldızın öne çıkan noktalarını bulurduk, çünkü bunu yaparken Stormy kendini, kaybettiği annesine yakın hissederdi.

“Orada,” dedim, “ve orada, ve orada...” Sonra da klasik mitolojinin Cassiopeia’sını yıldız yıldız çizdim ve bu tanıdık desende, kaybettiğim sevgilimin annesini fark ettim. Annenin içinde kızını da gördüm; orada yukarıdaydı, güzel ve parlaktı; sonunda bir gün, zamanın dışına çıkıp da ona kavuşana kadar, zamanın ötesindeki sonsuz ışığı üzerimde parlayacaktı.

ODD'UN RÜYASI

Kızıl rüyanın ardından gelen sürükleyici bir macera...

"Saatin çalışmıyor," dedim.

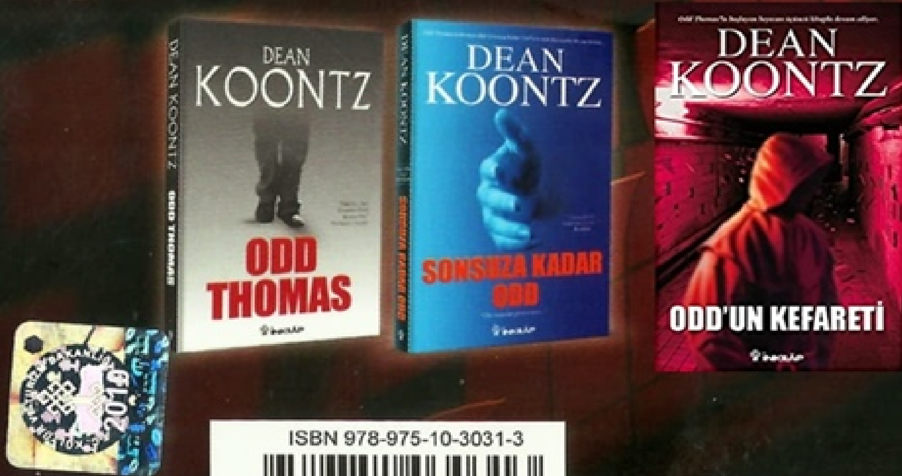
"Bu bir saatten ne beklediğine bağlıdır," diye cevapladı.

"Zaman," diye cevap verdim.

Dikkatimi yeniden Annamaria'ya çevirdiğimde kopçasını açtığı gümüş zinciri boynundan çıkardığını gördüm. Ucunda minik, gümüş bir çanın sallandığı zinciri bana uzatıyordu.

Odd Thomas Sierra tepelerindeki manastırda kayıplarıyla hesaplaşarak geçirdiği günlerden sonra evine dönmeyi umuyordu; ta ki kızıl saçlı, genç ve gizemli Annamaria rüyasında ona seslenip bebeği için yardım dileyene kadar.

Kahramanımızın dördüncü serüveni sakin gibi görünen büyülü bir sahil kasabasında psişik güçler, karanlık adamlar ve bulunması gereken katiller ekseninde devam ediyor. Odd Thomas akıllara durgunluk veren bir aksiyonla bir kez daha nefeslerimizi kesecek.

ISBN 978-975-10-3031-3

9 789751 030313